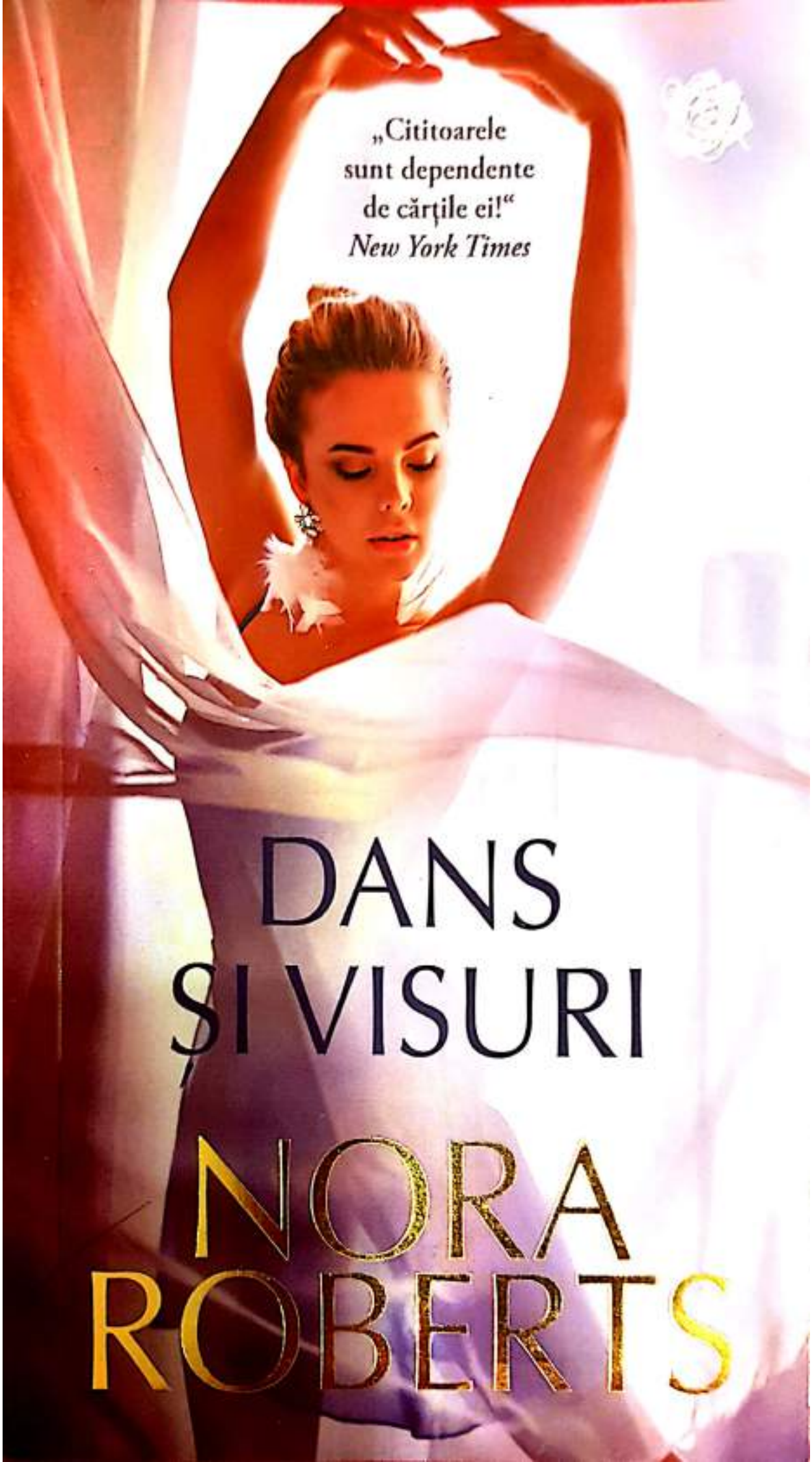
„Cititoarele
sunt dependente
de cărțile ei!"
New York Times
DANS
ȘI VISURI
NORA
ROBERTS

NORA ROBERTS

Dans și visuri

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București
2020

capitolul 1

Vântul răcorise aerul. Adusese nori întunecați și șuiera printre frunzele care cădeau. De-a lungul drumului, copacii păreau mai mult galbeni decât verzi, iar nuanțele de roșu și stacojiu ieșeau încet-încet la suprafață. Era început de septembrie, iar vara tocmai se transforma în toamnă. Razele târzii ale soarelui de după-amiază se strecuraseră printre nori, reușind să ajungă pe șosea.

În aer se simțea miros de ploaie. Lindsay mergea grăbită, știind prea bine că cerul putea să se dezlănțuie în orice moment. Vântul îi ridica șuvițele de păr blond-cenușiu, iar ea le așeza nervoasă înapoi. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi prins la ceafă, se gândi ea.

Dacă nu ar fi fost atât de presată de timp, Lindsay s-ar fi bucurat de plimbare și ar fi fost încântată să admire semnele timpurii ale toamnei, dar și pe cele ale furtunii amenințătoare. Acum însă se grăbea de-a lungul șoselei, întrebându-se ce mai putea să meargă rău.

În cei trei ani de când se întorsese în Connecticut ca să predea, trecuse prin câteva momente dificile. Dar asta, decise ea, era cu siguranță în topul celor mai frustrante zece experiențe. Țevi înfundate la studio, o predică de 45 de minute de la un părinte mult prea entuziasmat despre abilitățile deosebite ale copilului său, două costume rupte și o cursantă deranjată la stomac. Iar toate aceste situații iritante culminaseră cu mașina ei temperamentală, care pufnise

și gemuse ca, de obicei, când băgase cheia în contact, dar apoi murise cu totul. Rămase locului, zgâlțâindu-se din toate încheieturile până când Lindsay acceptă, în cele din urmă, că fusese învinsă. „Această mașină este la fel de bătrână ca mine, iar amândouă am obosit", se gândi ea, zâmbind nostalgic.

După ce se uită lipsită de speranță sub capotă, Lindsay strânse din dinți și începu plimbarea pe jos, mai bine de patru kilometri, de la studio spre casă.

Bineînțeles, recunoscu ea în timp ce înainta sub razele capricioase ale soarelui, ar fi putut suna pe cineva. Suspină, știind prea bine că temperamentul ei o pusese din nou pe jar. După zece minute de mers prin frig, își revenise. Emoțiile, își tot spunea. „Sunt doar neliniștită din pricina recitalului din această seară. De fapt, nu chiar din cauza recitalului – se corectă ea, vârându-și mâinile în buzunare. Fetele sunt pregătite, repetițiile au decurs perfect. Iar cele mici sunt atât de drăgălașe încât greșelile lor nu o să conteze." Perioada dinainte și de după recitaluri o neliniștea pe Lindsay. Și părinții.

Știa că unii dintre ei aveau să fie nemulțumiți de rolurile copiilor lor. Și mai mulți aveau să facă presiuni asupra ei pentru a grăbi pregătirea. De ce încă nu stăpâneau tehnica Pavlova pe poante? De ce balerina doamnei Jones avea un rol mai important decât cea a doamnei Smith? Nu ar fi fost cazul ca Sue să avanseze la clasa intermediară?

Cel mai adesea, explicațiile lui Lindsay cu privire la anatomie, la viteza de creștere a oaselor, la rezistență și coordonare erau primite doar cu mai multe sugestii. În mod normal, s-ar fi folosit de un amestec de lingușeală,

încăpățânare și intimidare pentru a le ține piept. Se mândrea cu abilitatea ei de a-i ține la distanță pe părinții prea zeloși. Până la urmă, nu fusese și mama ei exact la fel?

Mai mult decât orice, Mae Dunne își dorise să-și vadă fiica pe scenă. Ea însăși era mică de înălțime, cu un trup mic și îndesat. Dar avusese suflet de balerină. Doar prin hotărâre și pregătire reușise să obțină un loc în corpul de balet al unei mici companii care făcea turnee.

Mae se căsătorise la 30 de ani. Resemnându-se că nu avea să fie niciodată balerină principală, o perioadă își concentrase atenția asupra predării baletului, însă din cauza propriilor frustrări nu fusese o profesoară bună. Nașterea lui Lindsay schimbase totul. Ea nu mai putea fi prim-balerină, dar fiica ei putea.

Lecțiile lui Lindsay începuseră de la vârsta de cinci ani, iar Mae participa mereu la ele. Din acel moment, viața ei nu fusese altceva decât o înșiruire de lecții, recitaluri, pantofi de balet și muzică clasică. Dieta ei era scrupulos monitorizată, iar înălțimea devenise un subiect agonizant, până când devenise clar că nu avea să crească mai mult de 1.57. Mae era mulțumită. Pantofii cu poante adăugau cincisprezece centimetri la înălțimea unui dansator, însă o balerină înaltă își găsea mai greu parteneri.

Lindsay moștenise înălțimea mamei sale, dar, spre bucuria lui Mae, avea un trup subțire și delicat. După o scurtă și ciudată perioadă, se transformase într-o adolescentă de o frumusețe asemănătoare cu a unei căprioare: avea păr blond și delicat, piele albă și fină și ochi albaștri de viking, cu sprâncene subțiri și frumos

arcuite. Structura ei osoasă era elegantă, mascând puterea pe care o dobândise ca urmare a anilor de pregătire. Brațele și picioarele ei erau subțiri, dar ferme ca ale unei balerine clasice. Toate rugăciunile lui Mae fuseseră ascultate.

Lindsay arăta ca o balerină și, în plus, avea talent. Mae nu avea nevoie de un profesor care să-i spună ceea ce ea putea să vadă cu ochiul liber. Fiica ei avea coordonare, tehnică, rezistență și abilitate. Dar, mai important, avea suflet.

La 18 ani, Lindsay fusese acceptată într-o companie de balet din New York. Spre deosebire de mama ei, nu rămăsese în trupă. Avansase solo, apoi, în anul în care împlinise 20 de ani, devenise balerină principală.

Timp de aproape doi ani, se păruse că visurile lui Mae deveniseră realitate. Apoi, fără nici un fel de avertisment, Lindsay fusese forțată să renunțe la poziția ei și să se întoarcă în Connecticut.

Iar de trei ani era profesoară de dans. Deși Mae era plină de amărăciune, Lindsay era o fire mai rațională. Încă era dansatoare. Asta nu avea să se schimbe niciodată.

Norii se adunară din nou, acoperind iar soarele. Lindsay începu să tremure ușor și își dori să nu-și fi uitat jacheta. Era pe scaunul din față, unde o aruncase în febra momentului. Avea brațele goale, acoperite doar la umeri de costumul ei de balerină de albastru foarte deschis. Își luase jeanși și avea jambiere, dar se gândea cu jind la jachetă. Dar cum gânditul nu alunga frigul, grăbi pasul și începu să alerge ușor. Avea o fluiditate aparte în mișcare, o grație mai mult instinctivă decât

voită. Începuse să se bucure de alergat. Îi stătea în fire să vâneze plăcerea și să o găsească.

Brusc, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător, începu să plouă. Lindsay se opri și privi către cerul învolburat și întunecat.

– Ce mai urmează? întrebă ea.

Bubuitul unui tunet îi răspunse. Zâmbind, clătină din cap. Casa Moorefield era de cealaltă parte a străzii. Hotărî să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de la început: să-l roage pe Andy să o conducă acasă. Strângându-și brațele la piept, ieși în drum.

Sunetul asurzitor al unui claxon îi făcu inima să-i sară din piept. Întoarse capul și abia întrezări forma unei mașini apropiindu-se prin ploaie. Se feri instinctiv, alunecă pe pavajul ud și aterizâ zgomotos într-o băltoacă.

Lindsay închise ochii, simțind cum îi crește pulsul. Auzi frâna și scrâșnetul roților. Peste ani buni, se gândi ea, simțind cum apa rece îi pătrunde prin jeanși, avea să râdă de asta. Dar acum dădu din mâini și picioare, împrăștiind apa.

– Ai înnebunit?

Lindsay auzi o voce prin ploaie și deschise ochii. Deasupra ei stătea un gigant ud și furios. Sau poate că era diavolul, se gândi ea, uitându-se la el cu atenție. Era îmbrăcat în negru. Avea și părul negru, ud și lipit de cap, care îi scotea în evidență chipul bronzat și fața frumos sculptată. Chipul lui ascundea ceva diabolic. Probabil din cauza sprâncenelor întunecate și ușor ridicate la coadă. Sau din pricina contrastului produs de ochii lui de un verde pal, care aducea aminte de mare. În acel moment, avea o privire furioasă. Avea nasul

lung și destul de ascuțit, ceea ce dădea și mai multă profunzime chipului unghiular. Hainele îi erau lipite de trup din cauza ploii, părând să aibă un corp ferm și bine proporționat. Dacă nu ar fi fost atât de absorbită de chipul lui, Lindsay i-ar fi admirat trupul din punct de vedere profesional. Uimită, ea doar se holba la fața lui.

– Ești rănită? o întrebă el, văzând că ea nu-i răspunsese la prima întrebare.

Nu era nici urmă de îngrijorare în vocea lui, ci doar furie pe care încerca să o țină sub control. Lindsay clătină din cap și continuă să se holbeze. Suspinând exasperat, el o prinse de brațe și o ridică ușor, după care o așeză în picioare, pe pământ.

– Tu nu te uiți pe unde mergi? întrebă el, scuturând-o ușor înainte de a o elibera.

Nu era gigantul pe care Lindsay și-l imaginase la început. Era înalt, cu siguranță – poate cu 30 de centimetri mai înalt decât ea –, dar nu era vreun sfarmă-oase sau vreo apariție satanică. Începu să se simtă mai mult rușinată decât înspăimântată.

– Îmi pare teribil de rău, începu ea. Conștientă că era vina ei, vru să recunoască asta. M-am uitat, dar nu am...

– Văzut? o întrerupse el. Nerăbdarea din vocea lui abia dacă reușea să mascheze o furie adâncă și puternic controlată. Atunci poate că ar trebui să începi să-ți porți ochelarii. Sunt sigur că tatăl tău a plătit bani buni pentru ei.

Fulgeră brusc, cerul fiind spintecat în nuanțe de alb. Lindsay îi detestă mai mult tonul decât cuvintele.

– Eu nu port ochelari, replică ea.

– Poate că ar trebui.

– Nu am nici o problemă cu văzul, adăugă și împinse câteva șuvițe de păr de pe frunte.

– Atunci ar trebui să știi că nu e bine să te plimbi pe mijlocul străzii.

Ploaia aluneca pe chipul ei în timp ce-l privea. Se întrebă de ce picăturile nu se transformaseră în abur.

– Ți-am cerut scuze! pufni ea, punându-și mâinile în șolduri. Sau am început înainte să sari la mine. Dacă te aștepți să implor, uită de asta! Dacă nu ai fi apăsat atât de tare pe claxon, nu aș fi alunecat și nu aș fi aterizat în balta aia stupidă. Încercă zadarnic să se șteargă pe pantaloni. Nu cred că-ți trece prin cap să-mi ceri scuze, nu-i așa?

– Nu, răspunse el. Chiar nu. Nu sunt vinovat pentru neîndemânarea ta.

– Neîndemânare? repetă Lindsay mijind ochii. *Neîndemânare?* Repetând cuvântul, își pierdu cumpătul. Pentru ea nu exista o insultă mai urâtă. *Cum îndrăznești?* Suportase să cadă în apă, suportase neobrăzarea lui, dar nu avea să treacă asta cu vederea. Ești cel mai deplorabil bărbat pe care l-am întâlnit! Era plină de vervă și își împingea nerăbdătoare părul de pe față, pe care ploaia se încăpățâna să i-l aducă peste ochii albaștri care străluceau puternic, contrastând cu chipul ei îmbujorat. Aproape că m-ai călcat, m-ai speriat de moarte, m-ai împins într-o baltă, mi-ai ținut morală ca și cum aș fi fost un copil cu probleme de vedere, iar *acum* îndrăznești să spui că sunt *neîndemânatică!*

Înflăcărată, ridică ușor din sprâncene.

– Pentru că meriți, murmură el, lăsând-o fără cuvinte când o prinse de braț și o trase după el.

– Ce crezi că faci? întrebă Lindsay încercând să fie autoritară, însă abia articulând cuvintele.

– Mă ascund de ploaia asta blestemată. Deschise ușa mașinii pe partea șoferului și, lipsit de delicatețe, o împinse în interior.

Brusc, Lindsay trecu pe celălalt scaun pentru a-i face loc.

– Nu te pot lăsa în ploaie, îi vorbi apăsat în timp ce se așeză la volan și trânti portiera.

Furtuna lovea în geamuri. Își trecu cu degetele prin părul des, care acum era lipit de frunte. Lindsay rămase fascinată de mâna lui. Avea palma lată și degetele lungi și subțiri, ca de pianist. Aproape că îl compătimi pentru situația neplăcută în care se afla. Dar apoi el întoarse capul. Privirea lui îi șterse orice urmă de empatie.

– Unde mergeai? o întrebă el tăios, ca și cum vorbea cu un copil.

Lindsay își îndreptă umerii uzi și reci.

– Acasă, la un kilometru și jumătate tot înainte pe acest drum.

El ridică din sprâncene când o privi, cercetând-o cu atenție. Avea părul ud, drept și lipit de cap. Avea gene negre și frumos curbate, fără să fi folosit rimel, care încadrau cei mai profunzi ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată. Stătea bosumflată, dar era limpede că buzele ei nu aparțineau unui copil, așa cum i se păruse inițial. Fără ruj, se vedea că era gura unei femei. Fața ei nemachiată avea ceva mai mult decât o simplă frumusețe, dar, înainte să aibă timp să-și dea seama ce era, Lindsay tremură, distrăgându-i atenția.

– Dacă ai de gând să ieși pe ploaie, îi zise el cât de duios putu în timp ce se întinse spre bancheta din spate, atunci ar trebui să te îmbraci cu hainele potrivite. Îi aruncă o jachetă în poală.

– Nu-mi trebuie... începu Lindsay, dar nu apucă să termine că strănută de două ori.

Clănțănind din dinți, își puse jacheta în timp ce el porni motorul. Mergeau în liniște, ascultând ploaia care lovea plafonul mașinii.

Dintr-odată, Lindsay conștientiză că acest bărbat era un străin. Îi cunoștea din vedere sau după nume pe toți cei care locuiau în micul oraș de pe coastă, dar nu-l văzuse niciodată pe acest bărbat. Nu i-ar fi uitat chipul. Era foarte ușor să fii prietenos în liniștitul Cliffside, dar Lindsay trăise mulți ani în New York. Cunoștea prea bine pericolele reale care te puteau paște dacă acceptai să fii condusă de străini. Fără mișcări bruște, se apropie mai mult de ușa pasagerului.

– E cam târziu să te gândești la asta acum, îi zise el încet.

Lindsay întoarse capul. I se păru că el surâse, dar nu era sigură. Ridică bărbia.

– Exact acolo, zise ea cu răceală, arătând către stânga. Casa din cedru cu ferestre mari.

Mașina se opri în fața gardului din lemn vopsit în alb. Adunându-și toată demnitatea, Lindsay se întoarse din nou către el. Intenționa să-i mulțumească cu răceală.

– Ai face bine să scapi de hainele astea ude, o sfătui el înainte ca ea să apuce să vorbească. Și data viitoare uite-te în ambele sensuri înainte să treci strada!

Nu reuși să-i mai spună nimic, ci doar să-și înăbușe furia în timp ce bâjbâi după butonul de deschidere a portierei. Ieșind, din nou, în ploaie, privi de-a lungul scaunului.

– Mulțumesc mult, pufni ea și trânti portiera cu putere.

Țâșni în spatele mașinii și apoi pe poartă, uitând că încă purta jacheta unui străin.

Lindsay intră valvârtej în casă. Deși încă fumega, rămase locului, cu ochii închiși, încercând să se calmeze. Toată întâmplarea fusese enervantă, teribil de enervantă, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie nevoită să-i povestească totul mamei sale. Lindsay era conștientă de faptul că avea un chip mult prea expresiv, că ochii ei spuneau prea multe. Tendința de a-și exterioriza sentimentele atât de clar fusese mereu un atu în carieră. Când dansa *Giselle*, se simțea ca Giselle. Publicul putea să vadă tragedia pe chipul lui Lindsay. Când dansa, se cufunda cu totul în poveste și în muzică. Dar, când dădea jos pantofii de balet și era din nou Lindsay Dunne, știa că nu era înțelept să-și lase gândurile să i se citească în privire.

Dacă avea să o vadă supărată, Mae avea să-i pună tot soiul de întrebări și să-i ceară să-i povestească în detaliu ce se întâmplase doar ca să o poată critica la sfârșit. În acel moment, ultimul lucru de care Lindsay avea nevoie era o predică. Udă și obosită, începu să urce leneș scările la etaj. Atunci auzi pașii înceți și inegali, o amintire constantă a accidentului care provocase moartea tatălui lui Lindsay.

– Bună! Tocmai urcam să mă schimb.

Lindsay își dădu părul ud de pe față ca să-i zâmbească mamei sale, care se afla la capătul scărilor. Mae stătea cu mâna pe balustradă. Deși avea părul strâns într-un coc atent coafat, de un blond-cenușiu, și machiajul bine aplicat, efectul apariției lui Mae era diminuat de privirea ei etern nemulțumită.

– Mașina nu pornea, continuă Lindsay înainte să înceapă interogatoriul. M-a prins ploaia înainte de a fi fost adusă aici cu mașina. Andy va trebui să mă aducă înapoi în seara asta, adăugă ea gânditoare.

– Ai uitat să-i dai jacheta înapoi, observă Mae, sprijinindu-se de balustradă în timp ce o privea pe fiica ei.

Vremea umedă îi chinuia șoldul.

– Jacheta?

Perplexă, Lindsay privi în jos și văzu mânecile ude și mult prea lungi care îi acopereau brațele.

– Oh, nu!

– Hai, nu te panica așa tare, îi zise Mae, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Andy se poate descurca fără ea până diseară.

– Andy? repetă Lindsay înțelegând ce fel de conexiune făcuse mama ei. Explicațiile, decisese ea, erau mult prea complicate. Presupun că da, fu ea de acord. Apoi coborî o treaptă și își duse mâna peste cea a mamei sale. Pari obosită, mamă. Te-ai odihnit astăzi?

– Nu mă trata ca pe un copil! pufni Mae.

Lindsay încremeni imediat. Își retrase mâna.

– Îmi pare rău.

Glasul ei era reținut, dar durerea i se putea citi în privire.

– O să urc să mă schimb înainte de cină.

Ea vru să se întoarcă, dar Mae o prinse de mână.

– Lindsay! Femeia suspină, citind cu ușurință emoțiile din ochii mari și albaștri. Îmi pare rău. Astăzi nu mă simt bine. Ploaia mă deprimă.

– Știu, zise Lindsay pe un ton duios.

Combinația dintre ploaie și cauciucuri proaste era responsabilă de accidentul părinților ei.

– Și detest că trebuie să stai aici și să ai grijă de mine când ar trebui să fii la New York.

– Mamă...

– Nu are rost, zise Mae din nou pe un ton tăios. Nimic nu o să fie cum trebuie până când nu ești acolo unde ți-e locul, acolo unde e destinul tău.

Mae se întoarse, pornind pe hol în pasul ei ciudat și inegal. Lindsay o privi până când dispăru din raza ei vizuală și apoi începu să urce scările. „Unde mi-e locul", se gândi când intră în camera ei. „Oare unde e asta?" Închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

Camera era mare și aerisită, cu două ferestre late, una lângă alta. Pe noptiera care fusese a bunicii ei era o colecție de scoici adunate de pe o plajă aflată la mai puțin de doi kilometri de casă. Într-un colț era o mică bibliotecă plină cu cărți din copilărie. Covorul oriental, șters de timp, era o amintire pe care o adusese cu ea când își părăsise apartamentul din New York. Scaunul balansoar era de la piața de vechituri aflată la nici două cartiere distanță, iar schița Renoir înrămată era de la o galerie de artă din Manhattan. Camera ei, credea ea, înfățișa clar cele două lumi în care trăise.

Deasupra patului erau atârnați pantofiorii roz pe care îi purtase la prima apariție solo. Lindsay înaintă către ei și atinse ușor panglicile din satin. Își aminti cum

îi cususe, își aminti emoțiile covârșitoare, dar palpitante. Își aminti chipul încântat al mamei după spectacol și de fața uimită a tatălui ei.

Parcă totul se petrecuse cu o viață în urmă, se gândi ea, lăsând satinul să-i alunece printre degete. Pe atunci crezuse că orice era posibil. Poate că, pentru o vreme, chiar fusese așa.

Zâmbind, Lindsay își permise să-și amintească muzica, mișcarea, magia și vremurile în care simțise că trupul ei nu avea limite, că era fluid și liber. Realitatea o lovise după aceea, prin dureri musculare teribile, picioare însângerate, mușchi întinși. Cum fusese posibil să-și contorsioneze trupul iar și iar pentru mișcările imposibile ale dansului? Dar o făcuse și își depășise limitele atât ca abilitate, cât și ca rezistență. Se oferise complet, sacrificându-și trupul și anii. Nu existase altceva în afară de dans. O absorbise complet.

Clătinând din cap, Lindsay își reveni în fire. Asta, își aminti ea, fusese cu mult timp în urmă. Acum avea alte lucruri la care să se gândească. Se dezbrăcă de jacheta umedă și se încruntă privind-o. „Ce naiba fac cu asta?"

Neobrăzarea proprietarului îi reveni în minte. Se încruntă mai tare. „Dacă o vrea înapoi, poate pur și simplu să vină după ea." O ocheadă rapidă asupra materialului și etichetei îi indică clar că nu era o piesă vestimentară care să fie abandonată prea ușor. Dar greșeala nu era a ei, își zise când înaintă către dulap pentru a lua un umeraș. Dacă nu ar fi enervat-o atât de tare, ea nu ar fi uitat să i-o dea înapoi.

Atârnă jacheta în dulapul ei și începu să se dezbrace de hainele ude. Se strecură ușor într-un halat gros,

pufos, acoperindu-și pielea tremurândă, și închise ușile dulapului. Își spuse că trebuia să uite de jachetă și de omul căruia îi aparținea. Nici unul, decise ea, nu avea legătură cu ea.

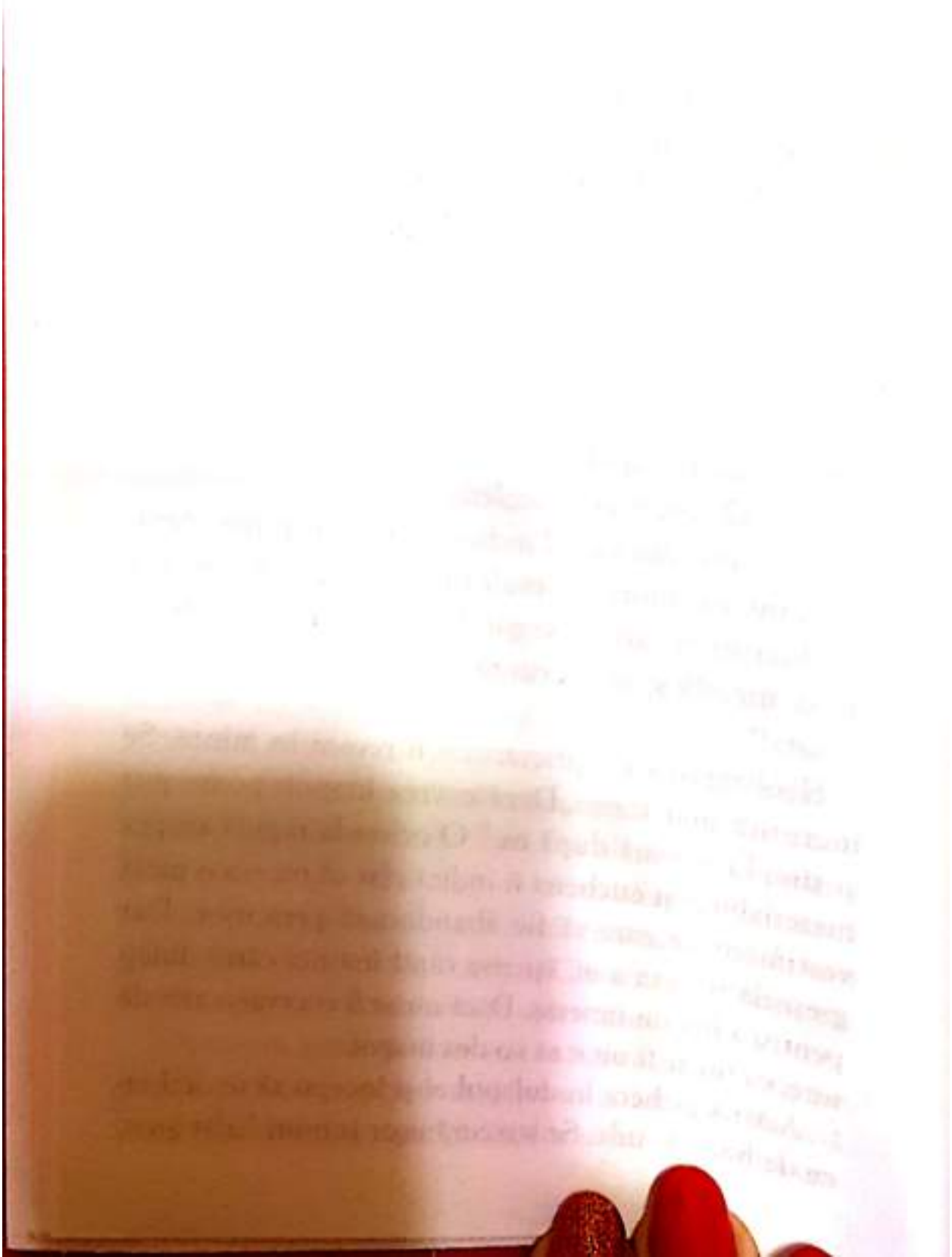

capitolul 2

Două ore mai târziu, o altă Lindsay Dunne saluta părinții elevelor. Purta o cămașă cu tunică și guler înalt și o fustă cu pliuri, ambele de un albastru-deschis. Avea părul împletit și dat cu grijă după urechi. Chipul ei emana calm și stăpânire de sine. Orice asemănare cu femeia udă și furioasă de mai devreme din acea seară dispăruse. Preocupată de recital, Lindsay uitase complet de incidentul din ploaie.

Scaunele fuseseră așezate în rânduri, ca fiecare părinte să-și poată urmări copilul performând. În spatele publicului era o masă pe care erau așezate cafea și prăjituri asortate. Lindsay putea auzi prin toată încăperea murmurul conversațiilor, iar asta o făcea să-și amintească de nenumăratele recitaluri din trecutul ei. Încercă să nu se grăbească cu strângerile de mână și cu întrebările, dar gândurile ei zburau către camera vecină, unde 24 de fete se ocupau de tutuuri și de poante.

Era neliniștită. Dincolo de exteriorul calm și zâmbitor, Lindsay era la fel de agitată precum fusese înainte de oricare dintre recitalurile ei. Dar reuși să răspundă cu diplomație la toate întrebările ca și cum ar fi știut dinainte care aveau să fie acestea. Fusese în această situație ca preșcolar, ca junior, ca avansat și ca balerină senioară. Acum era instructorul. Lindsay simțea că nu ratase nici un aspect al vieții de recital în toată existența ei. Cu toate acestea, era neliniștită.

Sonata liniștitoare de Beethoven pe care o pornise de pe CD-player era o încercare de a-și calma propriile emoții, nu numai pentru a crea atmosferă. Era prostesc, își tot repeta, ca un profesionist trecut prin toate – un instructor deja recunoscut – să fie neliniștit și agitat din cauza unui simplu recital. Dar nu se putea abține. Inima lui Lindsay era întru totul alături de școala și de elevii ei. Își dorea foarte mult ca seara să fie un succes.

Zâmbi, strângând mâna unui tată care sigur ar fi preferat să stea acasă și să urmărească un meci de fotbal. Degetul cu care își lărgi un pic nodul de la cravată, încercând să nu atragă atenția, arăta clar că se simțea inconfortabil. Dacă Lindsay l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi râs și apoi i-ar fi șoptit să o scoată. De când începuse să organizeze recitaluri, cu mai bine de doi ani în urmă, unul dintre obiectivele ei principale era să-i liniștească pe părinți. Credea cu tărie că părinții care se simțeau mai relaxați formau un public mai entuziasmat, iar un public entuziasmat putea să aducă mai mulți elevi pentru școală. Fondase școala răspândind vestea de la un om la altul, iar recomandările vecinilor, ale părinți mulțumiți făceau ca școala să funcționeze în continuare. Era afacerea ei acum, modul în care își câștiga traiul, dar și dragostea ei. Se considera extrem de norocoasă că fusese capabilă să le îmbine pe amândouă pentru a doua oară în viața ei.

Conștientă că multe familii ale dansatoarelor veniseră din simțul datoriei, Lindsay era hotărâtă să le facă să se simtă bine. La fiecare recital, încerca nu doar să varieze programul, ci să se și asigure că fiecare dansatoare avea o parte special gândită pentru talentul și abilitatea ei.

Știa că nu toate mamele aveau ambiții pentru copiii lor precum Mae și că tații nu erau la fel de încurajatori precum fusese al ei.

Dar veneau oricum, privind în jur la grupul adunat în studio. Conduseseră prin ploaie, renunțând la serialul favorit sau la o moțăială după cină pe canapea. Lindsay zâmbi, emoționată de altruismul perpetuu al părinților care nu păreau să conștientizeze cât de mult se implicau, de fapt, în viața copiilor lor.

În acel moment, conștientiză – la fel de puternic cum i se întâmpla din timp în timp – cât de bucuroasă era că venise acasă și cât de mulțumită ar fi fost să rămână aici. Oh, iubise New Yorkul, ritmul alert al vieții, provocările, suspansul incontestabil, însă mulțumirea pe care o simțea acum venea din spiritul unei comunități apropiate și de pe străzile liniștite și o satisfăcea întru totul.

Toată lumea din încăpere se cunoștea fie din vedere, fie după nume. Mama uneia dintre dansatoarele senioare fusese bona lui Lindsay cu aproape douăzeci de ani în urmă. Pe atunci, își purta părul în coadă de cal, își aminti Lindsay privind-o pe femeia cu păr scurt și aranjat. Avusese o coadă lungă legată cu funde colorate, care se legăna dintr-o parte în alta, iar Lindsay o găsise fascinantă. Acum amintirea o bucura și o liniștea, calmându-i emoțiile. Poate că fiecare trebuia să plece la un moment dat, apoi să se întoarcă în orașul natal ca adult, fie că se stabilea acolo, fie nu. Era o adevărată revelație să vezi prin ochi de adult locuri și oameni pe care îi știai din copilărie.

– Lindsay!

Se întoarse pentru a-și saluta o fostă colegă de școală, acum mama uneia dintre cele mai mici dansatoare.

– Bună, Jackie. Arăți minunat!

Jackie era o brunetă tunsă scurt, foarte pricepută. Lindsay își aminti că în timpul liceului fusese într-un număr impresionant de comitete.

– Suntem teribil de neliniștiți, mărturisi Jackie, referindu-se la ea, la fiica și la soțul ei, ca și cum ar fi fost o singură persoană.

Lindsay urmări privirea lui Jackie de-a lungul camerei și îl văzu pe fostul star de atletism, care se transformase în director executiv în asigurări, cu care Jackie se căsătorise la un an după absolvire. Vorbea cu două cupluri mai în vârstă. Toți bunicii erau acolo, se gândi Lindsay zâmbind.

– Așa trebuie să fiți, îi zise Lindsay. E normal.

– Sper că ea o să se descurce, spuse Jackie, pentru binele ei. Vrea atât de mult să-și impresioneze tatăl!

– O să fie bine, îi zise Lindsay, strângându-i ușor mâna neliniștită. Toate arată minunat datorită ajutorului pe care mi l-ai dat cu costumele. Nu am apucat să-ți mulțumesc.

– Oh, a fost o mare plăcere! o asigură Jackie și își privi din nou familia. Bunicii, zise ea șoptit, pot fi înspăimântători.

Lindsay râse încet, știind cât de mult o alintau acești bunici pe micuța dansatoare.

– Haide, râzi, îi zise Jackie disprețuitor, însă îi zâmbi. Tu încă nu ai de ce să te preocupi de bunici. Sau de socri, adăugă ea pe un ton amenințător. Apropo, continuă ea pe un ton care o neliniști pe Lindsay, vărul meu Tod... Îți aduci aminte?

– Da, zise prevăzătoare Lindsay când Jackie făcu o pauză.

– Vine în oraș pentru câteva săptămâni. Pentru o zi sau două. Îi zâmbi sincer lui Lindsay. A întrebat de tine data trecută când a sunat.

– Jackie... începu Lindsay, vrând să fie fermă.

– De ce nu-l lași să te invite la cină? continuă Jackie, întrerupând-o, fără a o lăsa să-i refuze propunerea. A fost vrăjit de tine anul trecut. O să stea puțin în oraș. Are o afacere foarte bună în New Hampshire. Știi, echipamente... ți-am spus.

– Îmi aduc aminte, îi zise Lindsay scurt.

Unul dintre dezavantajele de a locui într-un oraș mic în calitate de celibatară era nevoia de a scăpa de tot felul de planuri ale prietenilor care îi doreau binele, se gândi ea. Primea mai des acum aluzii și sugestii de parteneri dat fiind că sănătatea lui Mae se îmbunătățea încet și sigur. Lindsay știa că pentru a evita o avalanșă de propuneri trebuia să creeze un precedent. Trebuia să fie fermă.

– Jackie, știi cât de ocupată sunt...

– Faci o treabă cu adevărat deosebită aici, Lindsay, zise Jackie repede. Toate fetele te iubesc, dar o femeie are nevoie din când în când și de distracție, nu? Nu e nimic serios între tine și Andy?

– Nu, bineînțeles că nu, dar...

– Atunci, cu siguranță nu este nevoie să te îngropi în muncă.

– Mama mea...

– Arăta atât de bine când am lăsat costumele la voi acasă zilele trecute! continuă neobosită Jackie. A fost minunat să o văd mișcându-se dintr-o parte în alta.

A început să pună un pic de carne pe ea, din ce am observat.

– Da, dar...

– Tod vine în oraș de joi într-o săptămână. O să-i spun să te sune, adăugă Jackie repede înainte să-și croiască drum prin mulțime către familia ei.

Lindsay o privi retrăgându-se, simțind un amestec de iritare și de amuzant. „Niciodată să nu te aștepți să câștigi, mai ales cu cineva care nu te lasă să termini măcar o propoziție. Oh, prea bine, un văr cu o voce neliniștită și cu palme ușor umede nu ar trebui să fie chiar un dezastru pentru o seară." Calendarul ei social nu deborda de întâlniri, iar bărbații fascinanți nu făceau coadă la ușa ei.

Lindsay alungă gândurile despre viitoarea întâlnire. Nu era momentul potrivit să se îngrijoreze pentru asta. Acum trebuia să se gândească la elevele ei. Înaintă de-a lungul studioului către garderobă. Acolo, cel puțin, autoritatea ei era absolută.

Odată intrată, se sprijini cu spatele de ușa închisă și trase adânc aer în piept. Înaintea ei se dezlănțuise iadul, dar era mult prea familiarizată și imună în fața acestui haos. Fetele pălăvrăgeau încântate, ajutându-se reciproc să intre în costume sau exersând pașii pentru ultima dată. O dansatoare din grupa de senioare repeta cu calm pașii de *plié* în timp ce o pereche de micuțe de cinci ani se luptau cu pantofii de balet. Peste tot în jur domnea agitația specifică din spatele cortinei.

Lindsay se îndreptă de spate, ridicând vocea odată cu gesturile.

– Vă rog, puțină atenție! Tonul ei cald răsună peste zumzetul conversațiilor, făcând ca toți ochii din încăpere

să se îndrepte către ea. O să începem în zece minute. Beth, Josey, se adresă celor două dansatoare senioare, încuviințând din cap, aș aprecia dacă le-ați putea ajuta pe cele mici.

Lindsay se uită la ceas, întrebându-se de ce interpretul de la pian întârzia așa de mult. Dacă avea să se întâmple ce era mai rău, intenționa să folosească CD-playerul. Se așeză în genunchi ca să-i îndrepte colanții unei eleve mai tinere și să răspundă întrebărilor și emoțiilor celorlalte.

- Domnișoară Dunne, nu l-ați lăsat pe fratele meu să se așeze în primul rând, nu-i așa? Se strâmbă groaznic!

- E în al doilea rând din spatele sălii, îi răspunse Lindsay cu gura plină de agrafe de păr în timp ce aranja o coafură răvășită.

- Domnișoară Dunne, sunt îngrijorată în legătură cu a doua serie de *jetés*.

- Faci la fel ca la repetiții. O să fii minunată.

- Domnișoară Dunne, Kate poartă ojă roșie.

- Hm...

Lindsay se uită din nou la ceas.

- Domnișoară Dunne, în legătură cu *fouetté*...

- Cinci, nu mai mult.

- Ar trebui să purtăm machiaj de scenă ca să nu părem șterse, adăugă o dansatoare minionă.

- Nu, zise Lindsay direct, înăbușindu-și un zâmbet. Monica, slavă Domnului! strigă Lindsay ușurată în timp ce o femeie tânără și atrăgătoare intră pe ușa din spate. Eram pe cale să scot CD-playerul.

- Scuze că am întârziat, rânji Monica veselă în timp ce închise ușa în spatele ei.

Monica Anderson, la cei 20 de ani ai săi, era sănătoasă și avea tot ce trebuia. Părul ei blond, unduit în valuri, încadra o față pistruiată, cu ochi mari, căprui și plini de speranță. Era înaltă și avea un trup atletic și una dintre cele mai pure inimi pe care Lindsay le cunoscuse vreodată. Aduna pisici maidaneze, asculta ambele părți ale poveștii în orice ceartă și niciodată nu se aștepta la ce era mai rău din partea cuiva, chiar și după ce se confrunta cu partea negativă. Lindsay o plăcea pentru bunătatea ei.

Monica era și deosebit de talentată la pian. Ținea tempoul, interpretându-i cu veridicitate pe clasici, fără tot soiul de floricele care să diminueze atenția adresată balerinelor. Dar nu era, se gândi Lindsay oftând, deloc punctuală.

– Avem aproape cinci minute, îi aminti Lindsay Monicăi, care își mișca trupul cu forme frumoase dinspre ușă.

– Nici o problemă. O să ies într-o secundă. Ea este Ruth, continuă, făcând semn către o fată care stătea într-o parte a ușii. Este balerină.

Atenția lui Lindsay se mută de la fată înaltă, blondă, cu forme generoase către o fată firavă și osoasă. Îi observă imediat ochii migdalați, exotici și buzele pline, care debordau de senzualitate. Părul drept și negru cu cărare pe mijloc îi încadra fața mică și triunghiulară, atârnându-i până dincolo de umeri. Avea trăsături aspre, care privite separat nu ar fi fost remarcate, dar împreună îți tăiau răsuflarea. Era o fată aflată la pragul către feminitate. Deși postura ei era relaxată și plină de încredere, ceva în ochii ei închiși la culoare vorbea despre incertitudine

și neliniște. Ochii ei o înduioșară pe Lindsay, care îi zâmbi și îi întinse mâna.

– Bună, Ruth.

– Mă duc să le ofer o scurtă interpretare și să liniștesc audiența, interveni Monica, dar, când se întoarse, să plece, Ruth o trase de mânecă.

– Dar, Monica... protestă Ruth.

– Oh, Ruth vrea să-ți vorbească, Lindsay! Zâmbi larg cu voioșie și se întoarse din nou către ușă. Nu te îngrijora, îi zise fetei mai tinere, Lindsay e foarte drăguță, ți-am spus. Ruth e un pic neliniștită, anunță ea ieșind cu spatele pe ușa care dădea spre studio.

Amuzată, Lindsay clătină din cap, dar, când se întoarse, o văzu pe Ruth toată roșie la față. Deși ea se simțea relaxată în preajma străinilor, putea să recunoască imediat o persoană care simțea exact opusul. O atinse ușor pe braț.

– E doar o singură Monica, zise ea zâmbind din nou. Acum, dacă mi-ai putea da o mână de ajutor cu alinierea primelor balerine, am putea vorbi.

– Nu vreau să vă încurc, domnișoară Dunne.

Drept răspuns, Lindsay îi făcu semn către hărmălaia din spatele ei.

– Mi-ar prinde bine un pic de ajutor.

Lindsay era capabilă să le organizeze pe fete, dar, văzând-o pe Ruth relaxându-se, știa că luase decizia bună. Fascinată, o urmări pe fată mișcându-se, recunoscându-i grația naturală și eleganța educată. Apoi se întoarse pentru a le oferi toată atenția elevelor ei. În câteva clipe, un șâșâit general impuse liniștea în încăpere. După ce deschise ușa, îi făcu semn Monicăi. Muzica de introducere

începuse, iar cea mai mică dintre elevele lui Lindsay alunecă în studio.

– Sunt atât de drăguțe la această vârstă! murmură ea. Nu pot greși.

Deja unele piruete stârniseră aplauze publicului.

– Postura, șopti ea către balerinele mai mici. Apoi i se adresă lui Ruth: De cât timp studiezi?

– De la cinci ani.

Lindsay încuviință, uitându-se atentă în direcția micuțelor performere.

– Câți ani ai?

– 17.

Rostise răspunsul cu atâta hotărâre încât o făcu pe Lindsay să ridice din sprâncene.

– Împliniți chiar luna trecută, adăugă Ruth pe un ton defensiv.

Lindsay zâmbi, dar continuă să le urmărească pe balerine.

– Și eu aveam tot cinci ani. Mama încă păstrează prima mea pereche de pantofi de balet.

– V-am văzut dansând în *Don Quijote*, zise ea repede.

Lindsay se întoarse și o văzu pe Ruth holbându-se la ea și mușcându-și buza de jos.

– Da? Când?

– Acum cinci ani, la New York. Ați fost minunată!

Ochii ei erau atât de plini de uimire și de admirație, încât Lindsay ridică o mână și atinse ușor obrazul fetei. Ruth încremeni, iar Lindsay, încurcată, îi zâmbi.

– Mulțumesc. Întotdeauna a fost baletul meu preferat. Atât de plin de strălucire și de pasiune!

– Într-o zi, o s-o interpretez pe Dulcineea.

O parte din neliniștea din vocea ei se domolise. Acum Ruth o privea fix în ochi pe Lindsay. Cercetând-o, Lindsay se gândi că nu mai întâlnise un chip mai potrivit pentru acel rol.

– Vrei să continui pregătirea?

– Da.

Ruth își umezi buzele. Înclină capul, încă privind-o cu atenție.

– Cu mine?

Ruth încuviință înainte să găsească puterea de a vorbi.

– Da.

– Mâine e sâmbătă. Lindsay ridică mâna ca să intre următorul grup de balerine. Prima mea oră e la zece. Poți să vii la nouă?

Preșcolarii învingători își croiseră drum înapoi în cabină.

– Aș vrea să văd care este nivelul pregătirii tale pentru a decide unde să te plasez. Adu-ți pantofii de balet și poantele.

Ochii lui Ruth debordau de încântare.

– Da, domnișoară Dunne. La nouă.

– Aș vrea să vorbesc și cu părinții tăi, Ruth, dacă ar putea veni unul din ei sau amândoi.

Monica schimbă tempoul pentru a introduce următorul grup.

– Părinții mei au murit într-un accident acum câteva luni.

Lindsay auzi vorbele abia șoptite în timp ce încuviință din cap către grupul care urma să intre pe scenă. Deasupra capetelor lor, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ruth. Văzuse că lumina din ei se șterse.

– Oh, Ruth, îmi pare teribil de rău!

Compătimirea și suferința se simțeau profund în tonul lui Lindsay. Știa ce însemna o asemenea tragedie. Dar Ruth clătină scurt din cap și evită să fie atinsă. Suprimându-și dorința instinctivă de a-i oferi alinare, Lindsay rămase tăcută în timp ce Ruth se adună. Văzu în ea o persoană foarte închisă, care încă nu era în stare să-și împărtășească emoțiile.

– Locuiesc cu unchiul meu, continuă Ruth. Nu se putea desluși vreo emoție în glasul ei. Vorbea încet și lin. Tocmai ne-am mutat la casa de la marginea orașului.

– Casa Cliff. Ochii lui Lindsay străluceau cu interes. Am auzit că a fost vândută. E un loc minunat!

Ruth privea în gol. „Nu-i place", decise Lindsay, simțind din nou sentimente covârșitoare de compătimire. „Urăște totul din acea casă." Îi era greu să-și mențină tonul obiectiv.

– Prea bine atunci, poate vine unchiul tău cu tine. Dacă nu se poate, roagă-l să mă sune. Sunt în cartea de telefoane. Este important să vorbesc cu el înainte să-ți stabilesc programul.

Ruth zâmbi brusc.

– Mulțumesc, domnișoară Dunne.

Lindsay se întoarse pentru a liniști o pereche de fetițe. Când reveni, Ruth dispăruse. O fată stranie, se gândi ea, făcându-i pe plac uneia dintre fetițele mai mici și ridicând-o în brațe. Singuratică. Cuvântul i se potrivea foarte bine. Lindsay sărută gâtul copilei pe care o ținea. Nu avusese mult timp pentru singurătate, dar o recunoștea. O întrista să o regăsească în privirea cuiva atât de tânăr.

Se întrebă cum era oare unchiul în timp ce urmărea un grup de eleve senioare executând o scurtă scenă din

Frumoasa din pădurea adormită. Oare era blând? Oare era înțelegător? Se gândi din nou la ochii mari și întunecați și oftă. Monica găsise încă un suflet rătăcit, iar Lindsay știa că deja se implicase. Zâmbind, o sărută pe mica balerină pe obraz și apoi o așeză jos. „Mâine o să vedem dacă poate dansa", decise Lindsay.

Lindsay începu să se întrebe dacă ploaia avea să țină o veșnicie. Era cald, chiar plăcut în patul ei, dar noaptea nu se sfârșise, iar ea nu putea să adoarmă. Era straniu, pentru că de obicei sunetul ploii și pătura moale o făceau să-i fie somn. Se gândi că poate o parte din tensiunea recitalului rămăsese vie în mintea ei.

Totul decursese bine, își aminti ea mulțumită. Cele mici, cu tot cu postura nesigură, fuseseră pe cât se așteptase ea de fermecătoare, iar fetele mai mari dăduseră dovadă de calm și de grație, așa cum sperase că aveau să facă. Dacă ar fi putut să ademenească și niște băieți pentru program! Oftă. Trebuia să-și scoată asta din minte. Recitalul fusese un succes, elevele ei erau fericite. Unele chiar aveau potențial. Dar gândurile ei se îndreptară destul de repede spre fata cu păr negru, Ruth.

Lindsay văzuse ambiție în ea, dar se întreba dacă avea și talent. Amintindu-și de ochii lui Ruth, de suferința și de vulnerabilitatea ei, spera că avea să găsească și asta. Voia să o interpreteze pe Dulcineea, își aminti ea, zâmbind melancolic. Lindsay se simți cuprinsă de durere, știind prea bine câte speranțe puteau fi distruse de la o secundă la alta în lumea dansului. Spera doar că ale lui Ruth nu aveau să fie distruse, căci ceva din acel chip tânăr și trist îi atinsese o coardă sensibilă. Nu cu mult

timp în urmă, visul de a o interpreta pe Dulcineea fusese singura dorința pe care o avusese. Se gândi că poate acum trecuse prin toate și se întoarse la acel început. Un cerc complet.

Lindsay închise ochii, dar mintea continuă să-i alerge. Se gândi preț de o clipă să coboare la bucătărie pentru un ceai sau ciocolată caldă. Suspină în întuneric. Zgomotul avea să o deranjeze pe mama ei. Mae dormea iepurește, în special când ploua. Lindsay știa cât de greu îi era mamei să se confrunte cu toate dezamăgirile pe care viața i le servise. Și cu toată tragedia. Durerea acută de șold avea să fie o reamintire perpetuă a morții soțului ei. Lindsay știa că mama ei nu fusese mereu fericită, dar tatăl ei fusese mereu foarte atent cu ea și o susținuse. Pierderea lui o lovise puternic pe Mae, care se trezise din comă confuză și în dureri, incapabilă să înțeleagă de ce el nu mai era lângă ea. Lindsay știa că mama ei nu avea să uite niciodată moartea soțului, propriile răni și terapia foarte dureroasă, precum și sfârșitul brusc al carierei fiicei sale.

Iar acum, când Mae acceptase în cele din urmă moartea soțului și se putea mișca mai bine, nu se gândea la altceva decât la întoarcerea lui Lindsay la viața profesională.

Lindsay se întoarse pe o parte, strângând brațul pe sub pernă. Ploaia lovea în geam, împrăștiată de vânt. Oare de ce anume ar fi fost nevoie pentru ca mama ei să accepte inevitabilul? Oare de ce ar fi fost nevoie ca să o facă fericită? Oare avea să fie capabilă vreodată să le facă pe amândouă? Îi reveni în minte privirea mamei în timp ce stătea la capătul scărilor în acea după-amiază. Odată

cu acea imagine reapăru și sentimentul de neputință și de vinovăție.

Rostogolindu-se pe spate, Lindsay se holbă la tavan. Trebuia să nu se mai gândească la asta. Era din cauza ploii, decise ea, doar din cauza ploii. Pentru a-și alunga insomnia, începu să se gândească la toate detaliile zilei.

Ce după-amiază avusese! Acum toate răsturnările de situație o făceau să zâmbească. Cu toate acestea, pentru o zi de vineri, în care fetele mai mari se gândeau la întâlnirile de sâmbătă, iar cele mai mici se gândeau doar la ziua de sâmbătă, fusese chiar foarte bine. Și totul decursese bine, cu excepția acelei mașini blestemate!

Amintirea mașinii avariate îi readuse în minte imaginea bărbatului din ploaie. Încruntându-se, întoarse capul în așa fel încât să se uite către dulap. În întunericul profund, era imposibil să vadă ușa dulapului, darămite ce era înăuntrul lui. Dar Lindsay continuă să se încrunte. „Mă întreb dacă o să se întoarcă după jachetă."

Fusese atât de necioplit! Starea de melancolie de mai devreme fu alungată de indignare. Prefera să fie așa. Era atât de îngâmfat! „Dacă ai de gând să ieși în ploaie..." Îi imită în minte vocea joasă și controlată.

O voce teribil de ademenitoare, se gândi ea. Păcat că ieșea dintr-un om atât de nesuferit. Neîndemânatică, se gândi ea, simțind că ia foc din nou. „A avut îndrăzneala să spună că sunt neîndemânatică!" Se întoarse pe burtă și bătu perna înainte de a și-o așeza peste creștet. „Sper că o să se întoarcă după jachetă. De această dată, o să fiu pregătită." Îi făcea plăcere să se gândească la toate scenariile în care ea avea să-i returneze jacheta împrumutată. Trufașă, disprețuitoare, binevoitoare... Avea să fie

în avantaj și să-l pună la punct pe bărbatul ai cărui ochi și pomeți o bântuiau. Iar atunci nu avea să mai plouă. Ea nu mai avea să fie udă leoarcă și strănutând. Ci spirituală, echilibrată... devastatoare. Zâmbi și adormi.

capitolul 3

Erau bălți după ploaie. Soarele de dimineață se oglindea pe suprafața lor într-o mare de culori, în timp ce picături de apă rămăseseră încă agățate de iarbă. Era și o urmă de ceață care plutea deasupra pământului. Andy pornise încălzirea în mașină ca să mai alunge frigul în timp ce o urmărea pe Lindsay ieșind pe ușa principală a casei sale.

Pentru el, ea era cea mai frumoasă creatură din lume. Mai mult decât atât, Andy simțea că Lindsay era din cu totul altă lume. Era mult prea delicată, mult prea eterică pentru a fi pământeană. Iar frumusețea ei era atât de pură și de fragilă! Pur și simplu simțea noduri în stomac când o privea. Așa era de cincisprezece ani.

Lindsay zâmbi și își flutură mâna în timp ce înainta pe aleea pavată către mașină. În zâmbetul ei, el vedea afecțiune și prietenia pe care i-o oferise. Andy îi răspunse la salut la fel, zâmbindu-i și fluturând din mână. Nu avea nici o iluzie legată de relația lui cu Lindsay. Era vorba doar de prietenie. Nu avea să fie niciodată mai mult. De când se cunoșteau, ea niciodată nu-l încurajase să depășească granițele prieteniei.

„Ea nu este pentru mine", se gândi Andy când Lindsay ieși pe poartă. Însă simți aceeași căldură familiară când ea deschise portiera mașinii și se strecură lângă el. Avea același miros ușor și proaspăt, dar oarecum misterios. Întotdeauna se simțea mult prea mare când ea era în preajma lui. Prea masiv, prea neîndemânatic.

Lindsay zâmbi către fața lui mare și către maxilarul pătrățos și îl sărută rapid pe obraz, cu prietenie.

– Andy, ești un salvator! Ea îi cercetă fața, găsind-o plăcută, la fel ca întotdeauna – ochii întunecați, dar demni de încredere, oasele puternice, părul șaten-închis ușor răvășit care îți aducea aminte de un cățel de familie. Și, ca orice animăluț de familie, el o făcea să se simtă confortabil și îi trezea instincte materne. Chiar apreciez că mă duci la studio.

El ridică din umerii mari și lați. Deja acel val de căldură se transformase în toropeala pe care o simțea ori de câte ori ea era în apropiere.

– Știi prea bine că nu mă deranjează.

– Știu, recunoscu ea când el porni mașina, îndepărtându-se de trotuar, așa că apreciez asta și mai mult. Așa cum obișnuia, ea alunecă într-o parte în scaun în timp ce-i vorbea. Contactul personal era vital pentru ea. Astăzi mama ta vine să petreacă timp cu a mea.

– Da, știu.

Andy conducea cu atenția relaxată a cuiva care parcursese același traseu de nenumărate ori.

– O s-o bată la cap până când o s-o convingă să facă acea călătorie în California în această iarnă.

– Sper să facă asta. Pentru câteva momente, Lindsay își permise să se gândească la chipul nefericit și neliniștit al mamei sale. I-ar prinde bine o schimbare.

– Cum se mai simte?

Lindsay suspină lung. Nu-i ascundea nimic lui Andy. Nu avea alt prieten atât de apropiat încă din copilărie.

– Fizic e mult mai bine. S-a văzut o îmbunătățire extraordinară în aceste ultime trei luni, dar altfel... Își împreună degetele, apoi întoarse palmele în sus, un gest

pe care îl făcea așa cum alții ridicau din umeri. Frustrată, nervoasă, neliniștită. Vrea să mă întorc la New York ca să dansez. Nu vede și altă cale, doar înainte, de parcă poartă ochelari de cal; refuză să accepte că practic este imposibil să reiau totul de unde am rămas. Au trecut trei ani, sunt cu trei ani mai în vârstă.

Ea clătină din cap și se cufundă într-o tăcere adâncă, reflexivă. Andy îi oferi un minut de liniște.

– Nu vrei să te întorci?

Ea îl privi și, deși era încruntată, expresia ei trăda mai mult concentrare decât enervare.

– Nu știu. Nu cred. Am făcut asta cândva. Acum sunt foarte mulțumită aici, dar...

Oftă.

– Dar...?

Andy coti la stânga și le făcu absent un semn din mână unor tineri care mergeau pe biciclete.

– Iubeam ce făceam, chiar dacă mare parte din acea viață este foarte crudă. Iubeam asta. Ea zâmbi, relaxându-se în scaun din nou. În trecut. Dar mama continuă să aducă asta în prezent. Chiar dacă aș fi vrut – dacă aș fi vrut cu disperare –, șansa ca trupa să mă ia înapoi este foarte-foarte mică. Ochii ei urmăreau priveliștea caselor atât de familiare. Acum atât de mult din mine aparține acestui loc. Așa simt că trebuie să fie, că trebuie să fiu acasă. Îți aduci aminte de noaptea în care ne-am furișat în Casa Cliff?

Ochii ei erau din nou plini de entuziasm, râzând.

Andy răspunse cu un rânjet.

– Eram speriat de moarte. Jur, continui să cred că am văzut fantoma!

Râsul lui Lindsay era ușor și plăcut urechilor.

– Cu sau fără fantomă, e cel mai fantastic loc pe care l-am văzut. Știi că, în cele din urmă, a fost vândută.

– Am auzit. Andy îi aruncă o ocheadă. Îmi aduc aminte când ai jurat că într-o zi o să trăiești acolo.

– Eram tineri, murmură ea, dar tristețea pe care o simți aducându-și aminte de acele momente era caldă și plăcută. Voiam să mă înalț deasupra orașului și să mă simt importantă. Toate acele cărți minunate așezate una peste alta și toate acele coridoare fără sfârșit... își aminti ea cu voce tare.

– Locul e un labirint, remarcă el lipsit de romantismul ei. S-au efectuat multe lucrări acolo sus.

– Sper că nu au stricat atmosfera.

– Ce, pânzele de păianjeni și șobolanii?

Lindsay strâmbă din nas.

– Nu, idiotule, grandoarea, splendoarea, aroganța! Întotdeauna mi-am imaginat locul acela cu grădini în floare și cu ferestre mari, larg deschise pentru petreceri.

– Locul ăla nu a mai avut o fereastră deschisă de mai bine de un deceniu, iar grădina are cele mai încăpățânate buruieni din New England.

– Tu, zise ea pe un ton grav, nu ai viziune deloc. Știi, continuă ea, fata cu care mă văd în această dimineață este nepoata bărbatului care a cumpărat locul. Știi ceva despre el?

– Nu. Mama s-ar putea să știe; ea e mereu la curent cu toate bârfele orașului.

– Îmi place fata, murmură Lindsay, amintindu-și de chipul trist al acelei frumuseți. Are un chip cumva pierdut. Mi-ar plăcea să o ajut.

– Crezi că are nevoie de ajutor?

– Mi s-a părut că seamănă cu o pasăre care nu era tocmai sigură dacă mâna întinsă să o ajute avea să o strângă ori să o alinte. Mă întreb cum e unchiul.

Andy trase mașina în parcarea studioului.

– Câte defecte i-ai găsi bărbatului care a cumpărat Casa Cliff?

– Foarte puține, sunt sigură, recunoscu ea, trântind ușa în același timp în care Andy închise portiera din dreptul lui.

– O să mă uit la mașina ta, se oferi el și porni spre ea, ridicând capota.

Lindsay înaintă ca să-i stea alături. Se strâmbă când se uită la motor.

– Arată oribil.

– Nu ar strica dacă ai duce-o la un service din când în când. El făcu o grimasă când privi motorul acoperit de funingine, apoi se uită dezgustat la bujii. Să știi că sunt și alte lucruri care trebuie înlocuite în afară de benzină.

– Sunt un mecanic jalnic, zise Lindsay nepăsătoare.

– Nu trebuie să fii mecanic pentru a avea grijă de o mașină, începu Andy, iar Lindsay oftă.

– O predică. E mai bine să pledez vinovată. Își aruncă mâinile în jurul gâtului lui și îi sărută ambii obraji. Sunt o incompetentă. Iartă-mă!

Lindsay îi urmări rânjetul, iar în același moment auzi altă mașină intrând în parcare. Cu brațele încă în jurul gâtului lui Andy, întoarse capul.

– Asta trebuie să fie Ruth, gândi ea cu voce tare înainte de a-l elibera. Chiar apreciez că îmi verifici mașina, Andy. Dacă e ceva ce nu mai poate fi reparat, te rog să-mi dai vestea cu blândețe.

Întorcându-se să o salute pe Ruth, Lindsay rămase cu gura căscată.

Bărbatul care se apropia împreună cu fata era înalt și brunet. Lindsay știa cum avea să sune vocea lui înainte ca el să deschidă gura. La fel cum îi știa gusturile în materie de jachete.

– Minunat, mormăi ea.

Privirile li se întâlniră. Ea decise că el nu era un bărbat care să fie ușor de surprins.

– Domnișoară Dunne?

Se simțea o ezitare în glasul lui Ruth.

Șocul, neliniștea și iritarea erau ușor de sesizat pe chipul lui Lindsay.

– Ați spus să fiu aici la ora nouă, nu-i așa?

– Poftim? Lindsay rămase blocată un moment. Oh, da! adăugă ea repede. Scuze, am avut niște probleme cu mașina. Am fost un pic prinsă. Ruth, el este prietenul meu Andy Moorefield. Andy, ea e Ruth...

– Bannion, adăugă Ruth, relaxându-se vizibil. Iar aceasta este unchiul meu, Seth Bannion.

Andy descurajă orice intenție de a da mâna ridicând palmele murdare și rânjind.

– Domnișoară Dunne.

Tonul lui Seth era atât de blând, încât Lindsay se gândi că poate nu o recunoscuse. Ceva însă de pe chipul lui alungă această teorie. Aprecierea era amestecată cu batjocura. Cu toate acestea, strângerea de mână fu în mod clar un gest politicos, degetele lui atingându-le ferm, dar scurt pe ale ei. „O să ți-o plătesc!", decise ea.

– Domnule Bannion. Tonul ei fu politicos și distant. Apreciez că ai venit cu Ruth în această dimineață.

– E plăcerea mea, îi răspunse el.

Lindsay îl cercetă suspicioasă.

– Hai să intrăm, îi zise ea lui Ruth.

Înaintând către clădire, îi făcu scurt cu mâna lui Andy în semn de la revedere și apoi vârî mâna în buzunarul de la jachetă pentru a scoate cheile.

– Este drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară Dunne, să ne primiți atât de devreme, începu Ruth.

Avea aceeași voce ca în seara trecută: joasă și cu un ușor tremur, care trăda emoțiile pe care abia reușea să le controleze.

Lindsay observă că fata se agățase de brațul unchiului. Ea zâmbi, atingându-i umărul lui Ruth.

– La început, e de ajutor întâlnirea individuală cu elevii. Ea simți ușoara rezistență și își ridică elegant mâna. Spune-mi, continuă ea când descuie ușa studioului, cu cine ai studiat?

– Am avut mai mulți profesori. În timp ce răspunse, Ruth intră. Tatăl meu a fost jurnalist. Călătoream mereu.

– Am înțeles. Lindsay ridică privirea spre Seth, dar el nu trădă nici o emoție.

– Te poți face confortabil, domnule Bannion, zise ea, răspunzându-i cu aceeași politețe. Eu și Ruth o să lucrăm la bara de balet preț de câteva momente.

Seth doar încuviință către Lindsay, dar ea observă că el îi atinse ușor mâna lui Ruth înainte de a se îndrepta către un scaun.

– Cursurile sunt puține, începu ea în timp ce se dezbrăcă de jachetă. Într-un oraș atât de mic, presupun că avem un număr destul de bun de cursanți, dar nici nu-i mustrăm pentru că dau năvală.

Îi zâmbi lui Ruth, apoi trase jambierele albe peste colanții de un verde-închis. Purta o fustă din șifon verde marin. Lindsay își dădu seama brusc că avea aceeași culoare ca ochii lui Seth. Se încruntă în timp ce se întinse după pantofii de balet.

– Dar vă place să predați, nu?

Ruth era la nici un metru de ea.

Lindsay ridică privirea și o văzu – subțire și nesigură în costumul ei mulat roz care îi scotea în evidență culoarea închisă a pielii. Lindsay își controlă expresia feței înainte de a se ridica.

– Da, îmi place. Prima dată exerciții la bară, adăugă ea, făcându-i semn lui Ruth în timp ce se îndreptă către peretele de oglinzi. Așezându-și mâna pe bară, îi indică lui Ruth să stea în fața ei. Prima poziție.

Ambele trupuri din oglindă se mișcară simultan. Ambele femei își menținеau echilibrul, având înălțimea și constituția aproape identice. Una era doar lumină, iar cealaltă era precum o umbră, așteptând.

– *Grand plié.*

Aproape fără efort, se aplecară extrem de mult, îndoind genunchii. Lindsay îi urmărea spatele, picioarele, postura picioarelor, poziționarea și stilul lui Ruth. Încet, îi ceru lui Ruth să facă toate cele cinci poziții, solicitând-o profund. Mișcările de *pliés* și *battement* erau bine executate, observă ea. Lindsay putea să vadă clar din mișcările mâinii, din unduirea piciorului dragostea pe care Ruth o avea pentru balet. Își aminti de ea însăși cu un deceniu în urmă, teribil de tânără, plină de visuri și aspirații. Zâmbi când recunoscu mult din ea în Ruth. Îi era foarte ușor să simtă empatie pentru fată, iar prin mișcările comune pe care le executau să uite de orice altceva.

În timp ce trupul i se întindea, mintea se mișca și ea în completă armonie.

– Poante, zise ea brusc și apoi se duse să schimbe CD-ul. Când făcu asta, ochii ei trecură peste Seth. Când văzu că o urmărea, se gândi că ar fi putut fi ceva liniștitor în privirea lui dacă nu ar fi fost atât de directă. Cu toate acestea, ea nu se feri să-l privească în timp ce introduse un CD cu Ceaikovski în player. O să mai dureze o jumătate de oră, domnule Bannion. Să fac niște cafea?

El nu-i răspunse imediat, așa cum se aștepta ea. Cele zece secunde de pauză o lăsară pe Lindsay, în mod curios, aproape fără respirație.

– Nu, mulțumesc, spuse el, iar ea își simți pielea arzând.

Când se întoarse, mușchii pe care îi încălzise la bară erau încordați din nou. Ea înjură în barbă, neștiind dacă îl blestema pe Seth sau pe ea însăși. După ce îi făcu semn lui Ruth să stea în mijlocul camerei, Lindsay porni înapoi către bară. Avea să înceapă în adagio, cu pași înceți și susținuți, căutând echilibru, eleganță și implicare. Prea des descoperea în elevii ei doar dorința de a străluci, de a epata: *pirouette, fouetté, jeté.* Frumusețea unei mișcări lungi și delicate era uitată.

– Gata?

– Da, domnișoară Dunne.

Acum fata nu mai avea nimic timid, se gândi Lindsay. Surprinse lumina din ochii lui Ruth.

– A patra poziție, piruetă, a cincea.

Execuția era curată, linia era excelentă.

– A patra poziție, *pirouette, attitude.* Încântată, Lindsay începu să se rotească încet în jurul lui Ruth. *Arabesque.* Din nou. *Attitude,* menține! *Plié.*

Lindsay putea să vadă că Ruth avea talent și, mai important, rezistență și ambiție. Mai mult, avea constituția și chipul unei balerine clasice. Fiecare mișcare a fetei era o expresie a iubirii față de artă, iar Lindsay fu impresionată de dedicarea ei. Pe de o parte, o compătimea pentru sacrificiile care o așteptau mai târziu pe Ruth, dar bucuria ei trecea dincolo de asta. Avea în fața ei o balerină care urma să reușească. Încântarea începu să curgă prin trupul lui Lindsay.

„Iar eu o s-o ajut. Sunt multe lucruri pe care le mai are de învățat. Încă nu știe să-și folosească brațele și mâinile. Trebuie să învețe să exprime mai mult prin chipul și trupul ei. Dar e bună, foarte-foarte bună..."

Trecuseră aproape 45 de minute.

– Relaxează-te, zise Lindsay, apoi se duse să oprească CD-playerul. Profesorii tăi par să fi făcut o treabă bună. Întorcându-se, observă că neliniștea revenise în ochii lui Ruth. În mod instinctiv, porni spre ea, punându-și mâinile pe umerii ei. Sentimentul de retragere nu fusese rostit, dar simțindu-l, Lindsay ridică mâinile.

– Nu trebuie să-ți spun că ești foarte talentată. Nu ești o neștiutoare.

Îi urmări reacția. Tensiunea din trupul lui Ruth începu să dispară.

– Pentru mine înseamnă totul să vă aud spunând asta.

Lindsay ridică surprinsă din sprâncene.

– De ce?

– Pentru că sunteți cea mai bună dansatoare pe care am văzut-o vreodată. Și știu că, dacă nu ați fi renunțat, ați fi fost cea mai faimoasă balerină din țară. Am citit articole care spuneau că sunteți cea mai promițătoare dansatoare americană din ultimul deceniu. Davidov

v-a ales ca parteneră și a zis că ați fost cea mai elegantă Julieta cu care a dansat vreodată și...

Ea se opri brusc, punând stop discursului deosebit de lung și deloc tipic ei. Se îmbujoră. Deși Lindsay fu extrem de impresionată, îi vorbi calm pentru a o liniști și a o face să nu se simtă rușinată.

– Sunt foarte flatată. Nu prea aud asemenea lucruri pe aici. Făcu o pauză, încercând să-și controleze dorința de a-i atinge din nou umărul fetei. Celelalte fete o să-ți spună că pot fi un profesor destul de dificil, foarte pretențios și strict cu elevele avansate. O să lucrezi din greu.

– Nu mă deranjează.

Strălucirea din ochii ei revenise.

– Spune-mi Ruth, ce vrei?

– Să dansez. Să fiu faimoasă, răspunse ea imediat. Ca dumneavoastră!

Lindsay râse scurt și clătină din cap.

– Eu doar am vrut să dansez, îi zise ea. Pentru un moment, bucuria din ochi i se stinse. Mama a vrut să fiu faimoasă. Du-te să-ți schimbi pantofii! zise ea scurt. Vreau să vorbesc cu unchiul tău. Clasa de avansați este sâmbăta la ora unu, iar ora de poante e la două și jumătate. Sunt un demon când vine vorba de punctualitate. Se întoarse, concentrându-se asupra lui Seth. Domnule Bannion, mergem în biroul meu?

Fără să aștepte un răspuns, Lindsay porni către camera alăturată.

capitolul 4

Pentru că voia să-i transmită din start că ea deținea controlul, Lindsay se așeză în spatele biroului. Se simțea îngrijită și competentă, la ani distanță de prima oară când îl întâlnise pe Seth. Îi făcu semn să o urmeze, iar ea se așeză. Ignorându-i gestul, Seth rămase în picioare, cercetând fotografiile de pe perete. Observă că își concentrase atenția asupra uneia care o înfățișa pe ea alături de Nick Davidov în scena finală din *Romeo și Julieta*.

– Am reușit să pun mâna pe un poster din acest balet și să i-l trimit lui Ruth cu câțiva ani în urmă. Încă îl are în camera ei. Se întoarse cu fața către ea, dar nu înaintă. Te admiră foarte mult.

Deși îi vorbea pe un ton lin, Lindsay înțelese că încerca să-i transmită că admirația implica responsabilitate. Ea se încruntă, nu pentru că voia să se opună, ci pentru că el ținuse să sublinieze asta.

– În calitate de tutore al lui Ruth, începu ea, ocolindu-i afirmația, simt că trebuie să știi exact cu ce o să se ocupe aici, ce se așteaptă de la ea, când au loc clasele și așa mai departe.

– Cred că ești expertă în acest domeniu, domnișoară Dunne.

Vocea lui Seth era joasă, dar Lindsay nu era sigură că mintea lui era acolo, la cuvintele pe care i le adresase. Ochii lui îi cercetau din nou chipul, centimetru cu centimetru. I se părea straniu că atitudinea și tonul

lui puteau fi atât de formale, în timp ce privirea lui era atât de personală. Se foi în scaun, simțindu-se brusc inconfortabil.

– În calitate de tutore al ei...

– În calitate de tutore, o întrerupse Seth, conștientizez că pentru Ruth studiul baletului este la fel de necesar precum aerul. El înaintă, iar ea își înclină capul pentru a continua să-l privească în ochi. De asemenea, sunt conștient că trebuie să am încredere în tine... până la un punct.

Curioasă, Lindsay ridică din sprânceană.

– Și unde e această limită?

– O să-mi dau seama mai bine în câteva săptămâni. Îmi place să am informații complete înainte de a lua o decizie. Ochii lui se fixară asupra ei. Încă nu te cunosc.

Ea încuviință îmbufnată, deși nu înțelegea de ce avea o asemenea reacție.

– Nici eu pe tine.

– Adevărat, rosti el fără a-și schimba expresia. Presupun că aceasta este o problemă care o să se rezolve în timp. Îmi este destul de greu să cred că acea Lindsay Dunne pe care am văzut-o interpretând-o pe Giselle este atât de neîndemânatică, încât să cadă în bălți.

Ea rămase fără respirație, holbându-se la el uimită și iritată.

– Aproape că m-ai călcat! Toată reținerea pe care o afișase în acea dimineață dispăru. Oricine conduce așa pe o stradă rezidențială în ploaie ar trebui arestat.

– 25 de km la oră nu e tocmai o depășire de viteză, o contracară el ușor. Dacă aș fi fost peste limita vitezei din acea zonă, atunci te-aș fi călcat. Nu te uitai pe unde mergi.

– Majoritatea oamenilor sacrifică un pic de timp ca să învețe străzile când se mută într-un cartier nou, i-o întoarse Lindsay.

– Majoritatea oamenilor nu ies la plimbare pe furtună, îi răspunse el. În curând am o întâlnire, continuă el fără să-i ofere șansa să răspundă. Să îți scriu un cec pentru taxa de școlarizare a lui Ruth?

– O să-ți trimit o factură, îi răspunse ea cu răceală, trecând de el pentru a deschide ușa.

Seth o urmări, apoi se opri, înghesuind-o în colț în timp ce se întoarse pentru a o privi încă o dată. Trupurile lor se atinseră în trecere – o atingere ușoară, dar amețitoare. Lui Lindsay fiecare gând coerent părea să-i fi ieșit din minte. Înclinându-și capul, se uită la el, surprinsă și întrebătoare, în timp ce trupul ei reacționă instinctiv.

Pentru un moment, el rămase locului, ochii lui alunecând încet peste ea înainte să se întoarcă și să pornească spre Ruth.

De-a lungul zilei, din când în când, gândurile lui Lindsay se întorceau la Seth Bannion. Ce fel de bărbat era? La suprafață părea să fie suficient de convențional. Dar era ceva mai mult dedesubt, mult mai mult. Și nu era vorba doar despre frânturile din temperamentul lui pe care le observase la prima lor întâlnire. Văzuse ceva în ochii lui, simțise ceva în atingerea trupului lui. Era o energie care trecea dincolo de fizic. Ea știa prea bine că vulcanii erau calmi și liniștiți la suprafață, dar dedesubt întotdeauna ascundeau ceva periculos și arzător.

„Nu înseamnă nimic pentru mine", își tot aminti ea, dar gândurile ei alunecară către el de mai multe ori decât și-ar fi dorit. Era interesată de el. Și de nepoata lui.

Lindsay o urmări pe Ruth în primele ei două ore, căutând ceva mai mult decât tehnică și mișcare. Voia să descopere atitudine și personalitate. Fiind o fire deschisă, lui Lindsay îi era greu să înțeleagă barierele pe care fata le ridicase. Nu făcea nici un gest prin care să ceară ajutor de la celelalte eleve și nici nu accepta vreun gest binevoitor care îi era adresat. Nu era nici neprietenoasă și nici nepoliticoasă, ci pur și simplu distantă. Era destinul ei, intuise Lindsay, să fie etichetată drept snoabă. Dar nu era vorba de asta, se gândi Lindsay în timp ce-și instruia clasa să facă *glissade*. Era mai mult o nesiguranță copleșitoare. Lindsay își aminti de retragerea bruscă pe care o simțise când își așezase mâinile pe umerii lui Ruth. Își aminti cum Ruth se agățase de Seth înaintea întrevederii de dimineață. „Pentru moment, el e ancora ei. Mă întreb dacă el știe asta. Cât de mult știe el despre îndoielile și temerile ei și despre motivul din spatele lor? Cât de mult îi pasă?"

Lindsay exemplifică o mișcare, trupul ei ridicându-se fără efort în poante, brațele ei înălțându-se încet. Îndoielile lui despre pregătirea ei îi păreau lui Lindsay contradictorii cu răbdarea de care dăduse dovadă când așteptase ca ele să termine acea încălzire de dimineață.

O irita teribil că el se strecurase din nou în gândurile ei. Alungându-l, Lindsay se concentră în totalitate la restul orelor. Dar, exact când ultima elevă ieși pe ușă, lăsând-o singură, apărarea ei slăbi. Își aminti de modul curios în care o privise și de glasul lui molcom.

Probleme, se gândi ea în timp ce așeză CD-urile. „*Încurcate*. Începe să-mi placă viața fără probleme." Privi în jur, zâmbind satisfăcută.

„Studioul *meu*", se gândi ea mândră. „Chiar fac ceva din el. Poate că e mic și plin de fete care nu o să mai danseze altceva în afară de muzică rock de top după ce ajung la vârsta de 16 ani, dar e al meu. Îmi câștig traiul făcând ceva ce îmi place. Ce altceva să-mi doresc?" Fără să se poată abține, privirea i se opri asupra CD-ului pe care îl ținea în mână. Fără să ezite îl băgă în player.

Își iubea elevele și îi plăcea să le predea, dar îi plăcea și un studio gol. Se simțise împlinită în acești trei ani în care profesase, dar era ceva intim – ceva hrănitor – în a dansa de dragul dansului. Era ceva ce mama ei nu înțelesese niciodată. Pentru Mae, dansul însemna angajament și obsesie. Pentru Lindsay însemna bucurie, iubire.

Ruth o făcuse să-și aducă aminte de Dulcineea. Fusese dintotdeauna rolul preferat al lui Lindsay datorită entuziasmului și puterii de care trebuia să dea dovadă în interpretare. Acum, când muzica umplu încăperea, își aminti cu exactitate fluiditatea mișcărilor și puterea lor.

Muzica era foarte alertă și întru totul spaniolă, iar ea îi răspundea cu toată verva. Trupul ei se trezise la viață, înfometat de dans. Își aminti cât de provocatoare era povestea și se exprimă cu mișcări rapide și cu *soubresaut*. Erau multă energie și tinerețe în pașii scurți și rapizi.

În timp ce dansa, văzu în oglindă rochia din șifon, însă în mintea ei ea purta tutuul rigid cu dantelă neagră și satin roșu. În spatele urechii, avea un trandafir frumos înflorit și în păr purta un pieptăn spaniol. Ea era Dulcineea – spirit, provocare, cu energia de a dansa la nesfârșit. Pe măsură ce muzica se apropia de final,

Lindsay începu pașii de *fouetté*. Se roti cu viteză și eleganță. Se părea că putea continua la nesfârșit, precum balerina din celebra cutie muzicală din lemn, rotindu-se fără efort în ritmul muzicii. Și, cum jucăria se oprea odată cu muzica, așa făcu și ea. Aruncă o mână peste cap și cealaltă pe talie, alunecând cu eleganță către final.

– Bravo!

Duse ambele mâini la inima care i-o luase la goană și se întoarse. Acolo, încălecând unul dintre scaunele ei mici din lemn, era Seth Bannion. Ea respira sacadat atât din cauza efortului depus în timpul dansului, cât și din cauza șocului descoperirii că nu fusese singură. Avea ochii mari, încă plini de entuziasm și pielea teribil de roșie.

Dansul fusese numai pentru ea, dar nu se simțea deranjată de încălcarea intimității. Nu avea nici o urmă de resentiment că împărtășise asta cu el. Chiar și surprinderea ei inițială începea să fie înlocuită de sentimentul că el avea să înțeleagă ce făcuse și de ce. Nu se gândi prea mult de ce simțea asta, ci pur și simplu se ridică și așteptă în timp ce el înaintă către ea.

Pentru că nu-și luă privirea de la ea, se simți teribil de copleșită. Privirea era lungă și personală. Sângele care i se înfierbântase deja datorită dansului se încinse și mai mult. Simțea cum o ciupește pe sub piele. Își simțea gâtul uscat. Ridică o mână care încă se odihnea pe piept și o duse la buze.

– Magnific! murmură el, fără să-și fi luat privirea de la ea. Luă mâna pe care ea o duse la buze și o sărută. Pulsul îi gonea nebunește la încheietură, iar degetul lui mare o atinse ușor exact acolo. Faci ca totul să pară atât de simplu! comentă el. Aproape că nu mă aștept să fii obosită. Zâmbetul pe care i-l oferi era atât de neașteptat!

Simt că ar trebui să-ți mulțumesc, deși dansul nu a fost pentru mine.

– Eu nu am... Eu nu așteptam pe nimeni.

Vocea îi era la fel de alertă precum nervii, iar Lindsay voia să alunge această stare. Începu să-și retragă mâna dintr-a lui și rămase surprinsă când Seth păru să-i reziste, ținându-i degetele un moment înainte de a o elibera.

– Am văzut că nu așteptai pe nimeni. Îi cercetă din nou chipul cu aceeași atenție. Ți-aș cere scuze pentru că ți-am invadat intimitatea, dar nu-mi pare rău deloc că am fost audiența ta.

Avea mai mult șarm decât crezuse Lindsay. Îi era greu să își dea seama dacă reacția lui era provocată de dansul ei sau de prezența ei. Credea că arcuirea ușoară a sprâncenelor lui era fascinantă. Doar când el ridică din sprânceana stângă ea conștientiză că se holbase și că el era amuzat de asta.

Iritată de propria lipsă de rafinament, se întoarse către CD-player.

– Nu mă deranjează, îi zise ea nepăsătoare. Mereu am lucrat mai bine cu public. Voiai să vorbești cu mine despre ceva anume?

– Cunoștințele mele de balet sunt limitate. Din ce piesă era?

– *Don Quijote*. Lindsay puse CD-ul înapoi în carcasă. Ruth mi-a amintit de ea seara trecută. Se întoarse pentru a-l înfrunta pe Seth din nou, cu CD-ul între ei. Intenționează să o interpreteze pe Dulcineea într-o zi.

– Și o s-o facă?

Seth luă CD-ul din mâinile ei, punându-l deoparte, ca și cum ar fi fost deranjat de acea barieră.

– Cred că da. Este extraordinar de talentată. Lindsay îl privi fix. De ce te-ai întors?

El îi zâmbi din nou încet – un zâmbet fermecător în fața căruia ea știa că femeilor le era greu să reziste.

– Ca să te văd, zise el și continuă să zâmbească, citind uimirea de pe chipul ei. Și să vorbim despre Ruth. Pur și simplu nu a fost posibil în această dimineață.

– Înțeleg, încuviință Lindsay, pregătită să reintre în rolul de instructor.

– Avem multe de discutat. Mă tem că de dimineață nu erai prea interesată.

– Sunt foarte interesată.

Ochii lui o priveau din nou.

– Ia cina cu mine!

Lindsay avu nevoie de un moment pentru a reacționa, căci mintea ei se concentrase asupra planurilor pe care le avea pentru Ruth.

– Cina? Îl privi ca și cum nu-i venea să creadă, încercând să decidă ce simțea la gândul de a fi cu el. Nu știu dacă vreau să fac asta.

El ridică din sprâncene când auzi cât de sinceră fusese, dar încuviință din cap.

– Atunci, se pare că nu prea ai scuze bune. Te iau la șapte. Înainte ca ea să apuce să obiecteze, Seth ieși pe ușa din spate. Deja știu adresa.

Când o cumpărase, Lindsay știuse că rochia gri pelican avea să-i dea un aspect îngrijit și sofisticat. Era din lână moale și subțire, fiind atent croită cu un guler scurt, la baza gâtului. Uitându-se critic la ea, fu mulțumită. Era o imagine cu totul diferită de persoana udă și tânguitoare care șezuse în balta din drum și foarte diferită

de balerina visătoare și preocupată. Femeia care se uita înapoi la Lindsay din oglindă era încrezătoare și matură. Se simțea confortabil cu această imagine, așa cum i se întâmpla cu toate rolurile ei. Decise că această Lindsay Dunne avea să-i facă față cel mai bine lui Seth Bannion. Lindsay își pieptănă părul lung, adunându-l pe un umăr și împletindu-l în timp ce se gândea la el.

El o fascina, poate pentru că ea nu fusese în stare să-l citească, așa cum i se întâmpla de obicei cu oamenii pe care îi cunoștea. Simțea că era complex, iar lucrurile complexe o atrăgeau. Sau poate că, se gândi ea, încheindu-și cerceii în formă de cercuri groase, o fascina pentru că achiziționase Casa Cliff.

Înaintând către dulap, Lindsay scoase jacheta lui și o împături. Dintr-odată, își dădu seama că trecuse destul de mult timp de la ultima ei întâlnire. Mai mersese la film sau luase cine scurte cu Andy, dar, gândindu-se la ele, decise că acele momente nu se puteau numi întâlniri. „Andy e precum fratele meu", se gândi ea, jucându-se fără să-și dea seama cu gulerul jachetei lui Seth. Încă avea mirosul lui fad, dar fără îndoială masculin.

„Cât timp a trecut de când am ieșit cu un bărbat? Trei luni? Patru? Șase", hotărî ea și suspină. Iar în ultimii trei ani ieșise doar de câteva ori. Înainte de asta? Lindsay râse și clătină din cap. Înainte de asta, o întâlnire era programarea următoarei performanțe.

Regreta asta? Pentru o clipă, se analiză atentă în oglindă. Era o femeie tânără al cărei aspect fragil era înșelător, cu o gură generoasă. Nu, nu avea să regrete niciodată. Cum ar fi putut? Avea ceea ce își dorea și oricе pierduse câștigase prin ce făcuse. Ridicând privirea, văzu în oglindă imaginea pantofilor ei de balet atârnând

deasupra patului. Gânditoare, mângâie gulerul jachetei lui Seth din nou, ridicând-o odată cu poșeta.

Tocurile ei scoteau un sunet cristalin pe scări în timp ce cobora. După ce aruncă o ocheadă scurtă la ceas și văzu că mai avea timp, așeză jacheta și poșeta și porni către camerele mamei sale.

De când se întorsese din spital, Mae se limitase să locuiască la parterul casei. Scările erau prea mult pentru ea și se obișnuise să le evite. Aranjamentul le oferea amBelor femei intimitate. Două dintre încăperile destinate bucătăriei fuseseră transformate în dormitorul și camera de oaspeți a lui Mae. În primul an, Lindsay dormise pe canapea în salon pentru a-i fi aproape. Chiar și acum dormea iepurește, mereu în alertă la orice mișcare din noapte.

Se opri în fața camerei mamei sale, auzind zgomotul televizorului. După ce bătu ușor, deschise ușa.

– Mamă, eu...

Se opri când o văzu pe Mae pe scaun. Stătea cu picioarele proptite și cu fața spre televizor, dar atenția ei era concentrată asupra albumului din poală. Lindsay știa cartea prea bine. Era lungă, lată și cu copertă din piele ca să reziste în timp. Mai mult de jumătate din pagini erau pline de tăieturi din ziare și de fotografii. Erau critici profesionale, coloane de zvonuri și interviuri, toate despre cariera de balerină a lui Lindsay Dunne. Acolo se găseau toate, de la cel mai vechi articol despre ea din *Cliffside Daily* până la recenzia finală din *New York Times*. Viața ei profesională – o bună parte și din cea personală – erau în acel album. Ca de obicei, când o vedea pe mama ei uitându-se cu nesaț în acel album, Lindsay se simțea cuprinsă de valuri de vinovăție

și de un sentiment de neajutorare. Simți cum frustrarea crește când intră în cameră.

– Mamă!

De această dată, Mae ridică privirea. Avea ochii ei plini de entuziasm și obrajii îmbujorați.

– O dansatoare lirică, cită ea, uitându-se la tăietura de ziar, cu frumusețea și grația desprinse dintr-o poveste. Îți taie respirația. Clifford James, continuă Mae urmărind-o pe Lindsay traversând camera, unul dintre cei mai duri critici. Aveai doar 19 ani.

– M-am simțit copleșită de acea recenzie, își aminti Lindsay, zâmbind în timp ce-și așează mâna pe umărul mamei sale. Cred că am fost cu capul în nori mai bine de o săptămână.

– Ar spune același lucru dacă te-ai întoarce astăzi.

Lindsay își mută atenția de la tăietura de ziar către ochii mamei sale. Simți o ușoară tensiune în gât.

– Astăzi am 25 de ani, îi aminti ea cu blândețe.

– Ar face-o, insistă Mae. Amândouă o știm. Tu...

– Mamă, i-o tăie scurt Lindsay, îngrozită de propriul ton, îngenunchind lângă scaun. Îmi pare rău, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Te rog! Ridică degetele lor împreunate și le duse la obraz oftând, dorindu-și să fi fost și altceva între ele în afară de dans. Nu am decât un minut sau două.

Mae cercetă ochii întunecați și foarte expresivi ai fiicei sale și citi în ei rugămintea nespusă. Se mișcă neliniștită în scaun.

– Carol nu a zis nimic despre vreo ieșire în seara asta.

Amintindu-și că mama lui Andy își petrecuse mai bine de jumătate de zi cu mama ei, Lindsay se ridică și, precaută, începu să dea explicații.

– Nu ies cu Andy, zise și își netezi rochia.

– Nu? Mae se încruntă. Atunci cu cine?

– Cu unchiul unei noi eleve. Lindsay înălță capul și întâlni privirea lui Mae. Ea are potențial, un talent cu adevărat înnăscut. Aș vrea să o vezi.

– Și el?

Mae alungă gândul legat de eleva lui Lindsay și privi albumul deschis.

– Nu-l cunosc prea bine. A cumpărat Casa Cliff.

– Oh!

Atenția lui Mae reveni. Era conștientă de fascinația lui Lindsay pentru acea casă.

– Da, s-au mutat recent. Se pare că Ruth a rămas orfană cu câteva luni în urmă. Făcu o pauză, gândindu-se la ochii triști ai fetei. Ruth mă interesează foarte mult. Vreau să vorbesc cu unchiul ei despre ea.

– Așa că luați cina.

– Da.

Iritată că trebuia să dea explicații pentru o simplă cină, Lindsay porni către ușă.

– Nu cred că stau prea mult. Ai nevoie de ceva înainte să ies?

– Nu sunt oloagă.

Lindsay o privi pe mama ei. Mae părea hotărâtă, strângând cu putere marginea albumului.

– Știu.

Se lăsă o liniște pe care Lindsay nu se simțea capabilă să o rupă. „Oare de ce cu cât trăiesc mai mult alături de ea cu atât golul dintre noi se adâncește?" Soneria se auzi puternic în tăcerea din interior. Cercetându-și fiica, Mae îi recunoscu nehotărârea și își mută privirea către paginile din poala ei.

– Noapte bună, Lindsay.

Ea simți gustul eșecului în timp ce se întoarse către ușă.

– Noapte bună.

Cu pași repezi, Lindsay traversă holul, încercând să scape de proasta dispoziție. „Nu puteam face nimic diferit. Nu puteam să schimb nimic." Dintr-odată, își dori să evadeze, să deschidă ușa principală, să iasă afară și să meargă până când avea să ajungă în altă parte. Oriunde în altă parte. Undeva unde putea să-și ia timp pentru ea pentru a-și da seama ce își dorea cu adevărat. Ușor agitată, Lindsay deschise ușa.

– Bună.

Îl salută pe Seth și făcu un pas în spate pentru a-l invita înăuntru. Costumul negru era perfect pentru constituția lui zveltă și elegantă. Cu toate acestea, era ceva ușor păcătos la chipul lui. Era măsliniu, prelung și misterios. Lindsay descoperi că îi plăcea acest contrast.

– Presupun că am nevoie de o haină. S-a făcut rece.

Înaintă către dulapul de pe hol și scoase o haină neagră din piele. Seth i-o luă din mână.

Fără să scoată un cuvânt, îi permise să o ajute să se îmbrace în timp ce se gândi la atracția instinctuală. Era straniu că o persoană putea să aibă o reacție fizică atât de puternică față de altă persoană. Nu era ciudat că apropierea, o atingere sau doar o privire putea să-i crească bătăile inimii sau tensiunea?

Nu era nevoie de altceva – nu era nevoie să se cunoască ori de amabilități –, ci pur și simplu de chimie. Lindsay nu se opuse nici când Seth o întoarse cu fața către el. Stăteau foarte aproape, privindu-se în ochi, în timp ce el ridică mâna și îi așeză gulerul de la haină.

– Crezi că e straniu, întrebă ea gânditoare, că sunt atât de atrasă de tine chiar dacă prima dată când ne-am întâlnit am crezut că ești o persoană oribilă și încă nu sunt complet sigură că nu ești?

Râjetul lui era atât de diferit de zâmbetul lui! Zâmbetul era leneș, în timp ce rânjetul părea fulgerător. Brusc, chipul lui îi răspunse întru totul.

– Toate frazele tale sunt întotdeauna atât de oneste și de întortocheate?

– Probabil.

Lindsay se întoarse, mulțumită că îl văzuse zâmbind.

– Nu prea mă pricep la disimulat și presupun că spun ce gândesc. Uite jacheta ta! I-o întinse, uscată și atent împăturită. Îi zâmbi sincer. Nu m-am așteptat să ți-o returnez în asemenea circumstanțe.

Seth o luă, uitându-se la ea scurt înainte ca ochii lui să se concentreze din nou asupra ei.

– Aveai altfel de circumstanțe în minte?

– Mai multe, îi răspunse Lindsay imediat în timp ce-și ridică geanta. Iar tu te simțeai teribil de inconfortabil în toate. Într-una executai o sentință de zece ani pentru că insultai balerinii în după-amiezile ploioase. Suntem gata? întrebă ea, întinzându-i mâna cu familiaritate.

El ezită preț de o secundă, aproape insesizabil, înainte de a o accepta. Degetele lor se împreunară.

– Nu ești deloc cum mă așteptam, îi zise Seth când ieșiră în frigul nopții.

– Nu? Lindsay trase aer în piept, ridicându-și capul pentru a privi toate stelele deodată. La ce te așteptai?

Înaintară către mașină în tăcere, iar Lindsay simți mirosul înțepător, ușor picant al frunzelor și al ierbii care putrezea. Odată ajunși în mașină, Seth se întoarse să-i

arunce încă o privire lungă și iscoditoare, așa cum ea se obișnuise deja.

– Imaginea de dimineață este mai aproape de ceea ce-mi închipuisem despre tine, zise el. Profesională, foarte rece și detașată.

– Chiar intenționasem să continui așa în această seară, îl informă Lindsay. Apoi am uitat.

– O să-mi spui de ce arătai ca și cum erai în stare să fugi când ai deschis ușa?

Ea ridică din sprâncene.

– Ești foarte intuitiv. Oftând, Lindsay se lăsă pe spate. Are legătură cu mama mea și cu un sentiment constant de neputință. Întoarse capul ca ochii lor să se întâlnească. Poate că într-o zi o să-ți povestesc, murmură ea, fără a face pauză pentru a se întreba de ce simțea că putea să-i spună asemenea lucruri. Dar nu în seara asta. Acum nu vreau să mă mai gândesc la asta.

– Prea bine. Seth porni mașina. Atunci poate o să-i povestești unui nou rezident din Cliffside despre locuitorii orașului.

Lindsay se relaxă, recunoscătoare.

– Cât de departe e restaurantul?

– La aproximativ douăzeci de minute, îi răspunse el.

– E suficient, decise ea și începu să-i povestească.

capitolul 5

Lindsay se simțea confortabil cu Seth. Îi tot spunea povești amuzante pentru că îi plăcea sunetul râsului său. Scăpase de dispoziția de panică și disperare. În mașină, ea decise că își dorea să-l cunoască mai bine. Era fascinată și atrasă, iar dacă avea să se întâmple ceva vulcanic, își asuma acest risc. Dezastrele naturale nu erau niciodată plictisitoare.

Lindsay cunoștea restaurantul. Mai mersese acolo o dată sau de două ori când un pretendent își propusese să o impresioneze. Știa că Seth Bannion nu simțea această nevoie de a impresiona pe cineva. Era pur și simplu genul de restaurant pe care el îl prefera: liniștit, elegant, cu mâncare și servicii de calitate.

– Tata m-a adus o dată aici, își aminti Lindsay când coborî din mașină. La aniversarea mea de 16 ani. Așteptă ca Seth să i se alăture, apoi îi oferi mâna. Nu avusesem voie să ies la întâlniri până atunci, așa că m-a scos în oraș de ziua mea. Mi-a spus că voia ca el să fie prima mea întâlnire. Zâmbi, gândindu-se la acea amintire. Întotdeauna făcea gesturi de acest fel – mărunte, dar incredibile. Întorcându-se, îl găsi pe Seth privind-o. Lumina lunii dansa pe chipurile lor. Mă bucur că am venit. Mă bucur că am venit cu tine.

El o privi curios, apoi coborî cu degetul pe coada ei împletită.

– Și eu mă bucur.

Urcară împreună scările care duceau către ușa de la intrare.

În interior, Lindsay se simți atrasă de fereastra lungă, lată, care dezvăluia o priveliște nesfârșită a estuarului Long Island Sound. Din restaurantul călduros, la lumina lumânărilor, putea să vadă totul și aproape să audă sunetul valurilor lovind rocile. Aproape că putea să simtă frigul și stropii de apă.

– E un loc minunat! zise ea entuziasmată când se așeză la masă. Atât de elegant, atât de discret și în același cu atâta energie! Ea zâmbi, întorcându-se către Seth. Îmi plac contrastele, ție nu? Lumina lumânărilor se reflecta în cerceii ei, care străluceau. Cât de plictisitoare ar fi viața dacă totul și-ar găsi locul potrivit!

– Mă întrebam, zise Seth, mutându-și privirea de la cercurile groase din urechile ei la trăsăturile delicate ale feței, dacă tu ți-ai găsit locul potrivit.

După ce clătină ușor din cap, Lindsay privi din nou pe fereastră.

– De multe ori, și eu mă întreb asta. Tu te cunoști bine, cred. Se vede.

– Ați vrea ceva de băut?

Lindsay întoarse capul în direcția lui Seth și văzu un chelner făcându-și de lucru lângă cotul lui.

– Da. Ea îi zâmbi înainte de a-și îndrepta toată atenția înapoi la Seth. Niște vin alb ar fi bine-venit, cred. Ceva rece și sec.

El rămase cu privirea asupra ei în timp ce comandă. „E ceva stăruitor în modul în care se uită la mine, decise Lindsay, precum un bărbat care a terminat o pagină dintr-o carte și intenționează să o citească până la final. Când rămaseră singuri, tăcerea continuă. Ea simțea fiori

pe șina spinării și trase adânc aer în piept. Era timpul să stabilească prioritățile.

– Trebuie să vorbim despre Ruth.

– Da.

– Seth! Pusă în încurcătură de faptul că nu o slăbea din priviri, Lindsay adăugă cu autoritate în glas: Trebuie să încetezi să mă mai privești așa.

– Nu cred, o contrazise el încet.

Ea ridică din sprâncene, dar era clar că se simțea amuzată de situație.

– Iar eu credeam că ești scrupulos de politicos.

– Sunt adaptabil, îi zise el. Stătea relaxat pe scaun, cu un braț odihnindu-se pe spătar în timp ce o cerceta. Ești frumoasă. Și mie îmi place foarte mult să mă uit la lucruri frumoase.

– Mulțumesc. Lindsay decise că se putea obișnui cu privirea lui directă până când această seară avea să se sfârșească. Seth, zise și se aplecă în față, alungându-și propriile gânduri, în această dimineață, când am urmărit-o pe Ruth, am văzut că are talent. La ora de după-amiază am fost și mai impresionată.

– Este foarte important pentru ea să studieze cu tine.

– Dar nu ar trebui, continuă Lindsay, observând cum ochii lui se îngustară. Nu sunt capabilă să-i dau tot ce are nevoie. Școala mea e destul de limitată, în special pentru o fată ca Ruth. Ar trebui să fie la New York, într-o școală în care pregătirea ei să fie mai concentrată, mai intensă.

Seth așteptă cât timp chelnerul deschise sticla și turnă vinul. Ridică paharul, analizându-i cu atenție conținutul înainte de a vorbi.

– Și tu nu ești capabilă să o instruiești pe Ruth?

Lindsay ridică din sprâncene auzind tonul pe care îi adresase întrebarea. Când răspunse, vocea ei nu mai era călduroasă.

– Sunt un instructor capabil. Ruth însă are nevoie de disciplină și de avantajele disponibile în altă parte.

– Ești ușor de enervat, comentă Seth, apoi sorbi din vin.

– Da? Lindsay sorbi și ea, încercând să rămână pragmatică, la fel ca el. Poate că sunt doar temperamentală, zise, simțindu-se mulțumită de răceala din propriul ton. Probabil ai auzit că dansatorii exagerează.

Seth ridică din umeri.

– Ruth vrea mai mult de cincisprezece ore de pregătire pe săptămână cu tine. Nu e suficient?

– Nu. Lindsay puse paharul pe masă și se apropie din nou. Dacă punea întrebări, nu era complet nerezonabil. Ar trebui să urmeze cursuri în fiecare zi, clase mult mai specializate decât pot eu să ofer, pentru că pur și simplu nu am alte eleve cu abilitățile ei. Chiar dacă aș instrui-o unu la unu, tot nu ar fi suficient. Are nevoie de parteneri la clasă. Am patru studenți băieți, dar toți vin o singură dată pe săptămână pentru a-și perfecționa mișcările de fotbal. Nu vor să participe la recitaluri. Îi scăpă un sunet plin de frustrare. Vocea ei deveni joasă și intensă din dorința de a-l face să înțeleagă. Cliffside nu este centrul cultural al coastei de est. E doar un oraș mic de yankei. Era o frumusețe inerentă, naturală în modul în care gesticula pentru a-și accentua cuvintele. Mișcările ei erau precum muzica, discrete și suave. Oamenii de aici sunt simpli, nu sunt visători, continuă ea. Dansul nu are nici un scop practic. Poate

fi un hobby, poate fi ceva distractiv, dar nu este văzut ca o carieră. Nu este perceput drept un mod de viață.

- Cu toate acestea, tu ai crescut aici, evidenție Seth, apoi turnă mai mult vin în pahare. Strălucea, aruncând raze aurii în lumina lumânării. Tu ai făcut carieră.

- E adevărat. Lindsay își alunecă degetul pe marginea paharului, desenând un cerc. Ezită, dorind să-și aleagă cuvintele cu atenție. Mama a fost balerină profesionistă și ea a fost foarte strictă cu pregătirea mea. Am mers la o școală aflată la peste o mie de kilometri de aici. O bună parte din timp ne-am petrecut-o în mașină, mergând și întorcându-ne de acolo. Îl privi din nou pe Seth, iar un zâmbet începu să-i înflorească pe buze. Profesoara mea a fost o minune, o femeie extraordinară, jumătate franțuzoaică, jumătate rusoaică. Acum are aproape 70 de ani și nu mai acceptă elevi, altfel te-aș fi implorat să o trimiți pe Ruth la ea.

Tonul lui Seth era calm și neschimbat, așa cum fusese la debutul conversației.

- Ruth vrea să studieze cu tine.

Lindsay voia să urle de frustrare. Sorbi o nouă înghițitură de vin până când sentimentul o părăsi.

- Eu aveam 17 ani, vârsta lui Ruth, când am plecat la New York. Și aveam deja opt ani de studiu intens într-o școală mai mare. La 18 ani am început să lucrez într-o companie. Competiția pentru locuri este brutală, iar pregătirea este... Lindsay făcu o pauză, apoi râse și clătină din cap. Este de nedescris. Ruth are nevoie de ea, o merită. Și cât mai repede posibil dacă vrea să fie o dansatoare serioasă. Talentul ei o cere.

Seth nu se grăbi să răspundă.

– Ruth nu e decât un copil care tocmai a trecut printr-o serie de evenimente nefericite. Îi făcu semn chelnerului pentru meniuri. New Yorkul o să fie acolo și peste trei sau patru ani.

– Trei sau patru ani! Lindsay așeză meniul fără ca măcar să se uite la el. Îl privea pe Seth, nevenindu-i să creadă. O să aibă 20 de ani!

– O vârstă avansată, rosti el sec.

– Pentru un dansator chiar este, i-o întoarse Lindsay. Foarte rar mai dansează vreunul dintre noi după 30 de ani. Oh, bărbații mai fură câțiva ani cu rolul de personaj sau, din când în când, e cineva spectaculos precum Fonteyn! Dar astea sunt excepțiile, nu regula.

– De asta nu vrei să te întorci?

Gândurile lui Lindsay se opriră brusc la acea întrebare.

– Simți că cariera ta s-a terminat la 25 de ani?

Ea ridică paharul, apoi îl așeză la loc.

– Vorbim despre Ruth, îi aminti ea, nu despre mine.

– Misterele sunt incitante, Lindsay. Seth o prinse de mână, întorcându-i-o pentru a o studia înainte de a se uita din nou în ochii ei. Iar o femeie frumoasă cu secrete este irezistibilă. Te-ai gândit vreodată că unele mâini sunt create pentru a fi sărutate? Aceasta este una dintre ele.

Îi duse palma la buze. Mușchii lui Lindsay păreau să se fi topit la atingerea lui. Ea îl studie, fascinată de acele senzații. Se întrebă cum ar fi fost să-i simtă buzele peste ale ei, ferme și calde. Îi plăceau forma gurii lui și felul leneș, atent în care zâmbea. Brusc, se trezi din visul în care își permisese să intre. „Priorități", își aminti.

– Legat de Ruth, începu ea.

Deși încercă să-ți tragă mâna dintr-a lui, Seth i-o ținu în loc.

– Părinții lui Ruth au murit într-un accident de tren cu nici șase luni în urmă, în Italia.

Nu-i strânse mâna mai tare, dar vocea lui se înăspri. Ochii i se întunecară. Lindsay își aminti cum arătase când stătuse deasupra ei în ploaie.

– Ruth era neobișnuit de apropiată de ei, poate pentru că ei călătoreau atât de mult. Era greu pentru ea să lege altfel de atașamente. Îți poți imagina ce a însemnat pentru o fată de 16 ani să se trezească dintr-odată orfană într-o țară străină, într-un oraș în care era doar de două săptămâni.

Ochii lui Lindsay se umplură de compătimire, dar el continuă înainte ca ea să poată vorbi.

– Nu știa pe nimeni, iar eu eram la un sit în Africa de Sud, așa că a durat zile bune până când a reușit să ia legătura cu mine. A fost singură aproape o săptămână până să ajung la ea. Fratele meu și soția lui erau deja îngropați când am ajuns acolo.

– Seth, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Nevoia de a alina era instinctivă. Lindsay îi strânse ușor degetele și ridică cealaltă mână pentru a acoperi mâinile lor împreunate de pe masă. Ceva străluci în ochii lui, dar ea era prea copleșită pentru a observa.

– Cred că a fost groaznic pentru tine.

El rămase tăcut câteva momente, dar o privi și mai pătrunzător.

– Da, zise el, a fost. Am adus-o pe Ruth înapoi, dar New Yorkul era foarte alert, iar ea părea foarte fragilă.

– Așa că ai găsit Casa Cliff, murmură Lindsay.

Seth ridică din sprâncene când o auzi, dar n comentă.

– Am vrut să-i ofer ceva stabil pentru o vreme, deș știu că nu este tocmai încântată de ideea de a se stabili într-o casă dintr-un mic oraș. Seamănă prea mult cu tatăl ei. Dar pentru moment, simt că de asta are nevoie.

– Cred că înțeleg ce încerci să faci, zise Lindsay încet. Respect asta, dar Ruth are și alte nevoi.

– O să vorbim despre ele peste șase luni.

Tonul lui era atât de hotărât și de autoritar încât Lindsay închise gura fără să-și dea seama. Iritarea se putea citi pe fața ei.

– Ești foarte autoritar, nu-i așa?

– Așa mi s-a spus. Dispoziția lui păru să se schimbe în timp ce ea îl privi. Nu ți-e foame? o întrebă și schiță un zâmbet.

– Un pic, recunoscu ea, dar se încruntă când deschise meniul. Homarul umplut este foarte bun aici.

În timp ce Seth comandă, Lindsay își lăsă ochii să plutească spre priveliștea de afară, către Sound. În mod clar, o putea vedea pe Ruth singură, înspăimântată, amorțită de durere, forțată să se confrunte cu pierderea părinților și cu detaliile îngrozitoare care trebuie să fi urmat. Își amintea prea bine panica pe care o simțise ea însăși când aflase de accidentul părinților ei. Nu avea cum să uite vreodată teroarea pe care o simțise pe drumul de la New York la Connecticut, unde descoperise că tatăl ei era mort, iar mama, în comă.

„Iar eu eram adultă, deja trăiam singură de mai bine de trei ani. Am fost în orașul meu natal, înconjurată de prieteni." Mai mult ca niciodată, simțea nevoia de a o ajuta pe Ruth.

„Șase luni. Dacă pot să lucrez cu ea individual, nu ar fi chiar timp pierdut. Și poate, doar poate, l-aș putea convinge pe Seth mai repede. Trebuie să înțeleagă cât de important este pentru ea. Dacă îmi pierd cumpătul, nu o să ajung nicăieri cu un asemenea bărbat, așa că trebuie să găsesc altă cale."

La un sit în Africa de Sud, se gândi Lindsay, reluând în minte conversația lor. Oare ce făcuse în Africa de Sud? Înainte să aibă timp să analizeze toate posibilitățile, zumzetul unei amintiri îi bâzâia deja în minte.

- Bannion, zise ea cu voce tare, făcându-l să ridice din sprâncene. S.N. Bannion, arhitectul. Tocmai mi-am dat seama!

- Da? zise el ușor surprins, apoi rupse o chiflă în două. Îi oferi ei o bucată. Sunt surprins că ai avut timp să studiezi și arhitectura.

- Ar fi trebuit să trăiesc într-o peșteră în ultimii zece ani ca să nu-ți știu numele. Unde era... În Newsview? Da, în Newsview, cu un an în urmă. Era un articol despre tine cu poze de la cele mai cunoscute clădiri. Trade Center din Zürich, clădirea McAfee din San Diego.

- Ai o memorie excelentă, comentă Seth.

Lumina lumânării strălucea pe pielea ei. Arăta la fel de fragilă precum porțelanul cu ochii întunecați și vii. Păreau să-i zâmbească lui Seth.

- Impecabilă, recunoscu Lindsay. Îmi amintesc și niște povești despre tine și o mare parte din populația feminină. Îmi aduc aminte în mod special ceva despre moștenitoarea unui imperiu de modă, de o tenismenă australiană și de o cântăreață de operă spaniolă. Nu ai fost logodit cu Billie Marshall, prezentatoarea de știri, cu câteva luni în urmă?

Seth roti paharul între degete, învârtind conținutul.

– Nu am fost niciodată logodit, zise el simplu, căci de aici există tendința de a te îndrepta către căsătorie.

– Înțeleg. Ea mesteca absentă din bucata de pâine. Și acesta nu este unul dintre scopurile tale?

– E unul dintre scopurile tale? o contracară el.

Lindsay făcu o pauză, încruntându-se. Luase foarte în serios răspunsul lui evaziv.

– Nu știu, murmură ea. Presupun că nu m-am gândit niciodată la asta. De fapt, nu am avut prea mult timp să mă gândesc la așa ceva. Ar trebui să fie un scop? gândi ea cu voce tare. Sau ar trebui să fie mai mult o surpriză, o aventură?

– Acum vorbește Lindsay romantica, observă Seth.

– Da, sunt, admise Lindsay fără rușine. Dar și tu ești, altfel nu ai fi cumpărat Casa Cliff.

– Alegerea mea în domeniul imobiliar mă face romantic?

Lindsay se sprijini de spătar, încă ronțăind din pâine.

– E mai mult decât o proprietate și nu mă îndoiesc că și tu simți asta. Ai fi putut cumpăra orice altă casă mai bine amplasată și care să nu necesite atâtea reparații.

– Și de ce nu am făcut-o? întrebă Seth atras de teoria ei.

Lindsay îi permise să-i umple din nou paharul, dar nu se atinse de el. Efectele vinului se simțeau deja teribil de plăcut în mintea ei.

– Pentru că ai recunoscut șarmul, unicitatea. Dacă ai fi fost cinic, ai fi cumpărat unul dintre apartamentele aflate la 35 de kilometri mai departe, pe coastă, care îți oferă o adevărată priveliște spre New England și sunt

amplasate la o distanță convenabilă, de numai cincisprezece minute, de Yankee Trader Mall.

Seth râse, sorbind-o din priviri în timp ce masa lor era servită.

– Să înțeleg că nu-ți plac apartamentele.

– Le detest, admise Lindsay imediat. Nu îmi plac, dar mă tem că e ceva personal. Sunt perfecte pentru mulți oameni. Mie nu-mi place... începu ea și se opri, gesticulând ca și cum ar fi încercat să culeagă cuvântul din aer. Regularitatea, decise ea în cele din urmă. E straniu, presupun, pentru că e destulă înregimentare în cariera mea. Eu văd lucrurile altfel. Exprimarea individualității este vitală. Îmi place mai mult când cineva îmi spune că sunt diferită decât când îmi declară că sunt frumoasă. Privi în jos către homarul enorm din farfurie. *Inovativ* e un cuvânt minunat, zise ea. Am auzit că ți s-a spus și ție așa.

– De asta ai devenit balerină? Seth întinse o bucățică dintr-un homar în unt topit. Ca să te exprimi?

– Cred că datorită faptului că am devenit balerină tânjeam după exprimarea sinelui. Lindsay alese lămâia în locul untului. De fapt, eu nu mă analizez prea des, doar alți oameni fac asta. Casa este bântuită, știai?

– Nu, rânji el. Nu s-a adus în discuție asta în timpul negocierilor.

– Pentru că le era teamă că o să te retragi.

Lindsay atacă altă bucată de homar.

– Oricum, e prea târziu acum. Cred că ție ți-ar plăcea să ai o fantomă. Așa e?

– Oh, da, mi-ar plăcea! Teribil de mult. Ea vârî o bucată de homar în gură, aplecându-se în față. Fantoma de la tine de acasă e o creatură romantică, deznădăjduită, care a fost răpusă de un soț cu minte îngustă cu mai bine

de un secol în urmă. Se furișase să-și vadă iubitul și presupun că nu a mai fost atentă. În orice caz, el a scăpat-o de la balcon direct pe pietre.

– Asta cred că i-a descurajat tendința adulterină, comentă Seth.

– Mm, admise ea, încuviințând cu gura plină. Dar, din când în când, ea se întoarce ca să se plimbe prin grădină. Acolo o aștepta iubitul ei.

– Pari destul de încântată de crimă și de înșelăciune.

– O sută de ani pot să transforme orice în romantism. Îți dai seama că multe dintre cele mai cunoscute piese de balet au de-a face cu moartea și totuși rămân romantice? *Giselle* și *Romeo și Julieta* sunt doar două.

– Și tu ai jucat în ambele în rolul principal, zise Seth. Poate de asta empatizezi cu o fantomă care și-a pierdut strălucirea.

– Oh, dar am avut de-a face cu fantoma ta înainte să fi dansat Giselle sau Julieta, oftă Lindsay, urmărind licăririle strălucitoare de pe suprafața apei. Casa aceea m-a fascinat de când mă știu. Când eram copil, mi-am jurat că o să locuiesc acolo cândva. Aveam să replantez grădinile și toate ferestrele aveau să strălucească în lumina razelor de soare. Se întoarse către Seth. De aceea mă bucur că ai cumpărat-o.

– Te bucuri? Ochii lui o cercetară atent, de la gâtul fin până la gulerul rochiei. De ce?

– Pentru că tu o s-o apreciezi. Tu o să știi ce să faci cu ea ca să trăiască din nou.

Privirea lui se opri preț de câteva clipe asupra gurii ei înainte de a se concentra asupra ochilor. Lindsay se înfioră. Se îndreptă în scaun.

– Știu că ai făcut ceva reparații, continuă ea, simțind că subiectul legat de Casa Cliff era potrivit pentru cină. Cred că ai un plan pentru schimbări.

– Ți-ar plăcea să vezi ce s-a făcut?

– Da, răspunse ea imediat, incapabilă să pretindă altceva.

– O să te iau mâine după-amiază. O privi curios. Știi că ai un apetit incredibil pentru cineva atât de subțire?

Lindsay râse, liniștită din nou, în timp ce unse un corn cu unt.

Cerul era de un albastru-închis, pătrunzător. Stelele păreau mai aproape de pământ, strălucitoare, licărind pe cerul înnorat. Lindsay putea să simtă vântul de toamnă mișcând mașina în timp ce Seth conducea pe coastă. Adăuga un sentiment de incitare atmosferei romantice create de lumina lunii și de vinul băut.

Seara, decise ea, fusese mult mai plăcută decât se așteptase. Din primul moment îi plăcuse să fie cu el. O surprinsese faptul că el putea să o facă să râdă. Lindsay știa că de multe ori, din cauza serviciului ei și a mamei sale, avea tendința de a deveni mult prea serioasă, prea emotivă. Era minunat să aibă pe cineva cu care să poată râde.

Printr-o înțelegere nerostită, se ținuseră departe de subiecte controversate, menținând conversația relaxată și plăcută precum cina. Ea știa deja că aveau să se contrazică din nou din cauza lui Ruth; era inevitabil. Dorințele lor erau atât de diferite, încât nu aveau să găsească o soluție fără o luptă. Sau două. Dar pentru moment Lindsay se simțea calmă. Chiar în timp ce se întreba cum avea să fie furtuna, o acceptase.

– Iubesc nopțile acestea, zise ea suspinând. Nopți în care stelele coboară mai aproape de noi și în care vântul vorbește prin copaci. Stai să auzi apa din partea de est a casei. Se întoarse către el. Ai ocupat dormitorul cu balcon care dă exact spre Sound? Cel care are un dressing alăturat?

Seth se întoarse brusc spre ea.

– Se pare că știi casa destul de bine.

Lindsay râse.

– Doar nu te așteptai să nu o explorez când locul pur și simplu cerea să o fac.

În față, câteva lumini care licăreau conturau Cliffside în întuneric.

– Aceea este camera pe care ai luat-o? Șemineul uriaș din piatră și tavanul antic și înalt ar fi fost suficiente ca puncte de interes, dar balconul... Ai stat acolo pe timp de furtună? întrebă ea. Cred că e incredibil cu valurile care se lovesc, cu vântul și cu fulgerul atât de aproape.

Ea îl sorbea din priviri, așa că nu rată surâsul lui.

– Îți place să trăiești periculos.

Ea se întrebă cum ar fi fost să-și treacă degetele prin părul lui. Miji ochii, conștientizând încotro alergau gândurile ei. Prudentă, își împreună degetele în poală.

– Presupun, rosti ea, întorcându-se la comentariul lui. Poate că nu am făcut-o niciodată sau poate că am făcut-o foarte rar. Cliffside nu e tocmai înțesat de pericole.

– Spune-i asta fantomei tale!

Lindsay chicoti.

– Fantomei *tale*, îl corectă când opri în fața casei ei. Acum tu ești stăpânul ei absolut. În timp ce îi vorbi, Lindsay coborî din mașină. Vântul îi mângâia chipul. E toamnă deja, murmură ea, uitându-se în jur către casa

tăcută. O să avem un foc de tabără în piață. Marshall Woods o să-și aducă vioara și o să fie muzică până la miezul nopții. Ea zâmbi. E un eveniment mare pentru oraș. Presupun că pare foarte plictisitor pentru cineva care a călătorit atât de mult ca tine.

– Am crescut într-un loc din Iowa de care n-a auzit multă lume, îi spuse el când trecură de poartă.

– Da? Lindsay se gândi la acea informație. Cumva, mi te-am imaginat crescând la oraș, foarte urban, foarte sofisticat. De ce nu te-ai întors?

Era pe prima treaptă a terasei când se întoarse cu fața spre el.

– Prea multe amintiri.

Datorită primei trepte și a pantofilor de seară, Lindsay era aproape la aceeași înălțime cu el. Simți un val de bucurie văzând că se putea uita direct în ochii lui și că buzele lor erau la același nivel. În ochii lui putea să vadă mici străluciri de chihlimbar. Fără să se gândească, le numără.

– Sunt treisprezece, murmură ea. Șase într-unul și șapte în celălalt. Mă întreb dacă aduce ghinion.

– Ce să aducă ghinion?

Ochii ei erau ațintiți asupra lui, dar el își dădu seama că mintea îi zburase în altă parte, apoi revenise la întrebarea lui.

– Oh, nimic, evită Lindsay întrebarea, rușinată de rătăcirea ei. Am tendința de a visa cu ochii deschiși.

Seth se simțea amuzat.

– De ce zâmbești?

– Mă gândeam la când am condus ultima dată o fată acasă la ușa ei, cu lumina de la terasă aprinsă și cu mama ei în interior. Cred că aveam 18 ani.

Ochii lui Lindsay spuneau clar că era pusă pe joacă.

– E liniștitor să știu că ai avut 18 ani. Ai sărutat-o de noapte bună?

– În mod clar. În timp ce mama ei pândea printre draperiile salonului.

Încet, Lindsay întoarse capul și privi către ferestrele întunecate și goale. Ridicând din sprâncene, se întoarse.

– A mea probabil a adormit, decise ea.

Punându-și mâinile pe umerii lui, Lindsay se aplecă în față și îi atinse repede buzele cu ale ei.

Într-o secundă, totul se schimbă. Atingerea ușoară a buzelor avu efectul unui cataclism, care curgea prin ea cu atâta viteză încât suspină. Prudentă, se îndepărtă, încă ținându-și mâinile pe umerii lui în timp ce se studiau unul pe celălalt.

Inima i se zbătea în piept, lovindu-se cu forță de coaste, așa cum se simțise când fusese pe scenă în fața unui dificil *pas de deux*. Anticiparea curgea prin ea. Dar acest duet nu era repetat și era mai vechi decât însuși timpul. Ea îi privi gura și simți o foame fizică.

Se întâlniră încet, ca și cum timpul avea să se oprească pentru ei. Avură un sentiment de certitudine când alunecară unul în brațele celuilalt, ca și cum erau iubiți vechi care se reîntâlneau, nu unii care abia se văzuseră pentru prima dată. Buzele lor se întâlniră și se despărțiră, apoi o făcură din nou. Mâinile lui se strecurară pe sub haina ei, iar ale ei pe sub jacheta lui. Căldura dintre ei creștea în timp ce vântul rotea câteva frunze de toamnă în jurul lor.

Seth îi prinse buza de jos între dinți pentru a-i opri gura înfometată. Gestul o făcu să simtă fiori de plăcere peste tot. Pasiunea ardea. Sărutul lent, care testa,

se transformase într-o foame disperată. Limba ei se mișca odată cu a lui. Foamea creștea, promițând să mai crească. Lindsay ridică mâinile pe spatele lui până când îl prinse de umeri. Se apăsă tare în el în timp ce el începu să-și miște buzele către arcuirea gâtului ei. Părul lui îi gâdila obrazul. Era moale și rece, contrastând cu căldura gurii lui, și părea să-i ademenească degetele în el.

Ea simți cum el trage de fermoarul rochiei. Îi simți mâinile pe pielea goală de pe spate. Călătoreau în jos către talie și în sus spre ceafă, trezind scântei de-a lungul șirei spinării. Dorința de a-l avea era atât de presantă, încât Lindsay începu să tremure până când îi simți din nou buzele peste ale ei.

Emoțiile ei începură să se învolbureze, crescându-i dorința fizică. Asaltul o ameți și o înspăimântă cu intensitatea lui. Descoperea slăbiciuni pe care nu știa că le posedă. Încercând să-și revină, Lindsay își puse palmele pe pieptul lui, pentru a se îndepărta. Seth îi eliberă buzele, dar o ținu strâns în brațe.

– Nu, eu... Lindsay închise brusc ochii, îmbărbătându-se cu puterea pe care mereu o găsea. A fost o seară minunată, Seth. Apreciez.

El o urmări în tăcere câteva momente.

– Nu crezi că acest discurs nu-și mai are locul acum?

Abia mișcându-se, își frecă buzele de ale ei.

– Da, ai dreptate, dar... Lindsay întoarse capul și inspiră profund aerul rece al serii. Trebuie să intru. Mi-am ieșit din mână?

Seth îi cuprinse bărbia cu mâna, întorcându-i fața către a lui.

– Din mână?

Lindsay înghiți în sec, știind că permisese ca situația să avanseze, speriată că nu avea nici cea mai mică idee cum să-și recapete controlul.

– Te rog, nu m-am priceput niciodată la asemenea lucruri și...

– La ce fel de lucruri te referi? o întrebă el.

Nu avea de gând să-i dea drumul, o strângea în continuare cu forță, iar ochii lui nu o slăbeau.

– Seth! Inima îi bătea nebunește. Te rog, dă-mi drumul înainte să mă fac complet de râs!

În privirea ei se citea nesiguranța. Văzu furie în ochii lui preț de o secundă, înainte ca el să-i mai posede gura o dată cu un sărut apăsat, rapid și puternic.

– Mâine, zise el și o eliberă.

Cu respirația întretăiată, Lindsay își trecu mâna prin păr.

– Cred că e mai bine să nu...

– Mâine, repetă el înainte de a se întoarce și de a porni spre mașină.

Lindsay urmări farurile dispărând în noapte.

„Mâine", se gândi ea și tremură din nou în aerul rece al serii.

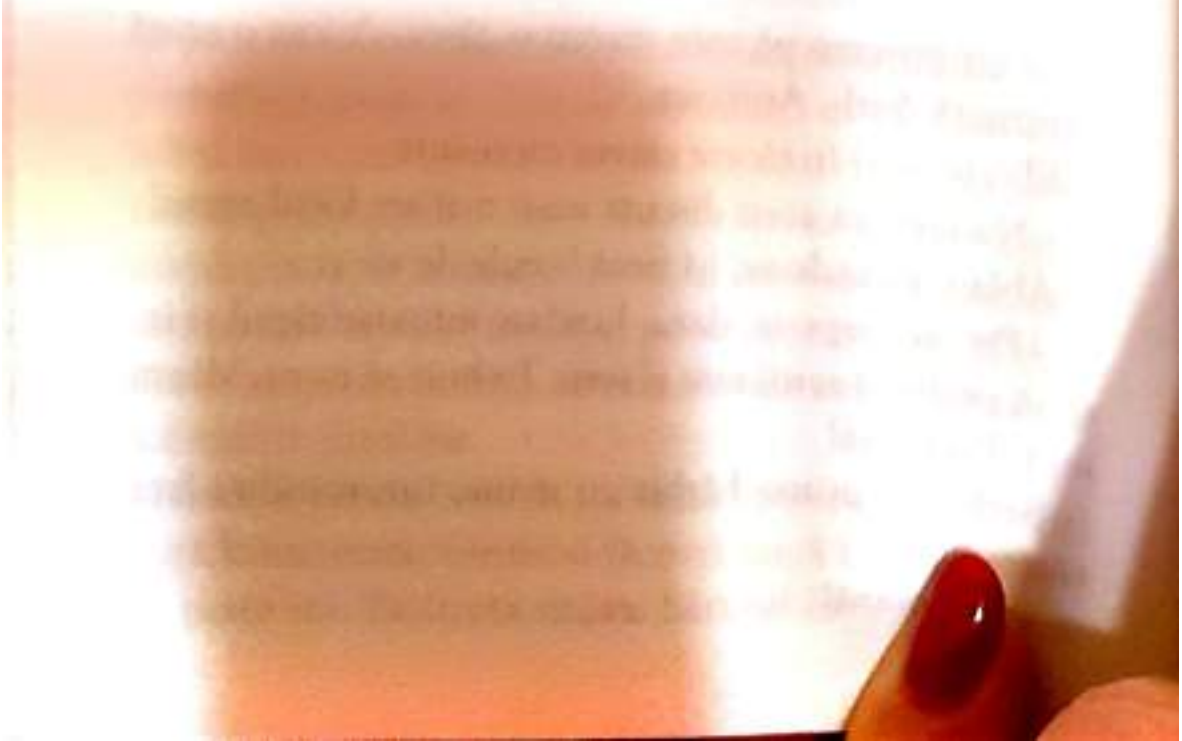

capitolul 6

Pentru că se trezise târziu, trecuse de prânz când Lindsay termină încălzirea și se schimbă. Era hotărâtă să aibă un aer relaxat în timpul vizitei la Casa Cliff, așa că se îmbrăcă în costumul de alergat de culoarea rugii. Aruncându-și jacheta de aceeași culoare peste braț, Lindsay porni pe scări în același moment în care Carol Moorefield intră în casă.

Nici că se putea ca doamna Moorefield să fie mai diferită de fiul ei. Era minionă și subțire, cu păr negru și drept și cu o înfățișare sofisticată, ce nu părea să îmbătrânească niciodată. Andy moștenise înfățișarea, în mod clar, de la tatăl său, un bărbat pe care Lindsay îl văzuse doar în fotografii, Carol fiind văduvă de aproape douăzeci de ani.

După moartea soțului, ea îi preluase afacerea, o florărie, și o conducea cu un simț al businessului foarte dezvoltat. Era o femeie generoasă, iar părerea ei conta mult pentru Lindsay.

- Pare că te-ai echipat pentru o sesiune de alergat, comentă Carol, închizând ușa de la intrare. Credeam că o să te odihnești după întâlnirea de seara trecută.

Lindsay îi sărută obrazul pudrat.

- De unde știi că am avut o întâlnire? Te-a sunat mama?

Carol râse, trecând cu mâna prin părul lui Lindsay pe toată lungimea lui.

– Firește, dar aș fi putut să-i zic eu. Hattie MacDonald, zise ea înclinând din cap către casa de vizavi, l-a văzut când te-a luat și deja mi-a dat vestea.

– Cât de drăguț că am ajuns la știrile de sâmbătă seara! zise Lindsay sec.

Carol se duse către salon pentru a-și lăsa poșeta și jacheta pe canapea.

– Te-ai simțit bine?

– Da, eu... Da.

Lindsay simți dintr-odată nevoia să-și lege din nou șireturile de la pantofii de tenis.

Carol îi cercetă creștetul, dar nu spuse nimic.

– Am luat cina pe coastă.

– Ce fel de bărbat e?

Lindsay ridică privirea, apoi începu să-și lege încet și celălalt pantof.

– Nu sunt sigură, murmură ea. Interesant, cu siguranță. Destul de impunător și sigur pe el, un pic formal din când în când, și totuși... Își aminti atitudinea față de Ruth. Și totuși, cred că poate fi foarte răbdător și sensibil.

Auzindu-i tonul vocii, Carol oftă. Deși știa că Lindsay nu era pentru Andy, o parte din inima ei încă spera.

– Pare să-ți placă de el.

– Da... zise ea lungind cuvântul. Râzând, Lindsay se ridică. Cel puțin, cred că îmi place. Știi că e vorba despre S.N. Bannion, arhitectul?

Carol ridică din sprâncene, iar Lindsay înțelese că asta era o noutate pentru ea.

– Da? Am crezut că era pe cale să se însoare cu o frantuzoaică, pilot de curse.

– Se pare că nu.

– E interesant, decise Carol. Își puse mâinile în șold, așa cum făcea când era cu adevărat impresionată. Mama ta știe?

– Nu, ea... Lindsay privi peste umăr către camerele mamei sale. Nu, repetă ea, întorcându-se. Mă tem că am supărat-o seara trecută. Nu prea am vorbit de dimineață.

– Lindsay! Carol îi atinse obrazul, observându-i neliniștea. Nu ar trebui să lași ca astfel de lucruri să te îngrijoreze.

Lindsay miji ochii, în ei citindu-se vulnerabilitate.

– Niciodată nu reușesc să fac ce trebuie, zise ea pe nerăsuflate. Îi datorez...

– Oprește-te! Carol o prinse de umeri și o scutură vioi, bărbătește. E ridicol să crezi că toți copiii trebuie să treacă prin viață încercând să-și răsplătească părinții. Singurul lucru pe care i-l datorezi lui Mae sunt dragostea și respectul tău. Dacă îți trăiești viața încercând să faci pe plac altcuiva, atunci o să faci doi oameni nefericiți. Îi mângâie părul din nou și zâmbi. Acesta este singurul sfat pe care îl am pentru tine azi. Încerc să o conving pe Mae să facem o plimbare.

Lindsay își aruncă brațele în jurul gâtului lui Carol și o strânse cu putere.

– Ești atât de bună cu noi!

Încântată, Carol o strânse înapoi.

– Vrei să vii? o invită ea. Putem să conducem o vreme și să luăm prânzul undeva.

– Nu, nu pot. Se retrase. Seth mă ia în curând ca să-mi arate casa.

– Ah, Casa Cliff, casa ta. Carol încuviință atotștiutoare. De data asta, o s-o poți explora pe timp de zi.

Lindsay rânji.

– Crezi că o să-și piardă din farmec?

– Mă îndoiesc. Carol se întoarse și porni pe hol. Distrează-te și nu te agita ca să ajungi acasă pentru cină. Eu și mama ta o să mâncăm în oraș.

Înainte ca Lindsay să apuce să spună ceva, se auzi soneria.

– A venit tânărul tău, anunță Carol și dispăru după colț.

Lindsay porni neliniștită către ușă. Își tot spusese că modul în care reacționase față de Seth seara trecută fusese efectul dispoziției joviale. Mai erau faptul că ea nu mai avusese un însoțitor bărbat de ceva vreme, dar și priceperea și experiența lui. Fusese doar un moment, nimic mai mult. Își tot spunea că acum era foarte important să nu uite cine era el și cât de ușor ademenea femeile. Și cât de repede le părăsea.

Era important să devină prieteni chiar de la început. Trebuia să se gândească la Ruth. Lindsay știa că, pentru a face ceva pentru fată, trebuia să aibă o relație amicală cu unchiul ei. O relație de business, decise ea, punându-și o mână pe stomac pentru a-și potoli nervii. Prietenoasă, fără obligații, nimic personal. Simțindu-se mai liniștită, Lindsay deschise ușa.

Purta pantaloni maro-închis și un pulover crem, la baza gâtului. Sexualitatea lui brută o tulbură pe Lindsay. Cunoscuse doar un bărbat sau doi care să aibă un asemenea magnetism. Nick Davidov era unul dintre ei, iar celălalt era un coregraf cu care lucrase în cadrul companiei. Își aminti că fuseseră multe femei – niciodată *o femeie* – în viața lor. „Ai grijă! Ai foarte mare grijă!", tot auzea în minte.

– Bună. Zâmbetul ei era prietenos, dar în ochi i se citea prudența. Își trase o geantă mică din pânză pe umăr în timp ce închise ușa în urma ei. Din obișnuință, îi oferi cealaltă mână. Ce mai faci?

– Bine.

Strângându-i ușor degetele, el o opri când cobora treptele. Stăteau exact în același loc în care fuseseră seara trecută.

Lindsay putea să simtă energia în aer. Privindu-l, îl văzu aruncându-i una dintre acele priviri lungi, iscoditoare.

– Tu ce mai faci?

– Bine, reuși ea să zică, simțindu-se stupid.

– Sigur?

El o cercetă atent, profund. Lindsay simțea cum îi creștea pulsul.

– Da, bineînțeles. Iritarea înlocui precauția din ochii ei. De ce nu aș fi?

Ca și cum ar fi fost satisfăcut de răspunsul ei, Seth se întoarse. Înaintară împreună către mașina lui. Era un bărbat uimitor, decise Lindsay, evident mai fascinată ca niciodată. Zâmbind, ea clătină din cap. Un bărbat de-a dreptul uimitor.

În timp ce se îndrepta spre mașină, văzu pe cer trei păsări mici fugărind o cioară. Amuzată, le urmări, ascultându-le pălăvrăgeala. Cioara coti spre est și la fel făcură cele trei păsărele. Râzând, ea se întoarse, trezindu-se în brațele lui Seth.

Pentru un moment, Lindsay nu mai văzu altceva în afară de chipul lui. Însăși existența ei părea să depindă de asta. Gura ei părea să ia foc în timp ce el o privea. Ca și cum l-ar fi invitat, buzele ei se întredeschiseră, iar

pleoapele îi deveniră grele. Brusc, își aminti ce își promisese. Își drese glasul și se retrase. Se urcă în mașină, apoi așteptă ca Seth să închidă ușa, după care expiră lung și tremurat.

Ea îl urmări îndreptându-se către locul șoferului. „Trebuie să am controlul asupra situației și să continui așa", decise ea. Se întoarse spre el și preferă să deschidă alt subiect de conversație.

– Ai idee câți ochi sunt pe noi în acest moment? îl întrebă ea.

Seth porni motorul, dar nu demară.

– Nu, sunt mulți?

– O duzină. Deși ușile mașinii erau închise, ea îi vorbi în șoaptă. Fiecare draperie din cartier e cu ochii pe noi. După cum vezi, eu sunt total neafectată de toată atenția, dar sunt un performer profesionist obișnuit să se afle pe scenă. În ochii ei se putea citi faptul că era pusă pe șotii. Sper că asta nu te neliniștește.

– Deloc, îi răspunse Seth.

Dintr-o mișcare, o lipi de spătarul scaunului, posedându-i gura cu un sărut rapid și incitant. Deși scurt, sărutul fusese pătrunzător, explorându-i fiecare parte a gurii. Când se retrase, Lindsay avea respirația întretăiată și rămase perplexă. Nimeni, era sigură, nu simțise ce simțea ea în acel moment.

– Îmi place să ofer un spectacol adevărat, să nu fie nimic plictisitor. Ție?

Vorbise pe un ton jos și intim, trezind adevărate emoții în interiorul lui Lindsay.

– Mm, răspunse ea evaziv și încercă să iasă din mrejele lui.

Cu siguranță, așa nu avea să rămână în control.

Casa Cliff era la mai puțin de cinci kilometri de casa lui Lindsay, dar era la înălțime, deasupra orașului, deasupra stâncilor și deasupra lacului. Era făcută din granit. În mintea lui Lindsay, părea cioplită chiar din stâncă de mâini uriașe. Avea un aspect impunător și neînfricat, ca un castel misterios la marginea pământului. Avea și multe coșuri de fum, uși și ferestre, dată fiind mărimea. Dar, acum, pentru prima dată după ani buni, Lindsay vedea casa prinzând viață. Ferestrele străluceau, reflectând lumina soarelui și jucându-se cu ea de-a v-ați ascunselea. Încă nu erau plantate flori care să înveselească fațada serioasă a casei, dar peluza era atent îngrijită. Și, spre bucuria ei, se vedea fum ieșind și încolăcindu-se în aer din mai multe coșuri. Drumul era abrupt și lung, pornind de la șoseaua principală, cu multe curbe și oprindu-se fix în fața casei.

- E minunat, nu-i așa? murmură Lindsay. Îmi place că e poziționată cu spatele către mare, ca și cum nu ar putea fi impresionată de altă putere în afară de a ei.

Seth opri mașina la capătul aleii, apoi se întoarse către ea.

- Ăsta e un gând tare fantezist!

- Eu sunt o persoană destul de fantezistă.

- Da, știu, observă Seth și, întinzându-se peste ea, deschise portiera. Rămase un moment în așa fel încât cea mai mică mișcare a ei le-ar fi adus buzele împreună. În mod straniu, la tine acest lucru e atrăgător. Întotdeauna am preferat femeile practice.

- Da?

Lindsay simțea că se schimba ceva în interiorul ei ori de câte ori el era aproape. Era ca și cum o mare de fire subțiri, dar apăsător de puternice o înconjurau până

când ajungea să cedeze, ca și cum era neajutorată în fața lui.

– Eu niciodată nu m-am priceput la lucruri practice. Mă pricep mai bine la visat.

El se jucă cu una dintre șuvițele ei.

– Ce fel de visuri?

– Prostești majoritatea, presupun. Acelea sunt cele mai atrăgătoare. Împinse repede ușa și ieși afară. Închise ochii și așteptă ca pulsul să-și revină la normal. Când auzi cealaltă portieră închizându-se, deschise ochii pentru a cerceta casa. Relaxată, prietenoasă, își aminti ea și trase adânc aer în piept. Știi că, începu ea, ultima dată când am fost aici era, cred, miezul nopții și aveam 16 ani. Ea zâmbi când își aminti în timp ce înaintau pe aleea îngustă către terasă. L-am cărat pe sărmanul Andy după mine și ne-am strecurat printr-o fereastră laterală.

– Andy. Seth se opri la ușa de la intrare. E bărbatul voinic pe care îl sărutai în fața studioului tău.

Lindsay ridică din sprâncene, recunoscând descrierea lui Andy. Nu spuse nimic.

– Prietenul tău? întrebă Seth aparent relaxat, jucându-se cu cheile în timp ce se uita la ea.

Lindsay nu trădă nici o emoție.

– Am trecut de perioada aceea, dar da, este un prieten.

– Ești un prieten foarte afectuos.

– Da, sunt, recunoscu ea. Mereu am crezut că aceste cuvinte sunt sinonime.

– Ce perspectivă interesantă, murmură Seth și deschise ușa. De data asta, nu mai e nevoie să te strecori pe fereastră.

Îi făcu semn să intre.

Era la fel de incitant precum își amintea Lindsay. Tavanul din hol era înalt, la aproximativ șase metri, cu grinzi la vedere. O scară foarte lată se curba către stânga, apoi se împărțea în două și urca în direcții diferite, însă ajungea în același loc, un balcon suspendat. Balustrada era atât de lustruită încât îți puteai vedea reflexia în ea, iar treptele nu erau acoperite de mochetă.

Tapetul jerpelit și plin de praf pe care Lindsay și-l amintea fusese îndepărtat și înlocuit cu unul nou de calitate. Un covor persan îngust și lung era întins pe podeaua din stejar. Soarele nu se vedea, dar lumina lui se reflecta în ornamentele candelabrului suspendat.

Fără să scoată un cuvânt, înaintă pe hol către prima intrare. Salonul fusese restaurat complet. Pe un perete se vedea un imprimeu floral îndrăzneț, bine echilibrat de ceilalți, care erau lăcuiți în tonuri de culoarea perlelor. Lindsay făcu încet turul camerei. Se opri lângă o măsuță din secolul al XVIII-lea, atingând-o ușor cu vârful degetelor.

– E minunat! Privi către materialul dungat al canapelei. Ai știut exact de ce era nevoie. Aproape că îmi imaginam această cameră cu o păstoriță din Dresda pe șemineu și iat-o! Înaintă să o studieze, impresionată de delicatețea ei. Și covoare franțuzești pe podea...

Lindsay se întoarse zâmbind – un zâmbet care emana toată plăcerea pe care o simțea văzând camera. Frumusețea ei era fragilă, eternă, potrivită pentru toate antichitățile, mătăsurile și materialele care o înconjurau. Seth se apropie. Ea îi simți parfumul.

– Ruth e aici? întrebă ea.

– Nu, acum nu e. O surprinse și se surprinse și pe sine atingându-i delicat obrazul cu vârful degetului.

E la Monica. E prima oară când te văd cu părul lăsat liber, murmură el, mișcându-și degetele de pe pielea ei către păr, trecând prin el. Ți se potrivește.

Lindsay simți fiorii dorinței și făcu un pas în spate.

– L-am avut desfăcut și prima dată când ne-am întâlnit. Ea zâmbi, poruncindu-și să nu se comporte prostește. Ploua, din ce îmi aduc aminte.

Seth îi zâmbi înapoi mai întâi cu ochii, apoi cu buzele.

– Așa e. Se apropie de ea din nou, de această dată atingându-i gâtul cu degetul.

Lindsay tremură involuntar.

– Ești impresionant de receptivă, zise el încet. Se întâmplă mereu asta?

Valuri de căldură alergau prin ea, arzând acolo unde el o atingea. Clătinând din cap, se întoarse.

– Nu e o întrebare rezonabilă.

– Eu nu sunt un bărbat rezonabil.

– Nu, admise Lindsay și se întoarse din nou către el. Nu cred că ești, cel puțin nu în ceea ce privește interacțiunile cu femeile. Am venit să văd casa, Seth, îi aminti ea vioi. Mi-o arăți?

El vru să se apropie din nou de ea, dar brusc fu întrerupt. Un bărbat scund, îngrijit, cu barbă neagră grizonantă apăru în prag. Barba generoasă, frumos aranjată cobora de la urechi, îi înconjura gura și îi acoperea bărbia. Era cu atât mai impresionantă cu cât era singurul păr de pe capul bărbatului. Purta un costum negru, din trei piese, cu cămașă albă, apretată și cravată neagră. Avea o postură perfectă, militărească, cu mâinile relaxate într-o parte și cealaltă. Lindsay simți brusc că avea de-a face cu o persoană foarte eficientă.

– Domnule.

Seth se întoarse către el, iar tensiunea păru să se risipească. Mușchii lui Lindsay se relaxară.

– Worth.

El încuviință din cap în timp ce o luă de braț pe Lindsay.

– Lindsay, Worth. Worth, domnișoara Dunne.

– Încântat, domnișoară!

Reverența din cap era europeană, accentul părea britanic. Lindsay era captivată.

– Încântată, domnule Worth.

Îi zâmbi spontan, deschis și prietenos în timp ce-i întinse mâna.

Worth ezită, aruncându-i o privire rapidă lui Seth înainte de a-i accepta mâna. Atingerea lui era ușoară.

– Ați primit un telefon, domnule, zise el, întorcându-și atenția către angajatorul lui. De la domnul Johnston din New York. A zis că e destul de important.

– Prea bine, sună-l înapoi. O să vin și eu imediat. Se întoarse către Lindsay în timp ce Worth ieși din cameră. Îmi pare rău, nu ar trebui să dureze mult. Ai vrea ceva de băut în timp ce aștepți?

– Nu. Privi înapoi către locul în care Worth fusese mai devreme. Era mult mai ușor, decise ea, să îi facă față lui Seth când își relua dispoziția formală. Zâmbind, ea porni înapoi către fereastră. Du-te! Eu o să aștept aici.

Murmurând că era de acord, Seth o părăsi.

În mai puțin de zece minute, curiozitatea lui Lindsay întrecu simțul bunelor maniere. Aceasta era casa pe care o explorase în miez de noapte când era plină de pânze de păianjen și de praf. Îi era imposibil să nu o exploreze când soarele strălucea pe podeaua lustruită.

Începu să cutreiere, intenționând să-și limiteze turul la holul principal.

Erau tablouri și tapițerii care îi tăiau respirația. Pe masă se afla un set de ceai japonez atât de fin, încât avea impresia că se putea sparge doar din cauza privirii ei. Mult prea fascinată de ceea ce descoperea pentru a-și mai aduce aminte de promisiunea de a explora doar holul, împinse ușa de la capătul acestuia și se trezi în bucătărie.

Era un amestec straniu, atrăgător de eficiență minuțioasă și șarm de modă veche. Electrocasnicele erau încorporate, oțelul inoxidabil și cromul strălucind peste tot. Tejghelele erau din lemn lăcuit. Mașina de spălat vase zumzăia în timp ce un foc mic trosnea în șemineul înalt. Lumina inunda ferestrele, luminând pereții acoperiți cu vinil și podelele din scândură. Lindsay suspină impresionată.

Worth lăsă deoparte carnea pe care o tranșa. Își scosese jacheta, înlocuind-o cu un șorț lung, alb. Timp de câteva clipe, pe chipul lui se citi o expresie de uimire înainte să revină la expresia care nu trăda nimic.

– Vă pot ajuta, domnișoară?

– Ce bucătărie minunată! exclamă Lindsay și lăsă ușa să se închidă în spatele ei.

Se întoarse ușor, zâmbind când văzu ceainicele strălucitoare cu fund de cupru și oalele atârnate deasupra capului lui Worth.

– Cât de inteligent trebuie să fie Seth dacă a reușit să combine cele două lumi într-una perfectă!

– Da, domnișoară, admise Worth tăios. V-ați rătăcit? întrebă el, ștergându-și mâinile cu atenție cu o cârpă.

– Nu, doar cutreieram un pic.

Lindsay continuă să facă asta în bucătărie în timp ce Worth își îndreptase spatele și o urmărea.

– Cred că bucătăriile sunt locuri fascinante. De fapt, sunt baza casei. Întotdeauna mi-a părut rău că nu am învățat să gătesc bine. Își aminti foarte bine de iaurturile și salatele din cariera de balerină profesionistă, de răsfățurile ocazionale la restaurante italienești sau franțuzești sau de frigiderul din apartamentul ei folosit foarte rar. Mâncatul era un obicei, de multe ori, uitat în timpul unei zile foarte aglomerate. Gătitul nu fusese niciodată o opțiune. Sunt mereu uimită de orice e mai complicat decât o cutie de ton. Se întoarse către Worth zâmbind. Sunt sigură că ești un bucătar minunat.

Lindsay stătea într-o parte, lângă fereastră. Soarele de după-amiază strălucea puternic pe chipul ei, accentuându-i pomeții fini și pielea delicată.

– O să fac tot ce pot, domnișoară. Să vă servesc cu o cafea în salon?

Lindsay se abținu să nu suspine.

– Nu, mulțumesc, domnule Worth. Presupun că o să mă duc înapoi, să văd dacă Seth mai e ocupat.

În timp ce vorbea, ușa se deschise și intră Seth.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Ușa se închise fără zgomot în urma lui.

– Am dat năvală în bucătăria ta fără să mă gândesc. După ce îi aruncă o privire scurtă lui Worth, își concentră atenția asupra lui Seth. Lucrurile s-au schimbat un pic față de ultima dată când am fost aici.

Pe deasupra capului ei, Seth schimbă o privire cu Worth înainte de a o prinde de braț pentru a o conduce dincolo de ușă.

– Și aprobi ce am făcut?

Ea își dădu părul pe spate în timp ce se întoarse spre el.

– Ar trebui să mă abțin de la a face comentarii până ce nu văd și restul casei, dar deja sunt captivată. Și îmi pare rău, continuă ea, că am intrat în bucătărie așa cum am făcut-o. M-am lăsat dusă de val.

– Worth are o politică strictă legată de prezența femeilor în bucătărie, îi explică Seth.

– Da, admise Lindsay sec. Cred că știu care este acea politică. *Intrarea interzisă.*

– Ce spirit de observație ai!

Se plimbară prin camerele de jos – biblioteca, unde lambriul original fusese restaurat și lustruit impecabil, un salon cu tapetul scos și încă neterminat, camerele lui Worth de o curățenie impecabilă.

– Restul acestui nivel ar trebui să fie gata la iarnă, comentă Seth în timp ce porniră pe scară.

Lindsay atingea cu vârful degetelor balustrada. „Cum poate fi lemnul atât de fin?"

– Casa a fost construită pe un fundament solid și, în general, doar porțiuni mici trebuie reparate și rearanjate, continuă Seth.

Balustrada, se gândi ea, cunoscuse, fără îndoială, atingerea multor palme și, ocazional, a unui fund. Rânji, gândindu-se ce palpitant ar fi fost să alunece pe lemn de sus de la etaj.

– Tu iubești acest loc, zise Seth, oprindu-se pe prima treaptă, încolțind-o pe Lindsay între balustradă și trupul lui. Erau foarte apropiați, iar ea și înclină capul pe spate până ce îi întâlni privirea. De ce?

Era limpede că își dorea un răspuns clar, nu unul vag. Lindsay se gândi bine înainte de a-i răspunde.

- Cred că se datorează faptului că acest loc mi s-a părut mereu atât de rezistent, nemuritor. Pare desprins dintr-o poveste. Generație după generație, eră după eră, a rezistat. Întorcându-se, Lindsay urcă treptele până la primul etaj. Dedesubt se vedea în paralel holul principal. Crezi că Ruth o să se obișnuiască să trăiască aici? Că o să accepte să stea într-un singur loc?

- De ce întrebi?

Ridicând din umeri, Lindsay se întoarse și începu să meargă alături de el pe hol.

- Ruth mă interesează.

- Profesional.

- Și personal, se grăbi Lindsay să adauge, judecându-i tonul. Ești împotriva pasiunii ei pentru dans?

El se opri în prag și îi aruncă una dintre privirile lui lungi.

- Nu sunt deloc sigur că definiția ta dată dansului e aceeași cu a mea.

- Poate că nu, recunoscu ea. Dar poate că definiția lui Ruth este aproape de adevăr.

- Ea este foarte tânără. Și, adăugă el înainte ca Lindsay să poată reacționa, este responsabilitatea mea.

Deschise ușa și o invită în interior. Camera cu siguranță era feminină. Draperii de un albastru marin pur fluturau la fereastră, asortându-se cu nuanța cuverturilor. Era și un șemineu din cărămidă albă în fața căruia stătea un paravan din alamă în formă de evantai. Un vas cu iederă englezească care își întindea crenguțele în afara marginii de alamă era așezat pe o masă cu trei picioare. De-a lungul pereților erau

înrămate imagini cu vedete de balet. Lindsay văzu posterul despre care îi povestise Seth, acela când ea fusese Julieta pentru Romeo interpretat de David. O cuprinse nostalgia.

– Nu încape îndoială a cui este această cameră, murmură ea, uitându-se la fundițele roz din satin de pe birou.

Ea ridică privirea, cercetând cu atenție chipul frumos sculptat al lui Seth. „Este obișnuit să vadă lucrurile exclusiv din perspectiva unui bărbat." Ar fi putut cu ușurință să se asigure că Ruth mergea la o școală de tip internat și să-i fi trimis un cec generos. Oare îi fusese greu să-și reorganizeze viața în așa fel încât să facă loc pentru o fată în ea, mai ales că această fată avea nevoi speciale?

– Tu ești un om generos întru totul, Seth, întrebă ea curioasă, sau e ceva selectiv?

Îl văzu ridicând din sprâncene.

– Ai obiceiul de a pune întrebări neobișnuite, zise el, apoi o luă de braț și o conduse înapoi pe hol.

– Și tu ai talentul de a le evita.

– Aceasta este camera de care ar trebui să fie interesată fantoma ta, schimbă el delicat subiectul.

Lindsay așteptă ca Seth să deschidă ușa, apoi păși în interior.

– Oh, da! Înaintă către mijlocul camerei și se învârti în cerc. Părul îi flutură ușor. E perfect!

La fereastra curbată erau banchete acoperite cu catifea vișinie, în aceeași nuanță cu modelul covorului oriental de dimensiuni impresionante. Mobila era veche, în stil victorian, însă strălucea – cu siguranță, rezultatul atenției lui Worth. Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine

în camera înaltă și spațioasă. La capătul patului cu baldachin era un cufăr cu pături, iar de o parte și de alta, pe măsuțe, era câte un sfeșnic.

– Cred că asta se datorează faptului că ești arhitect de profesie, zise Lindsay cu admirație. Se pare că știi exact de ce este nevoie.

Șemineul era masiv, din piatră și trezea în mintea lui Lindsay tot soiul de imagini cu flăcări impunătoare. În timpul unei nopți lungi și întunecate, focul ar fi trosnit, apoi ar fi sfârâit odată cu trecerea orelor. Brusc, se imagină ghemuită în brațele lui Seth într-un pat uriaș, trupul lui încălzindu-l pe al ei. Uimită de claritatea acelei viziuni, se întoarse pornită să cerceteze camera.

„Prea devreme. Prea repede. Adu-ți aminte cine e!" Dintr-odată, se trezi jonglând cu emoțiile neașteptate și nedorite. Se opri în fața ușilor în stil franțuzesc, împingându-le pentru a ieși. O întâmpină o adiere de vânt.

În aerul rece se auzea sunetul valurilor lovind stânca și se simțea miros de sare. Lindsay urmări norii împletindu-se pe cer, fugăriți de vânt. Înaintă către marginea balconului și privi în jos. Căderea era sigură și mortală. Valurile neînfricate se loveau de stâncile ascuțite, retrăgându-se doar pentru a-și aduna din nou forțele. Copleșită de acele emoții sălbatice, Lindsay nu își dădu seama că Seth era în spatele ei. Când o întoarse cu fața către el, ea îi răspunse la fel de necontrolat și inevitabil precum norii care pluteau deasupra, precum valurile care spumegau dedesubt.

Ea ridică brațele pentru a-i cuprinde gâtul în timp ce el o trase mai aproape. Se contopiră. Gura ei o cuprinse pe a lui, simțind instantaneu dorința. Ea nu ezită,

ci îi răspunse cu aceeași înverșunare, explorându-l cu limba până când nu mai putu să distingă între gustul ei și al lui. Când el o atinse, ea începu să tremure ușor, însă nu de teamă sau pentru că voia să i se opună, ci de plăcere.

Mâna lui alunecă sub cămașa ei, atingând-o ușor. Îi cuprinse sânul mic în mâna lui mare. Încet, când sărutul deveni mai adânc, își trecu un deget peste pântecul care pulsa. Așa cum tânjise să facă, ea își împleti degetele în părul lui. Dorința era imposibil de negat. O cuprinse rapid, precum un râu care își schimba cursul. Curentul era irezistibil, ademenind-o în cele mai periculoase ape. Degetele lui îi făceau pielea să ardă, trezind fiori de plăcere.

Când începu să-i sărute gâtul, Lindsay își simți trupul inundat de o căldură îmbietoare. Răceala vântului care îi lovea fața o uimi, însă asta doar mări entuziasmul. Dinții lui stârneau valuri de durere care se amestecau plăcut cu valuri de plăcere.

Sunetul valurilor care se loveau de stâncă răsuna în mintea ei, dar cumva îl auzi murmurându-i numele. Când el o sărută din nou, ea îl primi cu bucurie. Niciodată nu simțise dorința atât de arzător.

Seth abia reuși să-și desprindă buzele de ale ei și își puse mâinile pe umerii ei pentru a o ține aproape. Se priveau ochi în ochi. În privirea lui, Lindsay recunoscu furia și pasiunea. Noi fiori de entuziasm o cuprinseră. S-ar fi topit din nou în brațele lui dacă el nu ar fi ținut-o la distanță.

– Te vreau.

Vântul îi făcea părul să zboare dintr-o parte în alta a chipului. Avea sprâncenele lăsate, fapt ce îi scotea

în evidență frumoasa arcuire de la capete. Lindsay simțea cum inima ei pulsa aproape la fel de nebunește ca valurile de dedesubt. Începuse să se joace cu focul și știa asta, dar abia în acel moment conștientiză gravitatea situației.

– Nu.

Clătină din cap, deși simțea că se înroșise din pricina valului de dorință. Nu. Nu mai simțea pământul sub picioare. Se îndepărtă și se sprijini de balustradă, trăgând puternic în piept aerul rece, de mare. Își simțea gâtul uscat și plin de furnicături.

Brusc, Seth o prinse de mână și o întoarse.

– Cum naiba nu? întrebă el încet și apăsat.

Lindsay clătină din nou din cap. Vântul îi flutură părul, iar ea și-l dădu la o parte, dorindu-și să-l vadă clar. Ceva din postura ei era la fel de neîmblânzit și de neînfricat precum valurile de jos. Acesta era vulcanul. O atrăgea, o tenta.

– Nu, zise ea. Ce s-a întâmplat acum nu putea fi evitat, dar nu o să se ajungă la mai mult.

Seth se apropie mai mult. O mână puternică o prinse de ceafă. Lindsay putea să simtă greutatea și textura fiecărui deget în parte.

– Nu crezi asta.

Coborî buzele repede către ale ei, dar, în loc să-i poruncească, încercă să o convingă delicat. Își lăsă limba între buzele ei până când se despărțiră cu un oftat. O penetră cu delicatețe, devastator. Lindsay îl prinse de brațe pentru a nu-și pierde echilibrul. Respira așa cum ar fi făcut-o dacă ar fi căzut peste marginea balconului, rotindu-se fără sfârșit către stâncile de dedesubt.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Mișcarea buzelor lui contra buzelor ei o excita aproape dureros. Lindsay se luptă să se elibereze. Pentru câteva momente, rămase tăcută, trăgându-și sufletul și urmărindu-l.

– Trebuie să înțelegi, începu ea, apoi făcu o pauză ca să-și controleze vocea tremurândă. Trebuie să înțelegi ce fel de persoană sunt. Nu sunt capabilă de aventuri de o noapte sau de lucruri pasagere. Din nou își dădu părul la o parte. Am nevoie de mai mult. Nu sunt la fel de sofisticată ca tine, Seth, eu nu pot, nu vreau să concurez cu femeile care au fost în viața ta.

Se întoarse, dar el o prinse din nou de braț, forțând-o să-l privească.

– Crezi că putem să trecem peste ceea ce tocmai s-a întâmplat?

– Da, zise ea tăios, inundată de îndoieli. Este necesar.

– Vreau să te văd în seara asta.

– Nu, categoric nu!

El se apropiase mai mult, obligând-o să meargă cu spatele.

– Lindsay, eu nu am de gând să renunț.

Ea clătină din cap.

– Singurul lucru care există între noi este Ruth. Lucrurile ar fi mai simple dacă amândoi ne-am concentra la asta.

– Simple?

El îi prinse o șuviță de păr între degete. Un surâs i se citi pe buze.

– Nu cred că ești genul de femeie care s-ar mulțumi cu lucruri simple.

– Nu mă cunoști, replică ea.

El îi zâmbi larg și, eliberându-i părul, o prinse de braț și o conduse cu fermitate în casă.

– Poate că nu, Lindsay, admise el încântat, dar o să te cunosc.

Ea simți imediat hotărârea din glasul lui.

capitolul 7

Trecuse aproape o lună de când Ruth începuse studiile la școala lui Lindsay. Vremea se răcise destul de repede, iar iarna începea să se simtă în aer. Lindsay făcea tot posibilul să se asigure că vechea instalație de încălzire a școlii funcționa la capacitate maximă. Cu o cămașă legată lejer în jurul mijlocului peste costumul ei mulat de dans, reușise să predea ultimul curs al zilei.

– Glissade, glissade. *Arabesque* pe poante.

În timp ce vorbea, Lindsay mergea înainte și înapoi, de-a lungul liniei de eleve înșirate, analizând critic forma și postura fiecăreia. Era foarte încântată de clasa de fete avansate care stăpâneau pașii pe poante. Fetele erau bune și aveau o viziune clară, fermă asupra muzicii și mișcării. Dar cu cât Ruth rămânea mai mult în clasă, cu atât ieșea în evidență față de celelalte.

„Talentul ei este ieșit din comun – se gândi Lindsay, urmărindu-i postura și mișcarea. Se irosește aici." O cuprinse frustrarea deja familiară, aproape transformându-se în furie. „Iar privirea ei – se gândi ea în timp ce îi făcu semn uneia dintre fete să-și țină bărbia ridicată – parcă spune «Eu vreau». Cum să-l conving pe Seth să-i dea o șansă – să-i dea o șansă acum, înainte ca momentul să se piardă?"

Gândindu-se la Seth, Lindsay își pierdu concentrarea. Se gândi când îl văzuse ultima dată. Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că se gândise

la el încontinuu în ultimele săptămâni. Își tot spunea că atracția fizică pe care o simțea față de el avea să dispară. Dar, imediat ce își amintea de forța lui, își dădea seama că mințea.

– *Tendu*, instrui Lindsay, încrucișându-și brațele la piept.

Cu toate acestea, amintirile atingerii și ale gustului lui rămâneau. De multe ori, se trezea întrebându-se ce făcea – când bea cafeaua dimineața, când era singură în studio seara, când se trezea fără motiv în miez de noapte. Și încercase din răsputeri să nu o întrebe pe Ruth.

„Nu am de gând să mă fac de râs din cauza acestui bărbat."

– Brenda, mâinile!

Lindsay îi făcu o demonstrație, degetele ei mișcându-se armonios odată cu încheietura. Sunetul telefonului o surprinse. Privi încruntată spre ceas. Nimeni nu suna la studio în timpul orelor de curs. Brusc, gândul se ivi în mintea ei: mama.

– Te rog, preia tu, Brenda. Fără să aștepte un răspuns, se grăbi către birou și apucă telefonul. Da. Școala de dans Cliffside, zise ea, simțindu-și inima cât un purice.

– Lindsay? Lindsay, tu ești?

– Da, eu... Mâna ei rămase suspendată în aer în timp ce o mișca spre buze. Nicky! Acel accent rusesc era inconfundabil. Oh, Nick, cât de minunat este să-ți aud vocea!

Monica nu se opri și continuă să cânte suav la pian. În timp ce se așeză, Lindsay își acoperi o ureche cu mâna.

– Unde ești?

– În New York, bineînțeles. Avea același ton zglobiu, care îi plăcuse întotdeauna. Cum merge cu școala?

– Foarte bine. Am lucrat cu niște dansatoare foarte bune. De fapt, este una pe care vreau neapărat să o trimit la tine. E specială, Nick, cu o construcție frumoasă și...

– Mai târziu, mai târziu.

În timp ce el întrerupse povestea animată a lui Lindsay despre Ruth, ea avu impresia că-i vedea aievea gestul din mână care ar fi însoțit acele cuvinte.

– Te-am sunat ca să vorbim despre tine. Mama ta e bine?

Lindsay ezită, oftând ușor.

– Mult mai bine. De ceva timp, se plimbă singură dintr-o parte în alta.

– Bine. Foarte bine. Atunci când te întorci?

– Nick... Lindsay ridică din umeri, apoi privi către peretele pe care era înrămată fotografia cu ea dansând alături de bărbatul de la celălalt capăt al firului. Trei ani, se gândi ea. Puteau la fel de bine să fie treizeci. A trecut prea mult timp, Nick.

– Prostii. E nevoie de tine.

Ea clătină din cap. Întotdeauna avusese un ton autoritar. „Poate că soarta mea este să mă învârt în jurul bărbaților despotici."

– Nu sunt în formă, Nick, nu pentru ce e nevoie. Sunt atâtea tinere talentate care vin din urmă! Mintea ei alunecă din nou către Ruth. De ele este nevoie.

– De când te temi tu de muncă multă și de competiție?

Provocarea din glasul lui era un vechi șiretlic pe care Lindsay îl cunoștea prea bine și care o făcu să zâmbească.

– Amândoi știm prea bine că a preda balet timp de trei ani e cu totul diferit de interpretare vreme de trei ani. Timpul nu stă în loc, Nick, nici măcar pentru tine.

– Te temi?

– Da. Un pic.

El râse când o auzi recunoscând.

– Bine, frica te face să dansezi mai bine. Ea începu să râdă exasperată, dar el continuă: Am nevoie de tine, *ptichka*[1], mica mea pasăre! Aproape că am terminat de scris primul meu balet.

– Nick, e minunat! Nu știam că lucrezi la ceva.

– Mai am un an, poate doi de dansat. Nu am nici un interes să preiau roluri.

Pe durata scurtei pauze pe care o făcu, Lindsay le auzi pe fete șușotind în timp ce se schimbau în pantofii de exterior.

– Mi s-a oferit postul de director al companiei.

– Nu pot să spun că sunt surprinsă, îi răspunse Lindsay cu căldură. Dar sunt încântată pentru tine și pentru ei.

– Te vreau înapoi, Lindsay, înapoi în companie! Se poate aranja, doar trebuie câteva sfori pe ici, pe colo.

– Eu nu vreau asta. Nu, eu...

– Nimeni nu poate dansa baletul meu în afară de tine. Ea este Ariel, iar Ariel ești tu.

– Oh, Nick, te rog! Ridicând mâna, își prinse podul nasului între degetul mare și arătător.

Lăsase în urmă lumea pe care el i-o oferea.

– Nu, nu ai nici un argument, nu la telefon.

Ea clătină ușor din cap și închise ochii.

– Când o să termin baletul, vin la Cliffdrop.

---

[1] În traducere din limba rusă, *ptichka* înseamnă pasăre. (n.red.)

– Cliffside, îl corectă Lindsay.

Deschise ochii și se trezi zâmbind.

– În plus, sunt rus. E de așteptat. O să fiu acolo în ianuarie, continuă el, ca să-ți arăt baletul. Atunci o să te întorci cu mine.

– Nick, când vorbești așa faci ca totul să pară atât de simplu!

– Pentru că este, *ptichka!* În ianuarie.

Lindsay coborî receptorul mut de la ureche și se holbă la el. Tipic pentru Nick. Era faimos pentru gesturile impresionante, impulsive, pentru devotamentul lui complet față de dans. Era genial, se gândi ea, punând receptorul jos. Atât de încrezător! Dar nu putea să înțeleagă că unele lucruri puteau fi așezate în cutia amintirilor, păstrându-și valoarea pentru eternitate. Pentru Nick totul era atât de simplu!

Se ridică și înaintă să vadă fotografia. „Compania de balet, prima și ultima întotdeauna. Dar pentru mine mai sunt atâția factori de luat în considerare, atâtea nevoi! Nici măcar nu știu care sunt, dar știu că există." Își încrucișă brațele la piept. Poate că acesta era momentul pentru o decizie. Dintr-odată, se simți cuprinsă de fiorii neliniștii. „Am stat prea mult timp deoparte", se acuză ea. Adunându-se, Lindsay intră în studio. Elevele încă mișunau dintr-o parte în alta, ezitând să iasă afară în frig și să părăsească școala îmbietor de caldă. Ruth se întorsese singură la bara de balet pentru a exersa în continuare. În oglindă, ochii ei o urmăreau pe Lindsay în partea opusă a camerei. Monica ridică privirea și zâmbi vesel.

– Eu și Ruth mergem la o pizza și un film. Vrei să vii?

– Sună bine, însă vreau să mai lucrez un pic la aranjamentele pentru *Spărgătorul de nuci*. Crăciunul o să vină înainte să ne dăm seama.

Monica se întinse și îi atinse mâna.

– Lucrezi prea mult, Lindsay.

Ea îi strânse mâna Monicăi, uitându-se în ochii ei serioși și vădit îngrijorați.

– Tocmai mi-a zis asta și altcineva.

Ambele femei ridicară privirea către ușa care se deschise. Un val rece de aer intră în încăpere odată cu Andy. Fața lui care în mod obișnuit era albă acum era roșie din cauza frigului, iar umerii lui uriași erau încovoiați.

– Bună!

Lindsay întinse ambele mâini pentru a le cuprinde pe ale lui. Se strâmbă ușor când le simți reci.

– Nu mă așteptam să te văd aici astă-seară.

– Pare că am venit la momentul potrivit.

Aruncă o privire către elevele care își trăgeau pulovere și pantaloni largi peste costumele de balet. O salută relaxat pe Monica, ia ea încuviință din cap către Andy, plină de speranță.

– Bună, Andy, se bâlbâi ea în cele din urmă.

Ruth urmări schimbul de replici din cealaltă parte a camerei. Era atât de evident pentru toată lumea, cu excepția lor. El era înnebunit după Lindsay, iar Monica era înnebunită după el. O observase pe Monica îmbujorându-se în momentul în care Andy intrase în studio. El, pe de altă parte, o văzuse doar pe Lindsay. Cât de stranii erau oamenii, se gândi ea în timp ce execută un *grand plié*.

Iar Lindsay... Lindsay era tot ce Ruth sperase să fie: o balerină adevărată, încrezătoare, echilibrată, frumoasă, cu ceva misterios în mișcările ei. Credea că Lindsay se mișca precum un nor, nu ca un fluture sau o pasăre. Avea ceva ușor, eliberator în fiecare pas, în fiecare gest. Nu o privea cu invidie, ci cu dorință. Și o urmărea mereu îndeaproape. Iar pentru că făcea asta, simțea că începea să o cunoască destul de bine pe Lindsay.

Ruth admira sinceritatea lui Lindsay, modul liber în care își exprima emoțiile. Avea o căldură aparte, care îi atrăgea pe oameni. Dar Ruth simțea că dincolo de suprafață era mult mai mult decât obișnuia să arate. Se îndoia că acele pasiuni ascunse erau frecvent eliberate. Era nevoie de ceva puternic, precum dansul însuși, ca să fie eliberate.

În timp ce Ruth avea asemenea gânduri, ușa se deschise din nou, iar unchiul ei intră în studio.

Ruth zâmbi și în același moment se gândi să-l salute, însă se opri, continuând să joace din nou rolul observatorului.

Schimbul de priviri dintre Seth și Lindsay se derulă rapid și vulcanic. Flacăra din privirile lor se aprinse și se stinse atât de repede încât, dacă nu i-ar fi urmărit cu intensitate, nu ar fi observat-o. Dar era reală și puternică. Ea făcu o pauză, încruntându-se îngândurată către mentorul și către unchiul ei. Nu se așteptase la așa ceva și nu știa ce simțea în privința asta. Atracția dintre ei era foarte evidentă pentru ea precum era cea a Monicăi față de Andy și a lui Andy față de Lindsay.

Era incredibil, se gândi ea, că nici unul dintre ei nu părea să fie conștient de emoțiile celuilalt. Își aminti

de privirea plină de înțelegere a părinților ei când se uitau unul la altul. Amintirea îi aduse atât un sentiment de căldură, cât și unul de tristețe. Ruth își dorea cu disperare să simtă din nou acel gen de iubire. Fără să scoată un cuvânt, se îndreptă către colțul camerei pentru a-și scoate poantele.

Încă din momentul în care Lindsay îl privise pe Seth, simțise puterea. O cuprinse întru totul, apoi se împrăștiase în interiorul ei, fiind sigură că picioarele i se topiseră sub genunchi. Nu, atracția nu dispăruse. Se dublase. Totul despre el îi rămăsese în minte: părul răvășit de vânt, modul în care își lăsase geaca desfăcută în ciuda frigului, felul în care ochii lui păreau să o înghită în clipa în care intrase.

I se părea incredibil de ușor faptul că, fără efort, putea să-i șteargă pe toți din mintea ei, mai puțin pe el. Ceilalți puteau la fel de bine să stea singuri pe o insulă, pe un vârf de munte, iar ea nu i-ar fi observat, atât de absorbită era de Seth.

„Mi-a fost foarte dor de el", conștientiză ea brusc. Au trecut 26 de zile de când nu l-am văzut, de când nu am mai vorbit cu el. În urmă cu o lună, nici nu știam că există, iar acum mă gândesc la el în tot felul de momente stranii, neașteptate. Îi zâmbi involuntar. Deși Seth nu-i răspunse la fel, Lindsay înaintă, întinzându-și mâinile.

– Bună. Mi-a fost dor să te văd, zise ea spontan și fără viclenie.

Îl prinse pe Seth de mâini în timp ce el îi cercetă chipul.

– Da? o întrebă încet, însă tonul lui îi atrăsese lui Lindsay să fie precaută.

– Da, recunoscu ea. Își luă mâinile de pe ale lui și se întoarse. Îi știi pe Monica și pe Andy, nu?

Monica era în apropierea pianului, așezând partiturile, dar Lindsay se îndreptă spre ea, preluându-i sarcina.

– Nu trebuie să te ocupi de asta, îi zise ea. Tu și Ruth cred că sunteți înfometate și o să pierdeți filmul dacă mai stați mult pe aici, trâncăni ea, iritată pe sine însăși.

„De ce nu gândesc înainte de a vorbi?" Ridică mâna în semn de la revedere, salutându-le pe elevele care mai zăboviseră și care acum plecau.

– Tu ai mâncat, Andy?

– Păi, nu, am venit pentru asta. Îl privi pe Seth. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să mâncăm un hamburger și apoi să mergem la film.

– Oh, ce drăguț din partea ta! Ea se opri din aranjatul partiturii pentru a-i zâmbi. Însă am lucruri de terminat. Tocmai am refuzat o invitație similară făcută de Monica și Ruth. Dacă vrei o pizza, poți să mergi cu ele.

– Sigur, Andy, zise Monica iute, apoi ridică din umeri, îmbujorată. Ar fi distractiv, nu, Ruth?

Citind îndemnul de rugăminte din ochii căprui ai Monicăi, Ruth zâmbi și încuviință.

– Nu ai venit după mine, nu-i așa, unchiule Seth?

Ruth se ridică, trăgându-și jeanși.

– Nu. Își urmări nepoata dispărând sub un pulover larg, apoi scoțându-și capul prin deschizătura de la gât. Am venit ca să schimb câteva cuvinte cu Lindsay.

– Prea bine, atunci ar trebui să nu-ți stăm în cale.

Monica se mișcă cu o grație neașteptată pentru o fată cu forme voluptuoase. Avea un mers atletic, rafinat de anii pe care îi petrecuse la bara de balet. Luându-și haina, privi în spate către Andy. Îi zâmbi larg, dar ezitant.

- Andy, vii?

Ea observă privirea rapidă pe care el i-o aruncă lui Lindsay. Inima i se prăbuși.

- Sigur. El o atinse pe Lindsay pe umăr. Ne vedem mâine.

- Noapte bună, Andy! Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută ușor. Să vă distrați! le zise celor trei.

Andy și Monica ieșiră pe ușă, amândoi luptându-se cu dezamăgirea. Ruth era în spatele lor, zâmbind șiret.

- Noapte bună, unchiule Seth, domnișoară Dunne!

Închise ușa studioului cu fermitate în urma ei.

Lindsay privi câteva clipe ușa închisă, întrebându-se de ce ochii lui Ruth străluciseră. Era pusă pe șotii, era clar și simplu de înțeles, și, deși o bucura să vadă asta, Lindsay nu putea să nu se întrebe care era cauza. Clătinând din cap, se întoarse către Seth.

- Bine, începu ea vesel, presupun că vrei să discutăm despre Ruth. Eu cred că...

- Nu.

Gândurile lui Lindsay încremeniră, apoi ea își reveni.

- Nu? repetă ea. Expresia ei emană uimire până când Seth făcu un pas în direcția ei. Apoi înțelese. Trebuie să vorbim despre ea! Întorcându-se, porni către mijlocul camerei. În peretele de oglinzi se vedeau amândoi. Este mult mai avansată decât oricare dintre elevele mele, dă dovadă de mai mult devotament și este mult mai talentată. Unele se nasc ca să danseze, Seth. Ruth este una dintre ele.

– Poate.

Relaxat, își scoase haina și o așeză pe pian. Ea înțelese instinctiv că în seara aceea avea să-i fie greu să se înțeleagă cu el. Începu să se joace cu funda de la cămașă.

– Dar abia a trecut o lună, nu șase. O să vorbim despre Ruth vara viitoare.

– E absurd! Iritată, Lindsay se întoarse ca să-l înfrunte. Dar imediat descoperi că făcuse o greșeală, căci înfățișarea lui era mult mai puternică decât imaginea reflectată în oglindă. Se întoarse repede la loc și începu să se plimbe. Când vorbești așa, pare că vorbești despre un moft de care ea o să se plictisească. E pur și simplu nerealist. Ea e balerină, Seth! Și în cinci luni de acum tot balerină o să fie.

– Atunci așteptarea nu ar trebui să fie o problemă așa mare.

Logica lui o făcu pe Lindsay să închidă ochii din cauza furiei pe care i-o provoca. Își dorea cu disperare să discute cu el calm.

– Timp pierdut, zise ea încet, controlându-se. Iar în această situație, timpul pierdut este un păcat. Ea are nevoie de mai mult, de mult mai mult decât îi pot oferi eu aici.

– Are nevoie de stabilitate. Tonul lui avea o notă iritată. Oglindea perfect sentimentele lui Lindsay așa cum oglinda le reflecta trupurile.

– Are ceva special, replică ea, ridicând frustrată mâinile. De ce refuzi să vezi asta? E ceva rar și frumos, dar trebuie să fie hrănit, disciplinat. E mai dificil de făcut asta odată cu trecerea timpului.

– Ți-am mai spus, Ruth este responsabilitatea mea, îi zise el elegant, dar tăios. Și ți-am spus că nu am venit să vorbesc despre Ruth. Nu în seara asta.

Intuiția o făcu pe Lindsay să nu-i răspundă. Nu avea să ajungă nicăieri așa, nu în acest mod, fiindcă era posibil să alunge orice șansă de a discuta pe viitor. Ca să câștige pentru Ruth, avea nevoie de răbdare.

– Prea bine. Trase puternic aer în piept și își controlă temperamentul. De ce ai venit?

El înaintă către ea, prinzând-o ferm de umeri înainte ca ea să apuce să se miște.

– Ți-a fost dor de mine? o întrebă el în timp ce ochii lui se fixară asupra ei în oglindă.

– Într-un oraș atât de mic ca acesta, se întâmplă foarte rar să treacă o lună fără să vezi pe cineva.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el o strânse cu degetele.

– Am lucrat la un proiect, un centru medical care o să fie construit în Noua Zeelandă. Schițele sunt aproape gata.

Pentru că ideea o fascina, Lindsay se relaxă.

– Cât de palpitant trebuie să fie să creezi ceva în mintea ta și apoi oamenii să intre acolo, să locuiască acolo, să lucreze acolo. Ceva solid și etern. Dar de ce ai devenit arhitect?

– M-au fascinat clădirile. El începu să-i maseze umerii, dar ea era interesată de cuvintele lui. M-am tot întrebat de ce erau construite într-un anume mod, de ce oamenii alegeau stiluri diferite. Am vrut să le fac funcționale și plăcute ochiului. Îi urmări linia gâtului cu degetul mare, trezindu-i tot soiul de senzații. Am o slăbiciune pentru frumusețe.

Încet, în timp ce ochii lui Lindsay erau lipiți de oglindă, el coborî buzele peste pielea ei excitată pentru a o tachina. Ea suspină.

– Seth...

– Tu de ce ai devenit balerină?

Întrebarea lui îi opri încercarea de a protesta. El îi masă mușchii cu degetele și o urmări în oglindă. Văzu dorința care pulsa în ochii ei.

– Nu a existat altceva pentru mine. Lindsay îi vorbi răgușit, amețită de pasiunea pe care încerca să o controleze. Îi era greu să se concentreze asupra propriilor cuvinte. De când m-am născut, mama nu mi-a vorbit de altceva.

– Deci ai devenit balerină pentru ea.

El întinse o mână către părul ei și îi scoase o agrafă.

– Nu, unele lucruri pur și simplu sunt menite să fie. Asta a fost menit pentru mine.

Mâna lui urcă de-a lungul gâtului ei, îngropându-se în părul ei. Îi mai scoase o agrafă.

– Aș fi dansat indiferent de voința mamei. Ea doar a făcut ca dansul să fie important mai devreme. Ce faci?

Ea își puse o mână peste mâna lui când el începuse să-i scoată altă agrafă.

– Îmi place mult cum îți stă cu părul liber, îmi place să-l simt.

– Seth, nu...

– Mereu îl porți strâns când predai, nu?

– Da, eu...

Greutatea părului începu să apese pe restul agrafelor până când toate căzură pe podea. Părul îi aluneca liber în valuri de blond-deschis.

– Ora de curs s-a terminat, murmură el, apoi își îngropă fața în grosimea părului ei.

În oglindă, reflexiile lor evidențiau contrastul puternic dintre părul ei și al lui, dintre degetele lui bronzate pe pielea gâtului ei albă ca fildeșul. Era ceva magic în modul în care el îi aranja părul pe spate, coborându-și apoi buzele și atingând-o cu degetele. Fascinată, ea urmărea cuplul din peretele de oglinzi. Când o întoarse cu fața spre el, ea simți același magnetism. Total cuprinsă de magia momentului, îl privi.

El își coborî gura și, deși buzele ei erau flămânde după atingerea lui, o umplu de sărutări de-a lungul mandibulei. Mâinile lui se mișcau cu patimă prin părul ei în timp ce o tachina cu promisiuni de sărut. Lindsay începu să tânjească după intimitatea și extazul care veneau din sărutat. Dar, chiar când întoarse capul în căutarea buzelor lui, el se retrase.

Valuri de plăcere curgeau prin ea, ridicându-se din vârful degetelor și adunându-se în plămâni, încât fu aproape sigură că avea să explodeze datorită extazului. Cu ochii fixați asupra ochilor ei, Seth începu să-i desfacă încet funda de la cămașă. Abia atingând-o, își trecu degetele peste umerii ei, zăbovind doar o clipă asupra sânilor. Încet, împinse cămașa până când aceasta ateriză fără zgomot pe podea.

Era ceva incredibil de intim în acel gest. Lindsay se simțea goală în fața lui. Îi distrusese toate barierele. Nu mai era loc de iluzii. Înaintând, se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Sărutul începu lent, adânc, cu răbdarea a doi oameni care știau câtă plăcere își pot oferi unul altuia. Gura era pentru gustat, iar ei încercau să potolească o foame care

crescuse rapid și profund odată cu distanța. Se gustau fără grabă, ca și cum își doreau să prelungească tot mai mult momentul de deplină satisfacție.

Lindsay se opri pentru a-l explora. Fața lui era ușor aspră din cauza părului nebărbierit de cel puțin o zi. Avea pomeți lungi și frumos sculptați. Sub ureche, gustul lui era misterios de masculin. Ea zăbovi acolo, savurând fiecare clipă.

Mâinile lui erau pe șoldurile ei, iar degetele i se jucau de-a lungul coapselor ei. Ea se mișcă, permițându-i să o atingă cu mai multă ușurință. După o călătorie lungă, el își puse mâna pe sânul ei. Costumul ei era mulat, dar asta nu reprezenta o piedică între palma lui și carnea ei.

Buzele lor se uniră arzător și cu disperare în timp ce trupurile se unduiră unul peste celălalt. El o trase mai aproape în brațe, aproape ridicând-o cu totul. Nu mai era timp de confort, nici de relaxare, însă durerea era delicioasă. Ca și cum ar fi fost la capătul unui tunel lung, Lindsay auzi sunetul telefonului. Se aruncă în brațele lui Seth. Sunetul se auzi din nou și din nou, până când ea îl percepu. Se foi, dar el doar o trase mai aproape.

– Lasă-l să sune, la naiba! îi zise, înghițindu-i cuvintele cu un sărut.

– Seth, nu pot. Lindsay se lupta cu ceața din mintea ei. Nu pot... mama.

El înjură cu amărăciune, dar slăbi strânsoarea. Îndepărtându-se, Lindsay se grăbi să răspundă.

– Da? Trecându-și o mână prin păr, încercă să se adune suficient de mult pentru a-și aminti unde se afla.

– Domnișoară Dunne?

– Da. Da, Lindsay Dunne, la telefon.

Se așeză pe marginea biroului, căci îi tremurau genunchii.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnișoară Dunne. Sunt Worth. Domnul Bannion e cumva acolo?

– Worth? Lindsay expiră încet. Oh, da! Da, este aici. Un moment.

Se mișcă încet în timp ce așeză receptorul lângă telefon și se ridică. Pentru un moment, rămase în pragul ușii biroului. El era cu fața spre ea, iar ochii lui se fixară într-ai ei ca și cum așteptau ca ea să se întoarcă. Lindsay intră în studio, abia abținându-se să nu-și împreuneze mâinile.

– Domnule Worth.

Seth încuviință din cap, însă nu era nimic dezinvolt în felul în care el o prinse de umeri în timp ce trecu pe lângă ea. Preț de o clipă, fuseseră umăr la umăr.

– Nu o să dureze mult.

Lindsay rămase locului până când îi auzi murmurul vocii la telefon. Ori de câte ori termina un dans dificil, își lua câteva momente pentru a-și trage răsuflarea. Era un exercițiu de respirație, de inspirație și expirație profund și lent, nu mișcarea inconștientă a aerului care circula prin plămâni. Își oferi timp să facă același lucru acum. Încet, simți cum tensiunea i se stabiliza și pulsul încetinea. Furnicăturile de sub piele începuseră să dispară. Mulțumită de faptul că trupul o asculta, Lindsay așteptă ca mintea ei să facă același lucru.

Chiar și pentru o femeie căreia îi plăcea să își asume riscuri, Lindsay știa cât de stupid era comportamentul ei. Cu Seth Bannion, șansele erau din start împotriva ei. Și începea să înțeleagă că și ea contribuia la această situație. Era mult prea atrasă de el, mult prea

vulnerabilă în fața lui. Nu părea să conteze deloc faptul că îl cunoștea doar de câteva săptămâni.

Încet, înaintă către cămașa care era pe podea. Se opri. O mișcare în oglindă îi atrase atenția. Din nou, ochii ei se întâlniră cu ai lui Seth în oglindă. Simți fiori în toți porii. Lindsay se ridică și se întoarse. Acum, știa că nu era timpul pentru fantezii și iluzii.

– A apărut o problemă la sit, zise el scurt. Trebuie să verific niște cifre acasă. Înaintă către ea. Hai cu mine!

Nu avea cum să nu înțeleagă la ce se referea. Pentru Lindsay, simplitatea și modul lui direct de a fi erau copleșitor de seducătoare. Cu mișcări atente, ea se îmbrăcă înapoi cu cămașa.

– Nu, nu pot. Am de lucru și apoi...

– Lindsay! O opri și îi atinse obrazul cu mâna. Vreau să dorm cu tine. Vreau să mă trezesc lângă tine.

Ea expiră lung.

– Nu sunt deloc obișnuită să fac față unor asemenea lucruri, murmură ea. Își trecu o mână prin părul desfăcut, apoi ridică privirea și îl înfruntă. Mă simt foarte atrasă de tine. E mult peste ceea ce am simțit vreodată și nu știu sigur ce ar trebui să fac în privința asta.

Mâna lui Seth se mută de pe obrazul pe gâtul ei.

– Crezi că poți să-mi spui asta și apoi să te aștepți să mă duc singur acasă?

Lindsay clătină din cap și își puse hotărâtă o mână peste pieptul lui.

– Cred că îți spun asta pentru că nu sunt suficient de sofisticată încât să păstrez totul în mine. Nu cred în minciuni și în prefăcătorie. Se încruntă ușor și continuă: Și nu cred nici în a face ceva ce nu sunt sigură că îmi doresc. Nu o să mă culc cu tine.

– Ba da. El puse mâna peste a ei, prinzând-o în același timp de cealaltă. Dacă nu în seara asta, mâine; dacă nu mâine, atunci poimâine.

– Nu aș fi atât de înfumurat dacă aș fi în locul tău. Lindsay îi îndepărtă mâinile. Nu sunt deloc ascultătoare când mi se spune ce să fac. Eu hotărăsc pentru mine.

– Ai hotărât deja asta, zise Seth cu ușurință, deși în privirea lui se puteau vedea flăcări. Încă de prima dată când te-am sărutat. Ipocrizia nu ți se potrivește.

– Ipocrizie? Lindsay se abținu un moment, știind prea bine că avea să se bâlbâie. Prețiosul ego masculin! Dacă refuz o propunere, devin ipocrită.

– Nu cred că *propunere* este chiar termenul potrivit.

– Încetează cu lecția de semantică! zise ea. Fă-o în altă parte! Am de lucru.

El se mișcă repede. O prinse de braț, lipind-o de el înainte ca ea să își dea seama ce se întâmplase.

– Nu mă provoca, Lindsay!

Ea își smuci brațul, însă nu reuși să se elibereze.

– Tu ești cel care mă enervează, nu vezi?

– Se pare că avem o problemă.

– *Tu* ai o problemă, îi răspunse ea. Eu nu am de gând să fiu doar o altă schiță în dosarele tale. Dacă o să decid să mă culc cu tine, o să te anunț. Între timp, principalul nostru subiect de conversație este Ruth.

Seth îi cercetă chipul cu atenție. Avea obrajii roșii din cauza furiei și respira precipitat. Pe buzele lui se vedea un surâs.

– Acum arăți cam cum arătai când te-am urmărit interpretând-o pe Dulcineea, plină de pasiune și de spirit. O să mai vorbim. Înainte ca Lindsay să mai scoată vreun cuvânt, el o sărută lung. În curând.

Ea reuși să se adune, în timp ce el se îndreptă către pian pentru a-și recupera haina.

– Despre Ruth...

El își puse haina fără a o slăbi din priviri.

– În curând, repetă el și porni către ușă.

capitolul 8

Duminica, Lindsay nu avea program fix. Șase zile pe săptămână, timpul ei era foarte bine stabilit, oferit întru totul orelor, hârtiilor și mamei sale. Duminica era liberă.

Trecuse bine de primele ore ale dimineții când coborî la parter. Mirosul de cafea se simțea foarte puternic în aer, atrăgând-o în bucătărie. Auzi mișcările încete și inegale ale mamei înainte de a deschide ușa.

- Bună dimineața. Lindsay traversă podeaua de linoleum și o sărută pe obraz pe Mae, apoi îi cercetă atentă costumul dichisit, din trei piese. Dar ce aranjată ești! zise ea pe un ton afectuos. Arăți foarte bine.

Mae îi zâmbi în timp ce-și atinse părul neliniștită.

- Carol a vrut să servim prânzul la club. Crezi că părul meu arată bine?

- E frumos. Lindsay își simți inima mai ușoară urmărind-o pe mama ei aranjându-se din nou. Dar știi prea bine că toată lumea se uită la picioarele tale. Ai picioare foarte frumoase.

Mae râse, un sunet pe care Lindsay așteptase mult ca să-l audă.

- Tatăl tău a crezut asta mereu.

Tonul ei era trist din nou. Lindsay o cuprinse în brațe.

- Nu, te rog nu! O ținu aproape câteva clipe, dorindu-și să-i alunge întristarea. E atât de bine să te văd zâmbind! Tata ar fi vrut să zâmbești.

Când o simți pe Mae suspinând, o strânse mai tare. Dacă ar fi fost posibil, i-ar fi transferat o parte din puterea ei. Mae o bătu cu mâna pe spate, apoi se retrase.

– Hai să bem cafea! Se mișcă, îndreptându-se către masă. Picioarele mele poate că încă arată bine, dar sunt atașate de acest șold și obosesc repede.

Lindsay o urmări pe mama ei așezându-se cu atenție, apoi se întoarse către dulăpior. Era important ca dispoziția lui Mae să fie bună.

– Ieri am lucrat până târziu cu fata despre care ți-am povestit, Ruth Bannion. Lindsay turnă două cești de cafea înainte de a se îndrepta către frigider pentru lapte. Turnă o porție generoasă pentru mama ei și își lăsă propria ceașcă cu cafea neagră. E excepțională, cu adevărat excepțională, continuă ea în timp ce i se alătura lui Mae. Am distribuit-o deja în rolul Carlei din *Spărgătorul de nuci*. E timidă, o fată introvertită care pare încrezătoare doar când dansează. Gânditoare, Lindsay urmări aburii ieșind din cafea. Vreau să o trimit la New York, la Nick. Dar unchiul ei nici nu vrea să audă. „Încă patru luni și jumătate. Încăpățânat, de neclintit", se gândi ea încruntată. Toți bărbații sunt niște catâri? întrebă Lindsay, apoi înjură căci se fripse la limbă încercând să ia o gură de cafea caldă.

– Majoritatea, îi răspunse Mae. În fața ei, ceașca rămăsese neclintită, răcindu-se. Iar în majoritatea situațiilor, femeile par să fie atrase de catâri. Ești atrasă de el.

Lindsay ridică privirea, apoi se uită înapoi în cafea.

– Ei bine, da. E un pic diferit față de toți bărbații pe care i-am cunoscut. Viața lui nu se învârte în jurul dansului. A călătorit aproape peste tot. E foarte sigur pe el și arogant într-un mod foarte controlat. Singurul bărbat

pe care l-am cunoscut și care are același tip de încredere este Nick. Ea zâmbi când își aminti, iar mâinile ei începură să plutească odată cu vorbele. Dar Nicky are acel temperament pasional de rus. Aruncă lucruri, oftează, țipă. Chiar și stările lui sunt elaborat de orchestrate. Seth e diferit. Seth surprinde chiar și fără să scoată prea multe cuvinte.

- Iar tu îl respecți pentru asta.

Lindsay ridică din nou privirea, apoi râse. Era pentru prima dată în viața ei când ea și mama ei aveau o conversație profundă despre ceva care nu avea legătură directă cu dansul.

- Da, admise ea. Oricât de ridicol pare, da. E genul de bărbat care impune respect fără să-l ceară, dacă înțelegi ce vreau să spun. Lindsay sorbi din cafea cu mai multă atenție. Ruth îl adoră. Se vede pe chipul ei ori de câte ori îl privește. Privirea singuratică dispare de pe fața ei și sunt sigură că e meritul lui. Vocea ei se îndulci. E foarte sensibil, cred eu, și își controlează foarte bine emoțiile. Cred că, dacă ar iubi pe cineva, ar fi foarte impunător pentru că nu ar investi emoții cu ușurință. Cu toate acestea, dacă nu ar fi atât de încăpățânat, aș trimite-o pe Ruth la Nick. După un an de pregătire în New York, sunt sigură că ar fi selecționată pentru balet. I-am spus despre ea, dar...

- Lui Nick? Mae o întrerupse pe Lindsay. Când?

Își reveni în fire, înjurându-se în gând. Nu fusese o greșeală că uitase să-i povestească despre apelul lui Nick. Voia să evite un subiect care le făcea pe amândouă să sufere. Acum ridică din umeri și începu să vorbească aparent relaxat printre înghițituri.

- Oh, cu câteva zile în urmă! A sunat la studio.

– De ce?

Întrebarea lui Mae se subînțelegea și nu putea fi evitată.

– Să vadă ce mai fac și să întrebe de tine.

Florile pe care Carol le adusese cu o săptămână în urmă se ofileau într-un vas pe masă. Ea se ridică și le luă.

– I-ai fost foarte dragă.

Mae o urmări pe fiica ei aruncând florile la gunoi.

– Ți-a cerut să te întorci.

Lindsay așeză vasul în chiuvetă și începu să-l spele.

– E încântat că a scris un balet nou.

– Și vrea ca tu să fii în el.

Lindsay continuă să spele vasul.

– Ce i-ai spus?

Ea clătină din cap, dorindu-și să evite o ceartă.

– Mamă, te rog!

Se așternu tăcerea, timp în care se auzi doar sunetul apei care curgea în chiuvetă și îi încălzea mâinile lui Lindsay.

– M-am gândit să mă duc în California cu Carol.

Uimită atât de afirmația mamei, cât și de tonul cald, Lindsay se întoarse fără să închidă robinetul.

– Ar fi minunat pentru tine. Ai scăpa de cea mai urâtă și dură iarnă.

– Nu pe timp de iarnă, îi răspunse Mae. Ci definitiv.

Confuzia se citea pe chipul lui Lindsay. În spatele ei, vasul se umpluse, iar apa curgea în continuare. Întinzându-se, roti robinetul.

– Nu înțeleg.

– Ea are oameni acolo, doar știi. Mae se ridică să aducă mai multă cafea, protestând cu mâinile când Lindsay vru să o ajute. Unul dintre ei, un văr, a găsit un florar

care își vindea afacerea. O locație foarte bună. Carol a cumpărat-o.

– A cumpărat-o? Uimită, Lindsay se așeză la loc. Dar când? Nu a spus nici un cuvânt. Nici Andy nu a zis nimic. Tocmai l-am văzut...

– Mai întâi a vrut să aranjeze totul, o întrerupse Mae din nou pe Lindsay, căreia nu-i venea să creadă. Vrea ca eu să-i fiu parteneră.

– Parteneră? Lindsay clătină din cap, apoi își duse mâinile la tâmple. În California?

– Nu mai putem continua așa, Lindsay. Mae șchiopătă înapoi la masă cu cafeaua. Fizic, nu o să fiu mai bine de atât. Nu am nevoie să fiu menajată și nici tu nu trebuie să te mai ocupi de mine. Da, faci asta, continuă ea când Lindsay deschise gura pentru a obiecta. Am progresat mult față de cum eram când am ieșit din spital.

– Știu. Știu asta, dar California... Îi aruncă o privire neajutorată lui Mae. E atât de departe!

– E ceea ce avem nevoie amândouă. Carol mi-a spus că pun presiune pe tine și are dreptate.

– Mamă...

– Chiar asta fac și o s-o fac atât timp cât locuim la o aruncătură de băț. După ce trase adânc aer în piept, Mae își umezi buzele. E timpul... pentru amândouă. Eu mereu am vrut un singur lucru pentru tine. Și nu m-am oprit din a mi-l dori. Îi cuprinse mâinile lui Lindsay, uitându-se către degetele ei lungi și elegante. Visurile sunt lucruri încăpățânate. Eu am avut unul singur toată viața – prima dată pentru mine, apoi pentru tine. Poate că e greșit. Poate că te folosești de mine ca o scuză ca să nu te întorci. În timp ce Lindsay clătină din cap, negând asta, ea continuă: Tu ai avut grijă de mine când

am avut nevoie și îți sunt recunoscătoare. Nu [illegible] arătat asta pentru că visul mi-a stat în cale. O să am [illegible] ultimă rugăminte.

Lindsay rămase tăcută, așteptând.

– Gândește-te la ce ai, la cine ești. Gândește-te să te întorci!

Lindsay nu putea să facă altceva decât să încuviințeze din cap. Ea se gândise la asta, îndelung și suferind, cu doi ani în urmă, dar nu avea să închidă ușa care tocmai se deschisese între ea și mama ei.

– Când ai de gând să pleci?

– În trei săptămâni.

Lindsay răsuflă repede și se ridică.

– Tu și Carol o să faceți o echipă grozavă. Dintr-odată, se simțea părăsită, singură și abandonată. O să ies la o plimbare, zise ea repede înainte ca emoțiile să o copleșească complet. Acum simt nevoia să-mi limpezesc gândurile.

Lindsay iubea plaja când în aer se simțea miros de iarnă. Purta un palton vechi și avea mâinile în buzunare în timp ce se plimba pe coasta joasă, stâncoasă și nisipoasă. Deasupra, cerul era calm și de un albastru uluitor. Valurile alergau cu sălbăticie. Era mai mult decât miros de mare, era gust de mare. Aici, vântul sufla liber, iar ea simțea că asta avea să o ajute să-și limpezească mintea.

Nu se gândise niciodată că mama ei putea să se mute definitiv din Cliffside. Nu știa exact ce simțea după ce aflase asta. Când un pescăruș îi trecu pe deasupra capului, Lindsay se opri ca să-l urmărească zburând peste roci. Trei ani, se gândi ea. Trei ani în care se lăsase prinsă în rutină. Nu era sigură că putea continua altfel.

Aplecându-se, ridică o piatră plată, fină. Era de culoarea nisipului, stropită cu nuanțe de negru, de dimensiunea unui dolar de argint. Lindsay o curăță bine, apoi o vârî în buzunar. Se jucă absentă cu ea, încălzind-o în timp ce mergea.

Se gândi la fiecare etapă din viața ei de când se întorsese în Cliffside. Aruncându-se și mai mult în trecut, își aminti de anii din New York. Două vieți atât de diferite, se gândi Lindsay, încovoindu-și umerii. „Poate că în mine sunt doi oameni." Când lăsă capul pe spate, văzu Casa Cliff. Era cu mult deasupra ei și poate la mai bine de 400 de metri depărtare, dar ea se simți protejată, așa cum și ea protejase piatra.

„Și asta pentru că e întotdeauna acolo, pentru că te poți baza pe ea. Când totul se duce naibii, ea rămâne la fel de statornică." Ferestrele ei străluceau în soare. Smocuri de fum ieșeau din hornuri, așa cum trebuia să fie. Lindsay suspină, încrucișând brațele la piept.

De la depărtare, pe plajă, o mișcare îi atrase atenția. Seth mergea către ea. Probabil coborâse treptele casei care duceau spre plajă. Folosindu-și palmele pe post de paravan, îl urmări. Zâmbea fără să-și dea seama. „De ce are un asemenea efect asupra mea – se întrebă ea, clătinând din cap –, de ce mă bucur atât de mult să-l văd? Merge cu atâta încredere! Nu pierde nici o mișcare, nici o mișcare nu e de prisos. Aș vrea să dansez cu el ceva lent, ceva de vis." Ea simți apăsarea și oftă. „Ar trebui să fug înainte ca el să ajungă mai aproape."

Și chiar începu să fugă. Către el.

Seth o urmări venind. Cu părul zburându-i în spate. Vântul îi îmbujorase obrajii. Trupul ei părea să nu aibă greutate sărind peste nisip. El își aminti de seara

în care o văzuse dansând singură. Nu conștientizase că se oprise.

Când ajunse lângă el, avea un zâmbet fermecător. În semn de salut, întinse mâinile.

– Bună! Ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută ușor și repede. Mă bucur să te văd. Mă simțeam singură.

Degetele ei se împreunară cu ale lui.

– Te-am văzut din casă.

– Da? Ea se gândea că el arăta mai tânăr cu părul ciufulit de vânt. De unde ai știut că sunt eu?

El se încruntă aproape imperceptibil, însă păstră același ton.

– Din modul în care te miști.

– Nu există compliment mai mare pentru un dansator. De asta ai coborât? Se simțea bine atingându-i mâinile din nou, văzându-i privirea gravă, studioasă. Ca să stai cu mine?

Doar una dintre sprâncene se mișcă ușor în sus înainte ca el să răspundă.

– Da.

– Mă bucur. Ea îi zâmbi călduros, fără rezerve. Simt nevoia să discut cu cineva. O să mă asculți?

– Prea bine.

Ca și cum deja se înțeleseseră, începură să meargă.

– Dansul a fost întotdeauna o prezență sigură în viața mea, începu Lindsay. Nu-mi aduc aminte să fi avut vreo zi fără dans, vreo dimineață fără bara de balet. Era vital pentru mama, care a avut anumite limite ca dansatoare, ca eu să merg mai departe, să ajung mai departe. A fost o bucurie pentru toată lumea că eu am vrut să dansez și că am putut. A fost important pentru noi în moduri diferite, însă ne-a legat. Vocea ei era molcomă, dar clară

în ciuda vuietului mării. Eram doar un pic mai mare decât Ruth când m-am alăturat companiei; e o viață grea – competițiile, orele, presiunea. Oh, Dumnezeule, presiunea! Începe dimineața din momentul în care deschizi ochii. Bară de balet, ore, repetiții, mai multe ore. Șapte zile din șapte. E viața ta; și nimic nu se schimbă. Și nici nu poate fi altceva. Nici după ce afli care este mersul companiei nu te poți relaxa. Întotdeauna e cineva în spate care își dorește locul tău. Dacă ratezi o oră, o singură oră, trupul tău știe și te torturează. Te doare tot – mușchii, tendoanele, picioarele. Este prețul pe care îl plătești pentru a-ți menține flexibilitatea nenaturală. Ea oftă, permițând vântului să-i lovească fața. Eu am iubit tot. Fiecare moment. Este aproape imposibil de descris ce simți când stai singură pe scenă, în costumul cu aripi, realizând primul solo. Un alt dansator știe. Iar când dansezi, nu mai simți durerea. Uiți de ea pentru că trebuie. Apoi, în următoarea zi începi din nou. Cât timp am fost în trupa de balet, am fost complet absorbită de mine însămi, de munca mea. Rareori mă gândeam la Cliffside sau la cineva de aici. Tocmai începusem repetițiile pentru *Pasărea de foc* când părinții mei au avut accidentul. Ea făcu o pauză și, deși vocea i se îngroșă un pic, tonul îi rămase la fel. Mi-am iubit tatăl. A fost un bărbat simplu și generos. Și mă îndoiesc că m-am gândit la el de mai mult de vreo douăsprezece ori în acel ultim an în care am stat în New York. Ai făcut vreodată sau nu ai făcut ceva pentru care să te detești tot timpul? Ceva ce nu mai poți schimba niciodată? Ceva care să te trezească dimineața la ora trei?

Seth își puse un braț peste umerii lui Lindsay și o trase mai aproape de el.

– De câteva ori.

– Mama a stat în spital foarte mult timp. Pentru câteva momente, ea se întoarse cu fața spre umărul lui, cufundându-se în el. Era mai greu decât își imaginase să vorbească despre asta. A fost în comă și a suferit multe operații, a fost nevoie de terapie. A fost un proces lung și dureros pentru ea. A trebuit să fac foarte multe aranjamente, să completez multe hârtii. Așa am aflat că ei luaseră a doua ipotecă pentru casă pentru a-mi finanța studiile din primii doi ani în New York. Inspiră adânc și reuși să țină lacrimile la distanță. Eu fusesem acolo, complet absorbită de mine, prinsă de propriile ambiții, iar ei își puseseră casa la bătaie.

– Cu siguranță a fost ceva ce au vrut să facă, Lindsay. Și tu ai reușit. În mod clar, erau mândri de tine.

– Da, dar eu doar am luat de la ei fără să mă gândesc, fără să le mulțumesc.

– Dar cum să mulțumești pentru ceva despre care habar nu aveai? sublinie el.

– Logic, murmură Lindsay în timp ce un pescăruș trecu peste capetele lor. Îmi doresc să gândesc logic. În orice caz, continuă ea, când m-am întors, am deschis școala pentru a mă menține sănătoasă și pentru a câștiga bani până când mama avea să se simtă mai bine ca eu să pot pleca. În acel moment, nu aveam nici un plan, nici un gând să rămân.

– Dar planurile s-au schimbat.

Ea încetini ritmul pașilor, iar Seth o urmă.

– Lunile se adunaseră. Absentă, Lindsay îndepărtă părul pe care vântul îl arunca în față. În cele din urmă, când mama a ieșit din spital, încă avea nevoie de foarte multă îngrijire. Iar mama lui Andy a fost ca un înger.

Și-a împărțit timpul între magazinul ei și casă ca eu să pot avea grijă de școală. Apoi a venit un moment în care a trebuit să mă confrunt cu lucrurile așa cum erau. Trecuse prea mult timp, iar eu nu vedeam un final. Câteva clipe, înaintară în tăcere. Am încetat să mă mai gândesc la întoarcerea în New York. Cliffside era viața mea și aveam prieteni aici. Și aveam școala. Viețile dansatorilor profesioniști sunt militărești. Ei fac ore zilnic, lucru diferit de a preda. Mănâncă doar într-un singur mod, gândesc într-un singur mod. Eu pur și simplu am încetat să mai fiu balerină profesionistă.

- Dar mama ta nu putea să accepte asta.

Surprinsă, Lindsay se opri și îl privi.

- De unde ai știut?

El îi așeză părul care îi năvălise pe obraz.

- Nu e greu de dedus.

- Trei ani, Seth. Ea ridică din umeri. Nu este deloc realistă. În curând, o să împlinesc 26 de ani; cum să mă întorc și să concurez cu fete de vârsta lui Ruth? Și, chiar dacă aș putea, de ce să-mi torturez mușchii, să-mi distrug picioarele și să mă înfometez pentru a doua oară? Nici nu știu dacă mai sunt în stare. Am iubit totul cât am fost acolo... și iubesc totul aici. Se întoarse și văzu valurile lovindu-se de stânci. Acum, mama plănuiește să se mute definitiv, să o ia de la început și știu prea bine că o să mă forțeze să iau o decizie. O decizie pe care credeam că deja am luat-o.

El o cuprinse ușor de umeri cu degetele, dar o ținu cu putere.

- Îți pare rău că se mută undeva unde nu mai poți avea grijă de ea?

- Oh, ești foarte perspicace!

Lindsay se sprijini de el un moment. Se simțea confortabil.

– Vreau ca ea să fie fericită din nou – cu adevărat fericită. O iubesc, nu așa detașat cum l-am iubit pe tatăl meu, dar o iubesc. Doar că nu sunt sigură că pot să fiu ceea ce vrea ea să fiu.

– Dacă tu crezi că fiind ceea ce își dorește ea să fii o s-o răsplătești pentru eforturile ei, te înșeli. Viața nu merge așa simplu.

– Ar trebui. Lindsay se încruntă uitându-se la valurile spumegânde. Ar trebui.

– Nu crezi că ar fi plictisitor?

Vocea lui era calmă și controlată și se auzea în ciuda țipetelor scoase de pescărușii și de răgetul valurilor. Lindsay era bucuroasă, foarte bucuroasă, că fugise în întâmpinarea lui, nu de el.

– Când pleacă mama ta?

– În trei săptămâni.

– Atunci, oferă-ți timp după ce pleacă pentru a decide încotro se îndreaptă viața ta. Acum e prea multă presiune pe tine.

– Ar fi trebuit să știu că tu gândești logic. Se întoarse către el și îi zâmbi. În mod obișnuit, detest acest tip de sfat, dar de această dată e o ușurare. Îl cuprinse de mijloc și își cufundă fața în pieptul lui. Vrei să mă strângi în brațe? E un sentiment atât de plăcut să depinzi de altcineva fie și pentru un minut!

Ea se simți foarte mică atunci când el o cuprinse în brațe. Fragilitatea ei îi trezea instincte protectoare. Seth își odihni obrazul pe creștetul ei și urmări apa lovindu-se de stânci.

– Miroși a săpun și a piele, murmură în cele din urmă Lindsay. Îmi place. Și peste o mie de ani o să-mi amintesc că miroseai a săpun și a piele. Ea înălță capul și îl privi pătrunzător în ochi. „Aș putea să mă îndrăgostesc de el. Este primul bărbat de care chiar aș putea să mă îndrăgostesc.“ Știu, sunt nebună, zise ea cu voce tare, dar vreau să mă săruți. Vreau atât de mult să te gust din nou!

Buzele lor se întâlniră încet pentru a se savura. Se îndepărtară suficient pentru a citi nevoia din ochii celuilalt, apoi se uniră din nou, flacără cu flacără. Gustul și textura gurii lui îi erau familiare acum, dar la fel de palpitante. Lindsay se agăță de el. Limbile lor se tachinară, lăsând să se înțeleagă ce mai putea fi. Dorința era mult mai puternică decât orice sentiment pe care îl cunoscuse vreodată, iar mrejele ei cu atât mai înșelătoare. Pentru un moment, ea i se oferi întru totul. Promisiunile tremurau pe buzele ei. Lindsay se retrase brusc, clătinând din cap. Duse o mână la cap, netezindu-și părul și îndepărtându-l de pe față în timp ce inspiră adânc.

– Oh, ar fi trebuit să stau departe de tine! șopti ea. Foarte departe.

Seth se întinse pentru a-i cuprinde fața între mâini.

– E prea târziu acum.

Pasiunea se vedea în ochii ei. Cu cea mai ușoară atingere, el o aduse cu un pas mai aproape.

– Poate.

Ea își puse palmele pe pieptul lui, dar nici unul nu se împinse sau nu se trase mai aproape sau departe.

– În orice caz, eu am vrut asta.

– Dacă ar fi fost vară, zise el și își alunecă degetele pe gâtul ei, am fi avut un picnic aici, seara târziu

cu vin rece. Apoi am fi făcut dragoste și am fi dormit pe nisip până când primele raze de soare s-ar fi trezit să încălzească apa.

Lindsay simțea că încep să-i tremure genunchii.

– Oh, da, zise ea oftând. Ar trebui să stau departe de tine. Întorcându-se, porni grăbită către niște stânci. Știi de ce îmi place plaja cel mai mult la început de iarnă? strigă ea, încercând să se cațere în vârf.

– Nu. Seth înaintă ca să i se alăture. De ce?

– Pentru că vântul e rece și viu, iar apele pot fi răutăcioase. Îmi place să le urmăresc înainte de furtună.

– Îți plac provocările, remarcă Seth, iar Lindsay privi în jos către el.

Înălțimea îi oferea perspectivă.

– Da, îmi plac. Și ție, din ce îmi amintesc. Am auzit că ești un parașutist înfocat.

El îi întinse o mână, zâmbind când degetele li se atinseră. Lindsay strâmbă ușor din nas și sări pe nisip.

– Eu o să sar cât de mult pot fără echipament, zise ea și ridică din sprânceană. Nu am de gând să sar din nici un avion dacă nu e parcat în aeroport.

– Credeam că îți plac provocările.

– Îmi place și să respir.

– Te-aș putea învăța, se oferi Seth, trăgând-o în brațele lui.

– Ai putea învăța să faci un *tour en l'air*, iar eu aș învăța să sar. În plus...

Lindsay se chinui să se elibereze din brațele lui, copleșită de o amintire.

– Îmi amintesc că am citit că ai învățat-o pe nu știu ce contesă italiancă să facă o cădere liberă.

– Încep să cred că ai citit prea mult.

Seth o prinse de mână și o trase înapoi.

- Mă surprinde faptul că ai avut timp și de altceva cu o viață socială atât de activă.

El îi aruncă un rânjet plin de viață.

- Sunt un ferm susținător al distracției.

- Hm...

Înainte ca Lindsay să aibă timp să se gândească la un răspuns, o străfulgerare roșie îi atrase atenția, la scurtă distanță pe plajă.

- E Ruth, zise ea, întorcând capul.

Ruth ridică mâna ezitant în timp ce traversa nisipul către ei. Avea părul desfăcut peste o jachetă vișinie.

- Ea o fată atât de drăguță! Lindsay se întoarse și îl privi din nou pe Seth. Observă că și el o privea pe Ruth, dar era o ușoară încordare în privirea lui. Seth? Când el o privi, îl întrebă îngrijorată: Ce e?

- S-ar putea să fiu nevoit să plec câteva săptămâni. Mă îngrijorează, încă e atât de fragilă!

- Nu ai suficientă încredere în ea. Lindsay încercă să ignore deznădejdea pe care cuvintele lui o treziră în ea. Să plece? Unde? Când? Se concentră asupra lui Ruth și alungă întrebările. Și nici în tine, adăugă ea. Ați clădit o relație. Câteva săptămâni nu o s-o afecteze pe Ruth.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Ruth li se alăturase.

- Bună, domnișoară Dunne. Zâmbetul ei devenise mai relaxat față de prima oară când îl văzuse Lindsay. Era și o licărire de entuziasm în ochii ei.

- Unchiule Seth, tocmai vin de la Monica. Pisica ei a făcut pui luna trecută.

Lindsay râse.

– Honoria e responsabilă pentru explozia de populație felină din Cliffside.

– Nu singură, comentă sec Seth, iar Lindsay râse din nou.

– Avea patru, continuă Ruth. Și unul dintre ei...

Privi de la Seth către Lindsay, prinzându-și buza de jos între dinți. Încet, deschise jacheta și scoase la lumină un ghemotoc de blană portocaliu.

Lindsay scânci involuntar și se întinse, luând pisicuța catifelată de la Ruth. Își îngropă nasul în blănița ei.

– Ce frumos e! Cum îl cheamă?

– Nijinsky, îi răspunse Ruth și se întoarse către unchiul ei. L-aș ține la etaj, în camera mea, unde nu l-ar deranja pe Worth. E mic și nu ne-ar face probleme, se grăbi ea să adauge plină de speranță.

Lindsay ridică privirea către Ruth în timp ce fata vorbea. Se citea entuziasmul în ochii ei. Din experiența pe care Lindsay o avusese până acum cu ea, doar dansul îi lumina chipul într-un asemenea mod.

– Probleme? zise ea, aliniindu-se automat cu fata. Bineînțeles că nu o să facă nici o problemă. Doar uită-te la fața asta! zise ea și puse pisica în mâinile lui Seth.

El înclină cu un deget căpșorul pisoiului. Nijinsky mieună și se ghemui, adormind din nou.

– Trei împotriva unuia, zise Seth, mângâind animăluțul după urechi. Unii ar putea să creadă că m-ați atras într-o capcană. Îi dădu pisoiul înapoi lui Ruth, care își trecu o mână prin părul negru. Mai bine mă lași pe mine să mă descurc cu Worth.

– Oh, unchiule Seth! Legănând pisica, Ruth își puse mâna liberă în jurul gâtului lui Seth. Mulțumesc! Domnișoară Dunne, nu-i așa că e minunat?

– Cine? Ochii ei priveau dincolo de capul lui Ruth. Nijinsky sau Seth?

Ruth chicoti. Era pentru prima dată când Lindsay o auzea pe fată scoțând asemenea sunete de bucurie.

– Amândoi. Eu mă duc să-l duc în casă. Așeză micul ghemotoc înapoi în haină și începu să alerge pe nisip. O să șterpelesc niște lapte din bucătărie! strigă ea în spate.

– Un lucru atât de mărunt, murmură Lindsay, urmărind jacheta vișinie îndepărtându-se de-a lungul fâșiei de nisip. Se întoarse către Seth, încuviințând din cap. Tenai descurcat exemplar cu asta. Ea crede că te-a convins.

Seth zâmbi și așeză părul zburlit de vânt al lui Lindsay.

– Așa crede?

Lindsay îi răspunse la zâmbet, apoi nu se mai abținu și îi atinse obrazul.

– Îmi place să știu că ești sensibil. Ea lăsă mâna în jos. Trebuie să plec.

– Lindsay! El o ținu în loc când ea încercă să plece. Ia cina cu mine! Privirea lui era foarte intimă. Doar cina. Vreau să fii cu mine!

– Seth, cred că amândoi știm că nu am putea lua doar cina. Amândoi ne-am dori mai mult.

– Atunci, amândoi am avea mai mult, murmură el, dar, când o trase pe Lindsay în brațe, ea se opuse.

– Nu, trebuie să mă gândesc. Preț de câteva momente, ea își odihni fruntea pe pieptul lui. Nu gândesc limpede când mă atingi. Am nevoie de timp.

– Cât?

El își puse o mână sub bărbia ei și îi înălță capul.

– Nu știu.

Lacrimile care începură să curgă din ochii ei îi surprinseră pe amândoi. Uimită, Lindsay le șterse. Seth ridică un deget și prinse una cu vârful degetului.

– Lindsay.

Vocea lui era suavă.

– Nu, nu fi blând! O să mă controlez dacă începi să țipi la mine. Își duse ambele mâini la față și inspiră adânc. Dintr-odată, înțelese de ce începuse să plângă. Trebuie să plec. Te rog să mă lași să plec, Seth, trebuie să fiu singură!

Văzând cum o ținea, se temea că el avea să refuze.

– Prea bine, zise el după un moment destul de lung. Dar nu sunt prea răbdător, Lindsay.

Ea nu-i răspunse, se întoarse și o luă la fugă. Iar atunci conștientiză nu doar că se putea îndrăgosti de Seth Bannion, ci și că o făcuse deja.

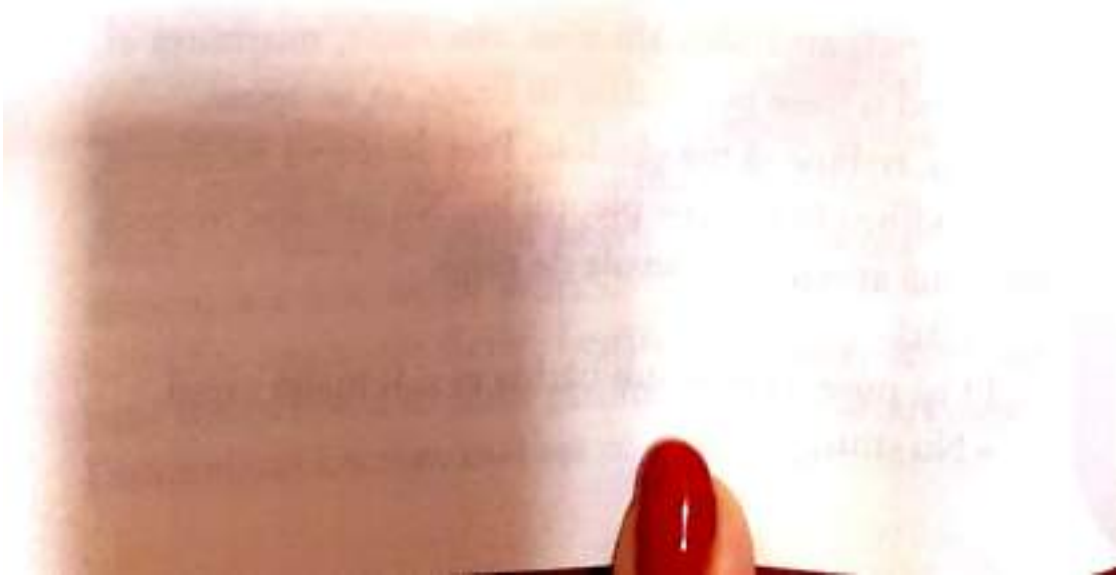

capitolul 9

După-amiaza devreme, erau pe drumul către aeroport. Andy conducea, iar Lindsay era în dreapta lui, în timp ce mamele lor erau pe bancheta din spate. Portbagajul era înțesat de bagaje. Chiar dacă trecuseră trei săptămâni în care o ajutase pe mama ei să se pregătească pentru mutare, lui Lindsay încă nu-i venea să creadă. Deja cutiile fuseseră trimise înainte în California, iar casa în care ea crescuse fusese scoasă la vânzare.

Când se vându, știu că ultima ei legătură cu copilăria avea să dispară odată cu ea. Așa era cel mai bine, se gândi ea în timp ce le asculta pe mama ei și pe Carol pălăvrăgind în spate. „Toate lucrurile de care am nevoie o să încapă în camera de rezervă de la școală. O să fie convenabil pentru mine și, fără îndoială, este bine pentru mama."

Urmări în zare un avion care își începuse coborârea și înțelese că aproape ajunseseră. Gândurile ei păreau să zboare odată cu aeronava. Încă din ziua în care Mae își anunțase planurile, Lindsay nu mai funcționase la capacitate maximă. Prea multe emoții ieșiseră la suprafață în acea zi. Încercase să le încuie până când avea să le poată procesa rațional, dar fuseseră mult prea puternice. Ele evadaseră iar și iar, bântuindu-i visele sau, mai rău, luând-o pe nepregătite în mijlocul unei ore sau al unei conversații. Nu își dorise să se gândească la Seth, dar o făcuse; o dată, când Monica îi adusese inocentă numele în discuție, din nou când Ruth strecurase

pe furiș pisoiul la oră și de nenumărate ori când ceva îi amintea de el.

Era straniu că nu mai putea intra într-o cameră în care fusese Seth fără a o asocia cu el. Chiar și propriul studio îi amintea de el.

După ce trecuse de șocul inițial, Lindsay începuse să exploreze aventura de a fi îndrăgostită. Nu o făcea să aibă ameteli, așa cum promiteau unele cântece, dar observase că era mai distrasă de la lucrurile obișnuite. Nu-și pierduse apetitul, dar somnul devenise problematic. Nu călca pe nori, ci din contră, se trezi așteptând ca furtuna lor să o lovească din plin. Nu faptul că se îndrăgostise o făcea să reacționeze așa, decise ea, ci persoana de care alesese să se îndrăgostească.

Persoana aleasă, repetă Lindsay în gând, fără să observe că Andy își croia drum prin traficul de la aeroport. „Dacă aș fi putut să aleg de cine să mă îndrăgostesc, aș fi ales pe cineva care să mă adore, cineva care să creadă că eu sunt perfecțiunea întruchipată și care să-mi dedice toată viața, transformându-mă într-o utopie."

„Oh, nu, nu ai fi făcut asta." Pe fereastra mașinii, întrezări pe propriul chip fantoma unui zâmbet. „M-aș fi plictisit într-o săptămână. Seth mi se potrivește prea bine. E în totalitate stăpân pe sine, foarte rațional și totuși sensibil. Problema e că el e un bărbat care a făcut carieră din evitarea angajamentelor... Cu excepția lui Ruth." Suspină și atinse cu un deget reflexia din geam. „Acolo e o altă problemă. Este foarte dificil pentru că el e împotriva unui lucru atât de important pentru amândouă. Cum să ne apropiem când suntem pe baricade, de o parte și de cealaltă a unui gard de aproape doi metri?"

Vocea lui Andy o trezi din reverie, la realitatea și compania din prezent. Dezorientată, privi în jur și observă că deja parcaseră, iar ceilalți coborau din mașină. Lindsay coborî repede și încercă să se pună la curent cu subiectul conversației.

– ... pentru că deja avem biletele noastre și o mașină care ne așteaptă la aeroport, zise Carol în timp ce scoase o valiză și o geantă din portbagaj.

– Trebuie să duci toate bagajele la check-in, îi aminti Andy, ridicând cu ușurință încă trei valize și o geantă de umăr. Iei tu cuferul, Lindsay? întrebă el absent în timp ce ea rămase doar cu poșeta și cu o geantă de cosmetice.

– Sigur.

Carol clipi spre Mae în timp ce Lindsay închise portbagajul și scoase cheile. Vântul îi flutura haina. Uitându-se în sus, ea cercetă cerul.

– O să ningă la noapte.

– Și tu o să probezi costume noi de baie, mormăi Lindsay, încercând să le mobilizeze pe cele două femei.

Aerul era rece și îi înțepa obrajii.

În terminal se confruntară cu confuzia obișnuită dinaintea plecării legată de bilete și de cărțile de îmbarcare. După verificarea bagajelor, Andy începu să înșire o listă detaliată cu lucruri permise și interzise pe care mama lui trebuia să o urmeze.

– Să ții tichetele pentru bagaje în portofel!

– Da, Andy. Lindsay observă strălucirea din ochii lui Carol, dar Andy continuă să se încrunte. Și nu uita să suni după ce ajungi în LA.

– Da, Andy.

– Și să nu uiți să dai ceasul cu trei ore înapoi.

– Așa o să fac, Andy.

– Și să nu vorbești cu bărbați ciudați.

Carol ezită.

– Definește ciudați, îl provocă ea.

– Mamă!

Încruntarea lui se transformă într-un rânjet înainte de a o cuprinde într-o îmbrățișare strânsă.

Lindsay se întoarse către mama ei. Voia ca totul să se termine repede, fără prea multă presiune. Dar, când se priviră, își uită complet discursul superficial. Era din nou copil și în mintea ei se plimbau tot felul de cuvinte de revoltă. În loc să încerce să le trieze, își aruncă mâinile în jurul gâtului mamei sale.

– Te iubesc, șopti ea, închizând ochii plini de lacrimi. Fii fericită! Te rog, te rog, să fii fericită!

– Lindsay, șopti Mae delicat.

După un moment, se retrase. Erau de aceeași înălțime și se priveau ochi în ochi. Era straniu, însă Lindsay nu-și putea aminti când o privise mama ei ultima dată cu atâta concentrare. Și nu se uita la balerină, ci la fiica ei.

– Te iubesc, Lindsay. Poate că am făcut greșeli, recunoscu suspinând Mae, dar întotdeauna mi-am dorit ce era mai bun pentru tine – ceea ce am crezut eu că era mai bun. Vreau să știi că sunt mândră de tine.

Lindsay mijì ochii și simți un nod în gât auzind acel răspuns. Mae o sărută pe ambii obraji și apoi, luând valiza din mâinile ei, se întoarse să-și ia la revedere de la Andy.

– O să-mi fie dor de tine, zise Carol, îmbrățișând-o scurt și energic. Să nu te lași și să-l cucerești pe bărbatul ăla, îi șopti ea la ureche lui Lindsay. Viața e prea scurtă.

Înainte ca Lindsay să aibă timp să răspundă, ea o sărută, apoi porni cu Mac spre poarta de îmbarcare. După ce plecară, Lindsay se întoarse către Andy. Avea ochii în lacrimi, dar reuși să se abțină și să nu izbucnească în plâns.

– Oare ar trebui să mă simt ca o orfană?

El zâmbi și o cuprinse în brațe.

– Nu știu, însă eu așa mă simt. Vrei niște cafea?

Lindsay își suflă nasul, apoi clătină din cap.

– Înghețată, zise ea încântată. O înghețată mare și delicioasă pentru că ar trebui să ne bucurăm pentru ele și să le sărbătorim. Își puse brațul peste mâna lui cu care o ținea de umăr. Fac cinste.

Prognoza lui Carol cu privire la vreme se adeveri întocmai. Cu o oră înainte de apus, începu să ningă. Elevele cu care Lindsay avea oră seara o anunțară în timp ce intrau. Preț de mai multe clipe, ea și elevele rămaseră în pragul ușii larg deschise, în frig, privind cum ningea.

Întotdeauna era ceva magic la prima ninsoare, se gândi Lindsay. Era ca un soi de promisiune, un cadou. La mijloc de sezon, zăpada avea să aducă mormăieli și nemulțumiri, dar acum, proaspătă, moale și albă, aducea visuri.

Lindsay continuă ora, dar mintea ei nu se putea liniști. Se gândea la mama ei, care aterizase în Los Angeles. Acolo era după-amiază și soare. Se gândi la copiii din Cliffside, care aveau să-și scoată săniile din poduri și magazii în așteptarea plimbărilor de a doua zi. Se gândi să facă o plimbare lungă și solitară pe plaja înzăpezită. Se gândi la Seth.

În timpul pauzei dintre ore, când elevele ei se îmbrăcau în pantofii pentru ora de poante, Lindsay merse din nou la ușă. Vântul se înteți se, împrăștiind zăpada care o lovi în față. Pe jos era deja zăpadă de câteva degete, dacă nu mai mult, și încă ningea abundent. Dacă ținea așa, calculă Lindsay, avea să ajungă la cel puțin treizeci de centimetri înainte ca ora să se termine. Prea riscant, decise ea și închise ușa.

– Fără ora de poante în această seară, fetelor! Frecându-și brațele pentru a alunga frigul, intră înapoi în încăpere. Cine trebuie să sune acasă?

Întâmplarea făcea că majoritatea conduceau sau mergeau cu cineva în mașină pentru a ajunge la orele. Se făcură rapid aranjamente ca fetele mai mici să fie trimise acasă, iar după toată confuzia creată, studioul fu eliberat.

Lindsay inspiră lung înainte de a se întoarce către Monica și Ruth.

– Mulțumesc. Acest exod ar fi durat de două ori mai mult dacă nu m-ați fi ajutat. O privi direct pe Ruth. Le-ai sunat pe Seth?

– Da. Deja mi-am făcut planuri să rămân peste noapte la Monica, dar l-am anunțat.

– Bun.

Lindsay se așeză și începu să îmbrace o pereche de pantaloni din velur peste colanți și jambiere.

– Din păcate, mă tem că ninsoarea o să se transforme într-un viscol puternic în aproximativ o oră, dacă nu mai mult. Vreau să fiu acasă cu o ceașcă de ciocolată caldă până atunci.

– Îmi place cum sună.

Monica trase în sus fermoarul hanoracului, apoi își ridică gluga.

– Arăți ca și cum ai fi pregătită de orice, comentă Lindsay. Își băgă cu atenție poantele și pantofii de dans într-o geantă de umăr. Și tu? o întrebă pe Ruth în timp ce fata își așeza o căciulă peste urechi. Ești gata?

Ruth încuviință și se alătură fetelor care porniră spre ușă.

– Oare mâine orele o să aibă loc așa cum era programat, domnișoară Dunne?

Lindsay deschise ușa, iar vântul le lovi cu putere pe toate trei. Zăpada li se lipi de față.

– Câtă hotărâre! murmură Monica, plecându-și capul pentru a se proteja de viscol în drumul către parcare.

Ca și cum se înțeleseseră dinainte, toate trei începură să curețe mașina Monicăi cu mătura pe care Lindsay o adusese din studio. În scurt timp, mașina era deszăpezită, însă până să apuce să o curețe și pe a lui Lindsay, Monica gemu exasperată. Făcu semn către cauciucul din față de pe partea stângă.

– Pană, zise ea plictisită. Andy mi-a zis că are o crăpătură mică. Mi-a spus să o umflu. La naiba! izbucni ea și lovi cauciucul.

– Păi, o să te pedepsim mai târziu, decise Lindsay. Își băgă mâinile în buzunare, sperând să-și încălzească degetele. Acum o să vă duc acasă.

– Oh, Lindsay! Neliniștea se citea în ochii Monicăi. Dar e atât de departe de drumul tău!

Lindsay se gândi un moment, apoi încuviință.

– Ai dreptate, zise ea scurt. Atunci cred că trebuie să schimbați cauciucul. Ne vedem mâine. Ridicând mătura pe umăr, porni către mașina ei.

– Lindsay! Monica o prinse pe Ruth de braț și amân-două începură să alerge după silueta care se îndepărta. Pe drum, Monica adună un pumn de zăpadă și, râzând, îl aruncă în capul lui Lindsay. Punct ochit, punct lovit!

Lindsay se întoarse, indiferentă.

– Aveți nevoie să vă duc undeva cu mașina? Expresia de pe chipul lui Ruth aproape că o făcea să izbucnească în hohote de râs. Sărmana, ea chiar a crezut că eu am vorbit serios. Haide! Îi dădu veselă mătura Monicăi. Hai să ne mișcăm înainte să fim îngropate în zăpadă!

În mai puțin de cinci minute, Ruth era la mijloc între Lindsay și Monica, înghesuindu-se pe bancheta din față. Fulgii de zăpadă alunecau pe parbriz și dansau în lumina farurilor.

– Gata, zise Lindsay și inspiră adânc în timp ce băgă mașina în viteză.

– O dată, am fost prinși într-o furtună de zăpadă în Germania. Ruth încercă să se ghemuiască mai bine ca să nu o înghesuie pe Lindsay, care conducea. A trebuit să mergem călare, iar când am ajuns în sat, am rămas înzăpeziți timp de trei zile. Am dormit pe podea în jurul unui foc.

– Nu ai și alte povești? întrebă Monica și închise ochii când văzu cât de tare ningea.

– A fost o avalanșă, răspunse Ruth.

– Super!

– Noi nu am mai avut așa ceva de ani buni, zise Lindsay în timp ce înainta cu atenție. Mă întreb când o să iasă cu mașinile de curățat.

Monica se încruntă către stradă, apoi către Lindsay.

– Deja au ieșit, doar că e greu să-ți dai seama. O să aibă treabă în noaptea asta!

Lindsay se foi, atentă la drum.

- Vezi dacă nu s-a încălzit radiatorul! Mi-au înghețat picioarele.

Ascultătoare, Ruth îl porni. Urmă un val de aer rece.

- Nu cred că e pregătit, zise ea și îl închise la loc.

Cu coada ochiului, Lindsay îi întrezări zâmbetul.

- Ești așa de înfumurată pentru că tu te-ai luptat cu avalanșe!

- Ce-i drept, aveam cizme din piele în picioare, recunoscu Ruth.

Monica își mișcă degetele de la picioare în mocasinii ei subțiri.

- Face pe deșteapta, zise ea. Motivul pentru care reușește și nimeni nu se supără e că o face cu atâta inocență. Uite! Ea făcu semn în sus și către dreapta. Poți să vezi luminile de la Casa Cliff prin zăpadă.

Dorința era irezistibilă. Lindsay ridică privirea. Lumina fadă a becurilor strălucea prin perdeaua de nea. Era ca un magnet, o atrăgea acolo. Mașina scrâșni ca și cum i-ar fi surprins lipsa de atenție.

Monica închise ochii din nou, dar Ruth continuă să pălăvrăgească, nederanjată.

- Unchiul Seth lucrează la niște schițe pentru un proiect în Noua Zeelandă. E foarte frumos, chiar dacă acum e doar pe hârtie. Poți să-ți dai seama doar privind că o să fie fabulos.

Atentă, Lindsay coti către casa Monicăi.

- Presupun că este foarte ocupat zilele astea.

- Se închide în birou cu orele, recunoscu Ruth. Se întinse pentru a porni din nou radiatorul. De data aceasta, aerul era călduț. Cum să nu iubești iarna? întrebă ea încântată.

Monica oftă, iar Lindsay râse.

– Face pe deșteapta, admise și ea. Nu mi-aș fi dat seama dacă nu mi-ai fi spus.

– Nici eu nu mi-am dat seama imediat, îi zise Monica. Începu să se simtă mai relaxată când se apropiară încet de strada care ducea către casa ei. Când opriră pe alee, Monica răsuflă ușurată. Slavă Domnului! Se foi în scaun, aproape zdrobind-o pe Ruth când se întinse spre Lindsay. Ruth descoperi că îi plăcea sentimentul. Rămâi aici în seara asta, Lindsay! Drumurile sunt groaznice.

Lindsay ridică din umeri, fără a fi îngrijorată.

– Încă nu sunt atât de rele. Radiatorul mergea destul de bine acum și ea se simțea protejată și încrezătoare. O să fiu acasă în cincisprezece minute.

– Lindsay, o să mă îngrijorez și o să-mi rod unghiile!

– Dumnezeule, nu pot să fiu responsabilă pentru așa ceva! O să te sun de îndată ce ajung acasă.

– Lindsay...

– Chiar înainte să-mi fac o ciocolată caldă.

Monica suspină, recunoscând o cauză pierdută.

– Exact când ai pus piciorul în prag! îi ordonă ea cu fermitate.

– Nici măcar nu o să stau la ușă ca să-mi șterg picioarele, o să mă duc direct la telefon.

– Bine. Coborî din mașină și rămase în ninsoarea deasă, așteptând-o pe Ruth. Să ai grijă!

– O să am. Noapte bună, Ruth!

– Noapte bună, Lindsay!

Ruth își mușcă buza când își dădu seama că tocmai uitase de bunele maniere și îi spusese pe nume, dar Monica deja închisese ușa. Nimeni nu-i observă

gestul. Ruth zâmbi în timp ce urmări farurile mașinii lui Lindsay îndepărtându-se.

Lindsay băgă mașina în marșarier și ieși cu atenție de pe alee, apoi porni pe drum. Deschise radioul pentru a umple golul lăsat de Monica și de Ruth. Drumurile, așa cum spusese Monica, erau oribile. Deși ștergătoarele ei funcționau bine, abia reușea să vadă în față câteva secunde înainte ca parbrizul să fie acoperit din nou. Folosea fiecare gram de concentrare și îndemânare ca să se asigure că mașina nu începea să alunece necontrolat. Era o șoferiță bună și cunoștea drumurile foarte bine, însă simțea o ușoară presiune la ceafă. Dar pe Lindsay nu o deranja asta. Unii oameni lucrau mai bine sub presiune, iar ea considera că era unul dintre ei.

Preț de câteva clipe, se gândi la motivul pentru care refuzase invitația Monicăi. Casa ei era întunecată, tăcută și goală. O refuzase aproape automat, iar acum conștientiza că îi pare rău. Nu voia să mediteze sau să fie singură. O obosise să se gândească atât de mult.

Pentru un moment, oscilă între a înainta și a se întoarce. Nu apucă să ia o decizie, căci o umbră mare, neagră sări în drum fix în fața ei. Mintea lui Lindsay nici nu avu timp să înțeleagă că era vorba despre un câine, căci începuse să tragă de volan pentru a evita coliziunea.

Odată ce începu să derapeze, pierdu controlul. În timp ce mașina se învârtea, iar cauciucurile aruncau zăpadă în toate părțile, ea pierdu direcția. Nu mai vedea decât o ceață albă. Hotărâtă, își controlă emoțiile și rezistă impulsului de a apăsa nebunește pe frână. Teama care se adunase în interiorul ei nu avu timp să se manifeste. Totul se derulă cu o viteză uluitoare. Mașina se lovi de ceva tare și se opri brusc. Ea simți un junghi de durere

și auzi cum muzica de la radio se transformă în zgomot de fundal, cu tot soiul de interferențe, apoi se lăsară tăcerea și întunericul.

Lindsay gemu și se mișcă. Capul îi bubuia de durere. Încet, pentru că știa că în cele din urmă trebuia să o facă, deschise ochii. Formele pluteau și se estompau, apoi deveniră clare. Seth se uita încruntat la ea. Îi simți degetele pe creștet, acolo unde durerea era puternică. Lindsay înghiți în sec, simțindu-și gâtul uscat, iar când vorbi avea glasul răgușit.

– Ce cauți aici?

El ridică o sprânceană. Ea îl urmări. Fără să scoată un cuvânt, îi ridică pleoapele pe rând, cercetându-i pupilele cu atenție.

– Nu știam că ești atât de nesăbuită, îi spuse pe un ton calm.

Amețită, Lindsay nu observă nervozitatea din glasul lui. Începu să se ridice, dar el îi puse o mână pe umăr și o împinse la loc. Pe moment, ea se așeză fără să protesteze. Se afla, așa cum descoperi, pe canapeaua din salonul lui. Focul ardea în șemineu; îl auzea trosnind și simți miros de lemn ars. Flăcările aruncau umbre în camera luminată doar de două lămpi. Era așezată cu capul pe o pernă lucrată manual, iar haina ei era încă închisă. Lindsay se concentră pe fiecare fapt banal și pe fiecare senzație până când mintea i se limpezi.

– Câinele acela, zise ea brusc, amintindu-și. Am lovit câinele?

– Ce câine?

Nerăbdarea era evidentă în vocea lui Seth, dar ea continuă:

– *Câinele care a sărit în fața mașinii. Cred că l-am evitat, dar nu sunt sigură...*

– *Tu vrei să spui că te-ai izbit de un copac doar ca să eviți un câine?*

Dacă Lindsay ar fi avut mintea limpede, ar fi recunoscut duritatea din tonul lui calm, dar rece. În schimb, întinse cu grijă mâna să-și atingă tâmplele.

– *Asta am lovit? Mă simt de parcă m-aș fi ciocnit cu toată pădurea.*

– *Stai locului, îi ordonă el, lăsând-o să se holbeze în timp ce el ieși din cameră.*

Cu atenție, ea reuși să-și convingă trupul să se ridice. Vedea foarte clar, însă capul încă îi bubuia de durere. Sprijinindu-și capul de perne, închise ochii. Ca dansatoare, era obișnuită cu durerea și știa să-i facă față. În mintea ei începură să zumzăie tot soiul de întrebări. Lindsay le permise să se formeze, să dispară și să se regrupeze până când Seth se întoarse în cameră.

– *Parcă ți-am zis să stai locului.*

Lindsay deschise ochii și îi zâmbi tâmp.

– *O să mă simt mai bine dacă mă ridic. Ea acceptă paharul și pastilele pe care el i le înmânã. Ce sunt astea?*

– *Aspirină, mormăi el. Ia-le!*

Auzindu-l, ea ridică din sprâncene, însă durerea de cap o convinse să le accepte cu eleganță.

Seth o urmări cum le înghite, apoi porni de-a lungul camerei și își turnă un coniac.

– *De ce naiba nu ai rămas la Monica?*

Lindsay ridică din umeri, apoi se sprijini din nou de pernă.

– *Mă întrebam același lucru când mi-a ieșit câinele în drum.*

– Și ai apăsat pe frână, în timpul unei furtuni de zăpadă ca să nu-l lovești. În glasul lui se simțea dezgustul.

Lindsay deschise un ochi și îi văzu spatele, apoi îl închise la loc.

– Nu. Am tras de volan, dar presupun că asta a dus la același lucru. Nu am gândit, deși îmi imaginez că aș fi făcut același lucru dacă aș fi gândit. În orice caz, nu cred că l-am lovit și nu m-am rănit prea tare, așa că totul e bine.

– Totul e bine?

Seth făcu o pauză în timp ce-i dădu un coniac. Tonul lui o făcu să deschidă ambii ochi.

– Ai idee ce ți s-ar fi putut întâmpla dacă Ruth nu m-ar fi sunat și nu mi-ar fi spus că ai condus-o până la Monica?

– Seth, eu nu prea știu ce s-a întâmplat, în afară de faptul că am pierdut controlul mașinii și am lovit un copac. Cred că ar fi bine să-mi dai informațiile de bază înainte să ne certăm.

– Bea din ăsta! Îi dădu paharul. Încă ești palidă.

El așteptă până când ea se supuse și apoi se întoarse să-și toarne și lui un pahar.

– Ruth m-a sunat ca să-mi spună că e bine și în siguranță la Monica. Mi-a zis că le-ai condus pe ele, apoi ai insistat să te duci acasă.

– Nu am insistat, nu tocmai, începu Lindsay, dar apoi, observând expresia lui Seth, doar ridică din umeri și sorbi din nou din coniac.

Nu era ciocolata caldă pe care și-o imaginase, dar îi ținea de cald.

– Desigur, Monica era îngrijorată. Mi-a zis că aveai să treci în curând prin zonă și m-a rugat, dat fiind că am o priveliște atât de largă, să mă uit după tine pe drum.

Am presupus că nu avea să fie prea mult trafic pe o asemenea vreme mizerabilă. El făcu o pauză ca să bea, apoi roti restul coniacului în pahar, în timp ce o privi și văzu că începea să prindă culoare în obraji. După ce am închis, m-am dus la fereastră, la timp, se pare, ca să-ți văd farurile. Te-am zărit virând, învârtindu-te, apoi oprindu-te brusc. După ce puse jos paharul de coniac, își băgă mâinile în buzunare. Dacă nu ar fi fost apelul ăla, ai fi fost și acum inconștientă în mașină. Slavă Domnului că ai avut suficientă minte încât să porți centură, altfel ai fi avut cine știe ce alte răni în loc de un cucui la cap!

Ea fierbea, dorindu-și să se apere.

- Uite ce e, nu am intenționat nici o clipă să rămân inconștientă și să...

- Dar s-a întâmplat, interveni Seth pe un ton calm și apăsat.

- Seth, încerc din răsputeri să-ți fiu recunoscătoare, pentru că, presupun, m-ai scos din mașină și m-ai adus în casă. Ea sorbi restul coniacului, apoi puse paharul jos. Dar faci ca totul să fie dificil.

- Nu mă interesează recunoștința ta.

- Bine, atunci nu o s-o risipesc. Lindsay se ridică. Mișcarea fusese mult prea bruscă. Se văzu nevoită să-și înfigă unghiile în palme pentru a alunga amețeala. Aș vrea să o sun pe Monica pentru a nu se îngrijora.

- Am sunat-o eu deja.

Seth văzu cum roșeața din obraji produsă de coniac îi dispare.

- I-am zis că ești aici pentru că ai avut probleme cu mașina. Nu mi s-a părut necesar să-i zic ce fel de probleme. Stai jos, Lindsay!

– Cât de sensibil din partea ta, i-o întoarse ea. Aș putea să te deranjez și să te rog să mă duci înapoi la Monica.

Seth înaintă către ea, își puse palmele pe umerii ei și, privind-o furios, o împinse înapoi pe canapea.

– Nici o șansă! Nici unul din noi nu mai iese în vis-colul de afară.

Lindsay ridică bărbia și aruncă o privire în jur.

– Eu nu vreau să stau aici.

– În momentul de față, nu cred că ai de ales, îi răspunse el.

Lindsay se foi, încrucișându-și brațele la piept.

– Presupun că o să-l pui pe Worth să-mi pregătească o cameră în temniță.

– E posibil, recunoscu el. Dar e în New York, rezolvă niște lucruri pentru mine. Zâmbi. Suntem foarte singuri.

Lindsay încercă să ridice nepăsătoare din umeri, dar mișcarea păru mai mult nervoasă decât relaxată.

– Nu contează, pot să merg pe jos până la Monica mâine-dimineață. Și probabil aș putea folosi camera lui Ruth.

– Probabil.

Ea se ridică, însă de această dată mai lent. Durerea se mai diminuase, iar acum era mai ușor de suportat și de ignorat.

– Atunci o să urc.

– Nu e nici măcar nouă. Mâna de pe umărul ei era ușoară, însă suficient de puternică încât să o oprească. Ești obosită?

– Nu, eu...

Adevărul ieși la lumină până să aibă ea timp să se eschiveze.

– Scoate-ți haina! Fără să aștepte răspunsul ei, el începu să-i desfacă nasturii. Am fost mult prea preocupat să te fac să-ți revii ca să mă fi gândit la asta. În timp ce îi scoase haina, o privi intens. Grijuliu, îi atinse vânătaia de pe frunte cu un deget. Te doare?

– Nu tare. Lindsay simțea cum îi crește pulsul. Nu mai avea nici un rost să dea vina pe șocul provocat de accident. În schimb, recunoscu sentimentele care începuseră să se învolbureze în interiorul ei și îl privi direct în ochi. Mulțumesc.

El zâmbi în timp ce își trecu palmele peste brațele ei, apoi o prinse de degete. Gemu când îi ridică ambele mâini pentru a-i săruta interiorul încheieturilor.

– Pulsul tău e nărăvaș.

– Mă întreb de ce, murmură ea.

Mulțumit, Seth începu să râdă, eliberându-i mâinile.

– Ai mâncat?

– Să mănânc?

Mintea lui Lindsay încercă să se concentreze asupra cuvântului, dar simțurile încă îi erau amorțite.

– Mâncare, continuă Seth. Mă referam la cină.

– Oh, nu, am fost la studio până după-amiază!

– Așază-te atunci, îi ordonă el. Mă duc să văd dacă Worth a lăsat ceva gustos.

– Vin și eu cu tine. Ea puse mâna peste a lui pentru a-i opri protestele. Seth, noi, dansatorii, suntem o rasă zdravănă. Sunt bine.

El îi cercetă minuțios chipul, apoi încuviință.

– Bine, dar o facem cum zic eu. Pe neașteptate, o ridică în brațe. Fă-mi pe plac, îi zise, anticipându-i obiecțiile.

Lindsay găsi delicioasă senzația de a fi răsfățată și se relaxă în brațele lui, bucurându-se de moment.

– Tu ai mâncat?

Seth clătină din cap.

– Am tot lucrat... Apoi mi-a fost distrasă atenția.

– Deja ți-am mulțumit, îi zise Lindsay. Nu o să-ți cer scuze. A fost vina câinelui oricum.

Seth împinse ușa de la bucătărie cu umărul.

– Nu ar fi fost o problemă dacă ai fi fost înțeleaptă și ai fi rămas la Monica.

– Iar începi, gândești prea logic. Lindsay suspină lung în timp ce el o așeză la masa din bucătărie. E un obicei urât, dar sunt sigură că ai putea să scapi de el. Ea îi zâmbi. Iar dacă aș fi rămas la Monica, nu aș fi fost aici, acum, servită așa. Ce ai de gând să-mi pregătești?

Seth o prinse de bărbie și o privi lung.

– Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine, îi zise el pe un ton visător, care o făcu să-și pună mâna peste mâna lui.

– Și asta e bine sau e rău?

El clătină încet din cap, apoi o eliberă.

– Nu m-am hotărât încă.

Lindsay îl urmări îndreptându-se către frigider. Îi era foarte greu să creadă că îl iubea atât de mult – o uimea faptul că iubirea ei pentru el era deja completă și solidă. „Și ce să fac în privința asta? Să îi spun? Cât de jenant ar fi pentru el și cât de devastator pentru mine? Aș ruina ceea ce pare să fie începutul unei prietenii grozave. Nu se presupune că iubirea trebuie să fie altruistă și înțelegătoare?" Întinzându-și degetele pe masă, ea îl privi. „Dar oare trebuie să doară, iar în următorul minut să te facă să te simți în al nouălea cer?"

– Lindsay?

Ea ridică privirea, conștientă dintr-odată că Seth îi vorbise.

- Îmi pare rău. Îi zâmbi. Visam cu ochii deschiși.

- Am găsit un platou cu vită prăjită, salată de spanac și o varietate de brânzeturi.

- Sună delicios.

Lindsay se ridică, făcând semn cu mâna pentru a-i opri obiecțiile.

- Chiar nu mai sunt pe lista critică, garantez. Am încredere că poți pregăti totul în timp ce eu așez masa.

Înaintă către un dulap și începu să caute.

- Ce părere ai despre spălatul vaselor? îl întrebă Lindsay pe Seth, care pregătea cafeaua după cină.

- Nu m-am gândit prea mult la acest subiect. El privi în spate, peste umăr. Tu ce părere ai despre asta?

Lindsay se lăsă pe spate în scaun.

- Tocmai am supraviețuit unui accident. A fost traumatic. Mă îndoiesc că o să fiu în stare să fac muncă fizică.

- Poți să mergi singură în cealaltă cameră? întrebă el sec, apoi ridică o tavă. Sau să duc mai întâi cafeaua și apoi să mă întorc după tine?

- O să încerc.

Lindsay se ridică de la masă. Îi deschise ușa, permițându-i lui Seth să iasă.

- De fapt, majoritatea oamenilor nu și-ar fi revenit așa de repede ca tine. Se mișcau la unison. Ai suferit o lovitură puternică după cum arată cucuiul. Ținând cont de felul în care arată mașina ta, ești foarte norocoasă că nu a fost ceva mai grav.

– Dar nu a fost, îi zise Lindsay când intrară în salon. Și, te rog, nu vreau să știu nimic despre mașina mea până când nu trebuie să mă confrunt cu situația. Simt că asta m-ar putea face să intru în depresie. Așezându-se pe canapea, îi făcu semn lui Seth să așeze tava pe masa din fața ei. O să torn. Îți place cu frișcă, nu?

– Mm...

Seth aruncă încă un buștean în foc. Până să fie cuprins de flăcări, lemnul șuieră și aruncă scântei. Când se întoarse la ea, Lindsay își turna în cană.

– Ți-e suficient de cald?

– Oh, da, focul e minunat! Se lăsă din nou pe spate fără a se atinge de cafea. Această cameră este călduroasă chiar și fără el. Relaxată și simțindu-se confortabil, ea începu să cerceteze și să aprecieze lucrurile din jur. Când eram adolescentă, obișnuiam să visez că stăteam aici exact așa – o furtună afară, un foc în șemineu și iubitul meu lângă mine.

Cuvintele îi ieșiseră din gură fără să își dea seama. Imediat ce le auzi, Lindsay se înroși. Seth îi atinse ușor obrazul.

– Nu mă așteptam să te văd roșind.

Lindsay citi plăcerea din glasul lui. Se îndepărtă.

– Poate că am febră.

– Lasă-mă să văd!

Seth o întoarse cu fața la el. Cu fermitate, o ținu într-un loc și apoi o atinse ușor pe creștet.

– Nu pare că ai. Cu o mână îi verifică pulsul la gât, apăsând-o delicat cu degetele. Pulsul nu e regulat.

– Seth...

Ea se opri în timp ce el își strecură o mână pe sub puloverul ei, mângâindu-i spatele pe costumul ei mulat de dans, către locul în care materialul lăsa pielea la vedere.

- Dar poate că ți-e prea cald în puloverul ăsta gros.

- Nu, eu...

Înainte să aibă timp să reacționeze, el îi scoase pulove-rul peste cap. Dedesubt, pielea ei era ușor rozalie.

- Așa e mai bine.

El îi masă umerii goi, apoi se întoarse spre cafea. Fiecare nerv din corpul lui Lindsay se trezise la viață.

- Ce ai mai visat?

În timp ce sorbea din cafea, ochii lui se fixară asupra ei. Lindsay se întrebă dacă gândurile ei erau atât de previzibile, așa cum se temea ea că sunt.

- Că dansam cu Nicky Davidov.

- E un vis deja împlinit, comentă Seth. Știi ce mă fascinează la tine?

Curioasă, Lindsay clătină din cap. Hotărâtă, ordonase emoțiilor să se calmeze.

- Frumusețea mea răpitoare? sugeră ea.

- Laba piciorului.

- Laba piciorului!

Ea râse și privi către pantalonii din pânză pe care îi purta.

- Sunt foarte mici.

Înainte ca Lindsay să-i poată intui intențiile, el îi trăsese deja picioarele în poală.

- Sunt ca ale unui copil, nu ale unei balerine.

- Dar eu sunt suficient de norocoasă și pot să mă susțin pe trei degete. Majoritatea dansatorilor folosesc doar un deget sau două. Seth!

Ea râse din nou în timp ce el îi scoase pantofii. Râsul îi pieri când el începu să urce cu un deget pe partea interioară a pantalonilor. Brusc, ea simți valuri sălbatice de dorință. Curseră în interiorul ei, apoi se răspândiră precum un foc nimicitor. Gemu încet și involuntar, fără a se putea abține.

– Par foarte fragile, comentă Seth, prinzându-i talpa în palmă. Dar trebuie să fie puternice. Din nou ridică privirea către ea. Cu degetul mare îi masă porțiunea dintre călcâi și vârful tălpii, iar ea se cutremură. Și sensibile.

Când el îi ridică picioarele și îi sărută ambele glezne, Lindsay știa că era pierdută.

– Știi ce-mi faci, nu? șopti ea.

Era timpul să accepte ceea ce trebuia să se întâmple între ei. În ochii lui se citea strălucirea victoriei.

– Știu că te vreau. Și că tu mă vrei.

„Dacă ar fi fost atât de simplu! Dacă nu l-aș fi iubit, am fi putut să ne bucurăm unul de altul în libertate totală, fără regrete. Dar îl iubesc, iar într-o zi o să plătesc pentru această noapte." Simți fiori de teamă gândindu-se la prețul pe care îl avea de plătit.

– Strânge-mă în brațe! Se aruncă în brațele lui. Strânge-mă! „Cât timp o să țină ninsoarea, o să fim singuri. Nu mai e nimeni în lume, iar acesta este momentul nostru. Nu există mâine. Nu există ieri." Înclină capul până când îi văzu chipul. Cu vârful degetului, trasă încet curbele și unghiurile, întipărindu-și în memorie fiecare detaliu din chipul lui. Iubește-mă, Seth! îi zise ea cu ochii mari. Fă dragoste cu mine!

Nu mai era timp pentru tandrețe, pe care nici unul din ei nu și-o dorea. Pasiunea avea propriile reguli. Gura lui o gustă cu aviditate chiar înainte ca ea să apuce

să termine ce spunea. Foamea lui pentru ea era teribil de excitantă. Dar ea simțea că el era încă în control, era căpitanul destinului lor. Nu se fâstâci în timp ce o dezbrăcă. Mâinile lui atingeau cu delicatețe fiecare parte din ea pe măsură ce o elibera de haine, trezind dorința oriunde punea mâna. Când ea se chinui să-i desfacă nasturii de la cămașă, el o ajută. Erau pasiune, nevoie și pură plăcere.

Atingându-l și cercetându-i pielea fermă a pieptului și a umerilor, Lindsay avu cu totul altă senzație. Era una de posesie. Acum, în acest moment, el îi aparținea ei, iar el o deținea întru totul. Erau goi unul în fața celuilalt, fără bariere și, înfometați, se uniră complet. Gura lui alunecă cu disperare către sânii pe care îi gustă cu pasiune, iar buzele îi rămaseră acolo, în timp ce degetele lui îi produceau plăcere, făcând-o să tremure. Limba lui era excitant de dură. În timp ce el o mușcă, ea se mișcă pe sub el, mânată de nevoi care creșteau în ea.

Gemu, simțind absența buzele lui de pe ale ei. Apoi se apropiară încet, iar el zăbovi pe gâtul ei și alunecă spre ureche, înnebunind-o de dorința de a-l gusta întru totul. Cu patimă, ea îl sărută, tremurând cu o pasiune devoratoare, mult mai puternică decât orice trăise până atunci. În dans, ea trebuia să rămână mereu unul, o unitate. Plăcerea și visurile erau ale ei și sub controlul ei. Acum nu mai era singură, iar plăcerea și visurile erau un lucru împărtășit. Pierderea controlului făcea parte din extaz.

Se simțea puternică, mult mai puternică decât părea posibil. Energia ei era fără limite, izvorâtă din nevoia de a poseda, de a dărui. Pasiunea lui curgea dulce ca mierea, iar ea se topi în brațele lui.

capitolul 10

Lindsay visă că stătea într-un pat mare şi vechi, ghemuită în pături şi în braţele iubitului ei. Era un pat care le cunoştea bine trupurile, unul în care se trezise dimineaţă după dimineaţă de-a lungul anilor. Aşternuturile erau din pânză irlandeză şi moi ca un sărut. Pătura era o moştenire de familie pe care avea să o transmită fiicei sale. Iubitul era soţul ale cărui braţe deveneau mai incitante odată cu trecerea timpului. Când copilul începu să plângă, ea se mişcă, însă alene, ştiind că nimic nu putea să distrugă liniştea minunată în care trăia. Se cuibări mai bine în braţele care o strângeau şi deschise ochii.

– E dimineaţă, murmură ea şi îl sărută, un sărut cald, moale şi încântător. Ea trecu cu vârful degetelor peste spatele lui, zâmbind când sărutul lui deveni mai insistent. Trebuie să mă trezesc, şopti ea, cuibărindu-se în timp ce el îi cuprinse sânul cu mâna. Încă putea să audă plânsetul slab al copilului. Oh...

Buzele lui se mutară către urechea ei. Încet, limba lui o trezi cu totul. Pasiunea se reaprinse din jăraticul serii.

– Seth, trebuie să mă duc, plânge!

Bolborosind, el se întinse către podea. Rostogolindu-se înapoi, el îl aşeză pe Nijinsky, motanul, pe stomacul lui Lindsay. Ea clipi dezorientată şi confuză către pisoiul care mieuna la ea, scoţând scâncete ca de copil.

Se trezi brusc din somn. Lindsay se întinse şi îşi trecu o mână prin păr, apoi trase adânc aer în piept.

– *Ce s-a întâmplat?*

Seth se jucă în părul ei până când ea deschise ochii.

– Nimic. Ea clătină din cap, mângâind motanul care mieuna. Visam. A fost un vis prostesc.

– Visai. Îi sărută umărul gol. Pe mine?

Lindsay întoarse capul până când privirile li se întâlniră.

– Da. Își țuguie buzele. Pe tine.

Seth se mișcă, lipind-o de umărul lui.

Nijinsky se cuibări la picioarele lor. Se învârti de două ori, pipăi pătura și apoi se liniști.

– Cum?

Ea își îngropă fața în gâtul lui.

– E secretul meu.

Degetele lui se jucau pe umărul și brațul ei, liniștind-o.

„Îi aparțin și nu pot să-i spun", se gândi. Lindsay privi către fereastră – ninsoarea se mai domolise, dar încă nu se oprise. „Suntem doar noi doi. Până când se oprește ninsoarea, suntem doar noi doi. Îl iubesc cu atâta disperare!" Închizând ochii, ea își trecu mâna peste pieptul lui către umăr. Voia să-i simtă din nou mușchii. Zâmbind, îl sărută pe gât. Exista doar acea zi. *Numai* acea zi. Mișcă buzele către ale lui, iar gurile lor se uniră. Săruturile lor erau scurte, ca niște gustări tăcute. Adrenalina, disperarea din noaptea trecută se potoliseră. Acum dorința creștea încet, clipă cu clipă. Îi pândea, îi tachina, dar nu îi mai controla. De data aceasta, aveau timp să se bucure. Seth se mișcă în așa fel încât ea să se poată așeza pe pieptul lui.

– Mâinile tale, murmură el în timp ce ridică una la buze, sunt splendide. Când dansezi, par să nu aibă oase.

Își întinse mâna peste a ei, palmă peste palmă. Părul ei îi căzu peste umeri, răsfirându-se peste al lui.

În lumina fadă a dimineții, părea alb, ca o ființă. Pielea ei era ca de fildeș, cu tonuri de roz. Avea o față frumoasă, delicată și oscoasă, dar ochii erau vii și puternici. Lindsay își coborî buzele și îl sărută lung și apăsat. Îi cercetă pe sul, simțind foamea care creștea în el.

– Îmi place chipul tău. Se opri ca să-i sărute delicat obrajii, pleoapele și maxilarul. Pari puternică și un pic malefică. Ea zâmbi când își aminti. M-ai înspăimântat prima dată când te-am văzut.

– Înainte sau după ce ai alergat în drum?

Cu o mână se jucă pe spatele ei, iar cu cealaltă îi mângâie părul. Era un sentiment leneș, confortabil și plăcut.

– Eu nu am ieșit în drum. Lindsay îi mușcă bărbia ușor. Tu conduceai mult prea repede. Începu să-l sărute pe piept. Păreai teribil de înalt când stăteam în balta aia.

Îl auzi chicotind în timp ce își trecu mâna peste spatele ei, apoi încet îi privi din nou șoldurile și picioarele lungi. El se mișcă și se rostogoliră ca și cum ar fi fost unul până când el ajunse deasupra ei. Sărutul se adânci. Atingerea mâinilor care descopereau carnea încă era blândă, dar nevoia era mai puternică. Conversația căzu într-un somn dulce. Pasiunea se ridică precum un val tropical, călduros și înalt. Crescu, apoi se împrăștie...

Îmbrăcată în blugi și cu o cămașă din flanel împrumutată din șifonierul lui Ruth, Lindsay coborî pe scara principală. În casă se simțea frigul, ceea ce îi spunea că focul încă nu fusese aprins. Doar cel din dormitorul mare ardea. În prima etapă a planului ei, își propusese să-l aprindă pe cel din șemineul de la bucătărie. Deschizând ușa, începu să fredoneze o melodie improvizată de ea.

Rămase surprinsă să-l găsească pe Seth acolo, înaintea ei. Simți mirosul de cafea.

- Bună! Înaintând, îl cuprinse de mijloc și își lipi fața de spatele lui. Am crezut că ești la etaj.

- Am coborât în timp ce foloseai bara lui Ruth. Întorcându-se, o strânse puternic. Vrei ceva la micul dejun?

- Poate, murmură ea, încântată peste măsură de intimitatea pe care o împărtășeau. Cine o să-l prepare?

El îi înclină bărbia.

- Noi doi.

- Oh! Ea ridică din sprâncene. Sper că îți plac clătitele reci cu banane. Asta e specialitatea mea.

Seth se strâmbă.

- Nu poți să pregătești ceva cu un ou?

- Fac ouă foarte drăguțe de Paște.

- O să fac eu o omletă, decise el, apoi o sărută pe frunte. Te descurci cu pâinea prăjită?

- Posibil.

Sprijinită cu capul pe pieptul lui, se uita cum ningea. Copacii și peluza semănau cu o scenă. Zăpada albă de pe jos era complet neatinsă. Arbuștii de toate dimensiunile pe care Seth îi plantase erau îmbrăcați în haine de nea groase; deasupra lor, în apropiere, copacii erau precum niște giganți acoperiți de zăpadă. Și încă ningea.

- Hai să ieșim afară! zise Lindsay. Arată minunat!

- După micul dejun. Oricum o să avem nevoie de mai multe lemne.

- Logic, logic. Lindsay strâmbă din nas.

- Practic, practic.

Ea țipă scurt când el îi linse jucăuș lobul urechii.

- Arhitecții trebuie să fie logici și practici, altfel clădirile s-ar prăbuși, iar oamenii s-ar enerva.

– Dar clădirile tale nu arată practic, îi zise Lindsay. Îl urmări îndreptându-se către frigider. Cine era bărbatul de care era îndrăgostită? Cine era bărbatul care punea stăpânire pe sentimentele și pe trupul ei? Întotdeauna sunt frumoase, nu seamănă cu acele cutii din oțel și sticlă care distrug farmecul orașelor.

– Frumusețea poate fi și practică. El se întoarse cu un carton de ouă în mână. Sau poate că e mai bine să spun că practicul poate fi frumos.

– Da, dar cred că e mai greu să faci ca o clădire plăcută ochiului să fie funcțională.

– Dacă nu e dificil, atunci nu merită, nu?

Lindsay încuviință din cap. Asta putea să înțeleagă.

– O să-mi arăți și mie schițele tale pentru proiectul din Noua Zeelandă? Ea se îndreptă către cutia cu pâine. Nu am văzut niciodată cum se concepe o clădire.

– Bine.

El începu să bată ouăle într-un bol.

Pregătiră și luară masa, simțindu-se foarte confortabil unul cu celălalt. Lindsay credea că în bucătărie mirosea a familie; cafea, pâine prăjită și ouă bătute. Își imprimă mirosul în memorie, știind prea bine că avea să fie prețios într-o dimineață pe viitor. După ce terminară de mâncat și de curățat totul în bucătărie, se îmbrăcară cu mai multe straturi de haine și ieșiră din casă.

La primul pas Lindsay se afundă în zăpadă până la coapse. Râzând, Seth o împinse ușor, făcând-o să alunece pe spate. Intrase în zăpadă până la umeri. Sunetul râsului lui se lovi de zidul de zăpadă și reverberă, accentuându-le singurătatea.

– Poate că ar fi mai bine să-ți pun un clopoțel la gât ca să știu cum să te găsesc, zise el râzând.

Lindsay se chinui să se ridice. Zăpada i se lipise de păr și de haină. Seth rânji mai larg când ea se strâmbă la el.

- Tiranule! zise ea, smiorcăindu-se înainte de a înainta cu greu prin zăpadă.

- Grămada de lemne e aici, zise Seth și o prinse de mână.

După ce se opuse un pic, Lindsay îl urmă. Lumea lor era ca o insulă. Zăpada cădea din cer, ascunzându-se apoi în pătura groasă din jurul lor. Abia dacă mai putea auzi marea. Cizmele lui Ruth îi ajungeau până la genunchi, dar cu fiecare pas zăpada se strecura în interior. Era rozalie la față din cauza frigului, dar priveliștea merita orice disconfort. Marea albă era perfectă. Nu era nici o lumină care să deranjeze ochii și nici vreo umbră care să arunce diferite forme. Era pur și simplu un alb acaparator pretutindeni.

- E așa de frumos! murmură Lindsay, oprindu-se când ajunseră la grămada cu lemne. Privi lung împrejur. Dar nu cred că ar putea fi pictat sau fotografiat. S-ar pierde ceva în procesul de redare.

- Ar fi șters, îi zise Seth.

Așeză lemne în brațele ei. Lindsay răsuflă adânc, privind dincolo de umărul lui.

- Da, exact. Faptul că erau de acord în privința asta o încânta. Mai degrabă mi-ar plăcea să-mi aduc aminte decât să văd priveliștea redată într-o singură dimensiune. Alături de Seth, ea înaintă greoi către ușa din spate. Dar tu trebuie să fii expert în a vizualiza realitatea dintr-un simplu desen.

- Ai înțeles greșit. Așezară lemnele în spatele ușii de la debara. Eu desenez inspirat de o realitate pe care o vizualizez.

Lindsay se opri un moment, răsuflând din greu din pricina efortului de a umbla prin zăpada înaltă până la coapse.

– Da, încuviință ea. Pot să înțeleg asta. Cercetându-l, îi zâmbi. Ai zăpada pe gene.

Ochii lui o priveau întrebător. Ea înclină capul, invitând sărutul. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea îl auzi ținându-și respirația în timp ce o ridică în brațe. O cără dincolo de prag și trecură de ușă. Când înaintă, trecând de debara, Lindsay se trezi din reverie și obiectă.

– Seth, suntem plini de zăpadă! O să facem apă peste tot.

– Da.

Erau în hol, iar ea îi dădu părul din ochi.

– Unde mergem?

– La etaj.

– Seth, ești nebun!

Ea sări ușor în brațele lui în timp ce el urca pe scara principală.

– Facem dezordine. Worth o să fie foarte supărat.

– E foarte rezistent, îi zise Seth, cotind către dormitorul mare.

O așeză pe Lindsay pe pat. Din poziția în care era, ea se ridică sprijinindu-se în coate.

– Seth!

El își scosese haina și începu să își scoată cizmele. Lindsay mijii ochii, pe jumătate amuzată, pe jumătate nevenindu-i să creadă.

– Seth, pentru numele lui Dumnezeu, sunt acoperită de zăpadă!

– Atunci ai face bine să te dezbraci de hainele ude.

Își aruncă cizmele și apoi începu să-i desfacă haina.

– Ești nebun! decise ea, râzând în timp ce el îi scoase haina și o aruncă pe podea lângă cizmele lui.

– Foarte posibil, admise el.

Din două mișcări, îi scoase cizmele. Urmară rapid șosetele groase din lână pe care le purtase, iar el începu să-i maseze picioarele. Simți răspunsul ei la atingerea lui.

– Seth, nu fi prostuț!

Dar vocea ei era deja răgușită. Zăpada s-a topit pește tot în pat. Zâmbind, el îi sărută picioarele și apoi îi văzu ochii întunecându-se. Mișcându-se lângă ea, o luă în brațe.

– Covorul este uscat, îi zise el în timp ce o așeză jos. Încet, când o sărută, îi desfăcu nasturii de la cămașă. Lângă ei, focul pe care îl aprinsese înainte de micul dejun sfârâia.

El îi descheie cămașa, însă fără să o scoată încă. Cu o lene tandră, începu să-i sărute sânii în timp ce Lindsay plutea în primele valuri ale plăcerii. Suspină o dată, apoi, atingându-i obrazul, îl convinse să o sărute. Sărutul începu încet, dar ritmul se schimbă fără avertisment. Gura lui deveni disperată, iar el gemu lung, un sunet ce părea să vină de undeva din adânc, din interiorul lui. Apoi el începu să tragă de restul hainelor ei nerăbdător, rupând cusătura cămășii lui Ruth când o trase de pe umărul lui Lindsay.

– Te vreau mai mult decât înainte, murmură el mușcând-o și sărutându-i gâtul. Mai mult decât ieri. Mai mult decât acum câteva clipe.

Mâinile lui o posedau cu forță.

– Atunci, ia-mă! îi zise ea, trăgându-l mai aproape, dorindu-l. Ia-mă acum!

Apoi gura lui o devoră pe a ei și nu mai fu loc de cuvinte.

*

Telefonul o trezi pe Lindsay. Ameţită, îl urmări pe Seth ridicându-se să răspundă. Purta halatul verde ca pădurea cu care se îmbrăcase când se ridicase din pat ca să facă din nou focul. Ea pierduse noţiunea timpului. Ceasurile erau pentru lumea practică, nu pentru vise.

Se întinse încet, vertebră cu vertebră. Dacă eternitatea putea fi trăită într-un moment, l-ar fi ales pe acela. Se simţea moale, călduroasă şi iubită. Corpul ei era plin de plăcere.

Lindsay îl privi pe Seth fără a auzi cuvintele pe care le spunea la telefon. Se gândi zâmbind: „Stă atât de drept! Şi gesticulează foarte rar când vorbeşte. Gesturile pot trăda sentimente, dar el este foarte reţinut. Are propria lesă." Zâmbetul ei se lărgi. „Şi îmi place să ştiu că eu pot să-l scot din ea." Vocea lui pătrunse dincolo de gândurile ei, iar ea înţelese bucăţi din conversaţia lui.

Era Ruth, îşi dădu ea seama, distrasă de la studierea atentă a chipului lui. După ce se ridică, Lindsay îşi trase pătura în jurul umerilor. Înainte să se uite pe fereastră, ştia exact ce avea să vadă. Zăpada se oprise în timp ce dormiseră. Aşteptă ca Seth să închidă telefonul. Reuşi să-i zâmbească în timp ce mintea ei voia cu înverşunare să adune detalii; felul în care părul lui îi aluneca pe frunte, strălucirea soarelui care pătrundea prin fereastră, postura dreaptă atentă. Inima ei se umplu de şi mai multă iubire. Se luptă să-şi controleze emoţiile ca să nu o trădeze expresia feţei.

„Nu strica totul! Nu strica totul acum!", îşi ordonă cu frenezie.

Lui Lindsay i se păru că Seth o studia cu mai multă intensitate decât de obicei. După un moment

lung, el înaintă către locul în care stătea ea pe podea, înconjurată de pături și de perne.

– Vine acasă? întrebă Lindsay când Seth lăsă receptorul jos.

– Ea și Monica vin încoace în scurt timp. Toată lumea a fost alertată, se pare, iar drumurile sunt aproape curățate.

– Bine. Lindsay își strânse părul înainte de a se ridica, încă tentată de pătură. Presupun că ar trebui să mă pregătesc. Se pare că o să țin cursurile de seară. Se simți cuprinsă de o dorință bruscă de a plânge. Se luptă cu ea însăși, ghemuindu-se în pătură în timp ce-și adună hainele. „Fii practică! își zise ea. Seth e un om practic. Ar detesta scenele emoționale." Înghiți în sec și simți cum îi revine controlul. În timp ce se îmbrăca în colanții ei și cu costumul, continuă să vorbească: E uluitor cât de repede se mișcă echipele de curățare! Sper doar că nu mi-au îngropat mașina. Presupun că trebuie să o tractez. Dacă e ceva minor, nu ar trebui să stau fără ea mult timp. Lăsând pătura să alunece, își trase puloverul pestе creștet. O să trebuiască să împrumut peria lui Ruth, continuă ea, scoțându-și părul de sub guler. Brusc, se opri și îl privi fix pe Seth. De ce doar te uiți la mine? De ce nu zici nimic?

El rămase unde era, urmărind-o.

– Așteptam să termini cu pălăvrăgeala.

Lindsay închise ochii. Se simțea complet lipsită de apărare. Apoi înțelese că se făcuse de râs. El era un bărbat sofisticat, obișnuit cu aventurile și cu relațiile pasagere.

– Pur și simplu nu mă pricep la lucrurile de tipul acesta, zise ea. Nu mă pricep deloc.

El se întinse după ea.

– Nu, te rog nu! Se feri brusc de el. Nu am nevoie de asta acum.

– Lindsay!

Iritarea din tonul lui o făcu să-și controleze lacrimile.

– Dă-mi câteva minute, izbucni ea. Urăsc să mă comport ca o idioată.

Zicând asta, se întoarse și fugi din cameră, trântind ușa în urma ei.

În cincisprezece minute, Lindsay era în bucătărie, turnându-i lui Nijinsky lapte în farfurie. Părul ei frumos fusese pieptănat și dat pe spate. Își domolise nervii. Avea mâinile ferme. Ieșirea ei fusese prosteas-că, decise ea, dar poate că o ajutase să accepte prima etapă din întoarcerea la lumea de afară. Pentru câteva momente, se pierduse într-un vis în lumea plină doar de alb. Ea știu, deși el nu scoase nici un sunet, momentul în care Seth intră în cameră. Lindsay își luă un scurt răgaz, apoi se întoarse către el. Era îmbrăcat cu pantaloni maro din catifea și un pulover cu decolteu în V peste o cămașă crem. Ei i se păru că arăta relaxat și eficient.

– Am făcut cafea, zise ea pe un ton vesel. Ai vrea o ceașcă?

– Nu.

El înaintă hotărât către ea; apoi, în timp ce ea se întreba ce avea să facă, o trase aproape. O cuprinse în brațe. O sărută arzător, lung și enervant. Când se opri, Lindsay văzu în ceață, apoi totul deveni clar.

– Am vrut să văd dacă s-a schimbat ceva, îi zise el, privind-o țintă în ochi. Nu s-a schimbat...

– Seth...

El o sărută din nou. În loc de proteste, se trezi cu o foame hulpavă. Fără să se gândească prea mult, ea își concentră toate sentimentele în sărutul lor, oferindu-i-se cu totul. Îl auzi rostindu-i numele înainte de a o strânge în brațe. Din nou totul era pierdut. Paradisul veni peste ea atât de repede, încât Lindsay văzu frânturi fără a le putea prinde pentru eternitate. Retrăgându-se din nou, ea îl privi fără a vedea, ci doar simțind. Altă femeie, gândi ea ametită, s-ar fi mulțumit cu asta. O altă femeie ar fi putut să fie iubita lui și să nu-și dorească altceva. Altă femeie nu și-ar fi dorit atât de multe de la el când deja avea destule. Încet, Lindsay își reveni. Singura cale de a supraviețui era să pretindă că era altă femeie.

- Mă bucur că ne-a prins furtuna și ne-a închis în casă, îi zise ea, retrăgându-se delicat din brațele lui. A fost foarte frumos să fiu aici cu tine. Menținându-și tonul vesel, porni către cana cu cafea. Când turnă, observă că mâna ei nu mai era calmă. Seth așteptă ca ea să se întoarcă, dar ea continuă să stea cu fața către aragaz.

- Și? zise el, ducându-și mâinile în buzunare.

Lindsay luă cafeaua și sorbi din ea. Era fierbinte. Zâmbi când se întoarse.

- Și? repetă ea. Durerea pulsa în interiorul ei, făcând cuvântul teribil de apăsător.

Expresia lui era aproape aceeași ca prima dată când îl văzuse. Mândră și intangibilă.

- Și asta e tot?

Lindsay își umezi buzele și ridică din umeri. Apucă ceașca de cafea cu ambele mâini.

- Nu cred că înțeleg ce vrei.

- E ceva în ochii tăi, zise el, înaintând către ea. Dar tot fuge. Nu ai de gând să-mi spui ce simți, nu? De ce?

Lindsay privi ceașca, apoi bău.

- Seth, începu ea calmă și îl confruntă. Sentimentele mele sunt treaba mea și nu am de gând să ți le împărtășesc.

- Mă gândeam că ai făcut-o deja.

Durerea era incredibilă. Îi tremurau genunchii. Ochii lui erau atât de neclintiți, atât de pătrunzători! Lindsay se apără apelând la franchețe.

- Amândoi suntem adulți. Am fost atrași unul de celălalt, eram deja de ceva vreme...

- Și dacă eu vreau mai mult?

Întrebarea lui îi împrăștie gândurile. Încercă să le adune la loc, încercă să vadă dincolo de zidurile care erau acum în privirea lui. Speranța și teama se luptau în interiorul ei.

- Mai mult? repetă ea precaută. Inima îi bătea nebunește. Ce vrei să spui?

El o cercetă.

- Nu sunt sigur că e ceva ce trebuie să explic.

Frustrată, Lindsay trânti ceașca pe tejghea.

- De ce începi ceva dacă nu ai de gând să termini?

- Exact asta mă întreb și eu.

El ezită, apoi întinse o mână spre părul ei. Ea se aplecă spre el, așteptând...

- Lindsay...

Ușa de la bucătărie se deschise larg. Intrară Ruth și Monica.

- Bună! Salutul lui Ruth pieri de îndată ce înțelese situația. Încercă rapid să găsească o soluție pentru a ieși, dar Monica deja trecuse de ea și mergea către Lindsay.

– Ești bine? Ți-am văzut mașina. Îngrijorarea se simți în tonul ei când se întinse pentru a-și atinge prietena. Am știut eu că trebuia să te fi obligat să rămâi.

Ea o sărută pe Monica pentru a se liniști.

– Cum sunt drumurile acum?

– Destul de bune. Făcu semn din cap spre Ruth. Se teme să nu piardă orele.

– Normal. Lindsay se concentră asupra fetelor până când pulsul îi reveni. Nu ar trebui să fie o problemă.

Atras de vocea lui Ruth, Nijinsky năvăli, înconjurându-i picioarele până când ea îl ridică.

– Ești sigură că ești în stare?

Lindsay citi în privirea lui Ruth înțelegerea deplină a situației și se întinse din nou după ceașcă.

– Da. Da, sunt bine. Se îndreptă automat către chiuvetă pentru a lua o cârpă cu care să șteargă cafeaua pe care o vărsase. Cred că ar trebui să chem o mașină de tractat.

– O să mă ocup eu de asta.

Seth vorbi pentru prima dată de când fuseseră întrerupți. Tonul lui era formal și distant.

– Nu este nevoie, începu Lindsay.

– Am zis că mă ocup. O să te duc la studio când ești gata.

Ieși din cameră, lăsându-le pe toate trei holbându-se la ușa care se legăna în spatele lui.

capitolul 11

Monica și Ruth erau pe bancheta din spate în mașina lui Seth, care le conducea la studio. Ruth era conștientă că între unchiul ei și Lindsay exista o tensiune pronunțată, definită. Orice era între ei, conchise ea, se lovise de un impas. Pentru că amândoi îi erau foarte dragi, Ruth se străduí să destindă atmosfera încărcată.

– Worth se întoarce în seara asta?

Seth îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

– Dimineață.

– Atunci o să pregătesc eu în seara asta *coq au vin*, se oferi ea, aplecându-se către scaunul din față. E una dintre cele mai bune mâncăruri pe care le fac. Dar trebuie să mâncăm târziu.

– Ai școală mâine-dimineață.

– Unchiule Seth! Îi zâmbi îngăduitoare. Termin liceul, nu școala elementară. Monica mi-a arătat albumul fratelui ei seara trecută, continuă ea, îndreptându-și atenția către Lindsay. Acela din anul în care tu și Andy ați absolvit.

– Andy arăta genial în tricoul lui de fotbal, nu?

Lindsay se mișcă în scaun în așa fel încât să fie față în față cu Ruth.

– Mie mi-a plăcut poza ta cel mai mult, zise și își dădu părul negru peste umăr.

Lindsay simți că toată timiditatea ei pierise. Avea o privire deschisă și prietenoasă și un zâmbet pe măsură.

– Ar trebui să o vezi, unchiule Seth. Ea e pe treptele care duc către auditorium. Execută un *arabesque*.

– Deșteptul Tom Finley mi-a zis să fac puțin balet.

– De asta îi arătai limba?

Lindsay râse.

– Asta a adus un plus de valoare estetică fotografiei.

– Bănuiesc că nu e nici o diferență față de cel de acum, comentă Seth, făcându-le pe Lindsay și Ruth să își concentreze atenția asupra lui. *Arabesque*-ul era executat perfect, îmi imaginez. Tu ai putea dansa și în mijlocul unui cutremur.

Lindsay rămase cu privirea ațintită asupra profilului lui, nefiind sigură dacă el o lăuda sau o critica.

– Se numește concentrare, presupun.

– Nu. Seth își luă privirea de la drum suficient de mult încât să o privească. Se numește iubire. Iubești să dansezi. Se vede.

– Nu cred că există compliment mai frumos, zise Ruth. Sper ca într-o zi să-mi spună și mie cineva așa ceva.

În mintea lui Lindsay alergau toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună, dar nici unul nu rămase constant. În schimb, își puse palma peste dosul mâinii lui. Seth privi către mâinile lor, apoi către Lindsay.

– Mulțumesc, zise ea.

Inima ei începu să bată nebunește când el întoarse palma și o cuprinse pe a ei. O ridică și o duse la buze.

– Cu plăcere.

Ruth zâmbi văzând gestul, apoi se lăsă pe spate în timp ce mașina coti către parcarea din curtea școlii.

Cineva făcuse o încercare șovăitoare de a curăța zăpada, iar Lindsay știu de îndată că trebuiau să fie copiii din cartier.

– E cineva aici, comentă Ruth observând mașina elegantă și străină din parcare.

Lindsay privi absentă pe geam în timp ce Seth opri mașina.

– Mă întreb cine...

Se opri brusc și miji ochii. Clătină din cap, fiind sigură că se înșela, dar coborî încet din mașină. Bărbatul în haină neagră și cu căciulă de blană se îndepărtă de ușa studioului și porni către ea. În momentul în care se mișcă, Lindsay înțelese că nu greșise.

– Nikolai!

În timp ce-l strigă pe nume, începu să alerge prin zăpadă. Îi văzu chipul în ceață în timp ce se aruncă în brațele lui. O năpădiră amintirile.

El o ținuse în brațe și în trecut; fusese prințul ei pentru Giselle, cavalerul ei pentru Dulcineea, Romeo pentru Julieta ei.

Îl iubise cu toată sinceritatea unei prietene, îl detestase cu pasiunea pură a unui artist pentru altul, îi venerase talentul și înnebunise de disperare din cauza temperamentului lui. În timp ce o strângea în brațe, tot ce împărtășiseră, tot ce ea simțise de-a lungul anilor alături de companie îi reveni în minte. Valul de amintiri era prea rapid și prea puternic. Plângând, se agăță de el.

Nick râse, îndepărtând-o și sărutând-o zgomotos. Era mult prea absorbit de Lindsay pentru a o auzi pe Ruth șoptind cu reverență *Davidov* sau pentru a-l vedea pe Seth cercetându-l cu atenție.

– Bună, *ptichka*, pasărea mea mică!

Vorbea tare, cu un puternic accent rusesc. Lindsay clătină din cap și își îngropă fața în umărul lui.

Întâlnirea era neașteptată, scoțând la iveală emoțiile deja intense. Când el o îndepărtă a doua oară, ea îl privi cu ochii încețoșați și observă că era neschimbat. Deși avea o față inocentă care te putea induce ușor în eroare, putea să spună glume obscene și să înjure în cinci limbi. Pielea de sub ochii lui albaștri cu gene groase se încrețea seducător la colțuri. Avea o gură generoasă, frumos sculptată și un farmec aparte când zâmbea datorită gropițelor din obraji și a părului blond-închis, creț și des. Îl purta ciufulit, dar asta doar îl avantaja. Avea sub doi metri, ceea ce îl făcea un bun partener pentru o dansatoare de dimensiunile lui Lindsay.

- Oh, Nick, nu te-ai schimbat! Lindsay îi atinse fața cu ambele mâini. Mă bucur atât de mult că nu ai făcut-o!

- Dar tu, *ptichka*, tu te-ai schimbat. Un rânjet larg îi răsări pe chip. Încă ești mica mea pasăre, draga mea *ptichka*, dar cum se face că ești mai frumoasă?

- Nick! Lacrimile se amestecară cu râsul. Cât de dor mi-a fost de tine! Ea îi sărută obrajii, apoi gura. Ochii ei înlăcrimați aveau o culoare mult mai profundă. Ce cauți aici?

- Nu erai acasă, așa că am venit aici. El ridică cu simplitate din umeri. Ți-am spus că o să vin în ianuarie. Am venit mai devreme.

- Ai condus de la New York prin toată zăpada asta?

Nikolai inspiră lung și privi în jur.

- Mă simt ca în Rusia în Connecticutul tău. Îmi place să miros zăpada. Ochii lui străluciră la vederea lui Seth și a lui Ruth. Manierele tale sunt revoltătoare, *ptichka*, zise el calm.

– Oh, îmi pare rău! Am fost atât de surprinsă... Ameţită, îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Seth, Ruth, el este Nikolai Davidov. Nicky, Seth şi Ruth Bannion. Ea este balerina despre care ţi-am vorbit.

Ruth se holbă la Lindsay. În acel moment, ea deveni de bunăvoie sclava lui Lindsay.

– Este o plăcere să cunosc prieteni de-ai lui Lindsay.

Îi strânse mâna lui Seth. Apoi zâmbi vag în timp ce îl cercetă.

– Nu eşti cumva arhitectul Bannion?

Seth încuviinţă, în timp ce Lindsay îi urmări pe cei doi bărbaţi evaluându-se.

– Ba da.

Nick strălucea de plăcere.

– Ah, tocmai am cumpărat o casă gândită de tine în California. E pe plajă, cu multe ferestre, astfel că marea pare că trăieşte la mine în salon.

„E atât de exuberant! Atât de diferit de Seth, dar, cu toate acestea, ei îmi aduc aminte unul de celălalt."

– Îmi aduc aminte de acea casă, recunoscu Seth. În Malibu?

– Da, da, în Malibu.

Încântat în mod vizibil, Nick strălucea din nou.

– Mi s-a spus cu respect că e un Bannion timpuriu, ca şi cum erai mort de mult.

Seth zâmbi, aşa cum aveau obiceiul să facă oamenii când vorbeau cu Nick.

– Cu cât e mai mult respect, cu atât mai mare e valoarea pe piaţă.

Nikolai râse, dar observă expresia din ochii lui Lindsay când ea îl privi pe Seth. „Deci într-acolo bate vântul", se gândi el.

– Iar ea este balerina pe care vrei să mi-o trimiți.

Își concentră atenția asupra lui Ruth, luându-i mâinile într-ale lui. Văzu o frumusețe brunetă, mică – cu oase sănătoase și mâini înguste – care tremura ca frunza. Chipul ei putea fi exotic cu machiajul și lumina potrivite, decise el. Și dimensiunile ei erau bune.

– Domnule Davidov!

Ruth se chinui să nu se bâlbâie. Pentru ea, Nikolai Davidov era o legendă, o figură mai impresionantă decât însăși viața. Să stea lângă el cu mâinile într-ale lui părea ireal. Bucuria era chinuitoare. El o bătu prietenește pe mâini și îi zâmbi larg.

– Trebuie să-mi spui dacă manierele lui Lindsay sunt mereu atât de îngrozitoare. De obicei, cât de mult timp își ține prietenii în frig?

– Oh, la naiba! Lindsay bâjbâi după chei. Tu mă lași cu gura căscată pentru că apari de nicăieri, apoi te aștepți ca eu să mă comport rațional. Ea împinse ușa de la intrare. Aveam dreptate, îi mărturisi ea peste umăr, nu te-ai schimbat.

Nikolai păși fără să scoată un cuvânt către centrul camerei. Scoțându-și mănușile, le lovi nepăsător de palmă în timp ce cercetă studioul. Ruth îi urmărea fiecare mișcare.

– Foarte bine, decise el. Te-ai descurcat bine aici, *ptichka*. Ai eleve bune?

– Da, zise Lindsay și îi zâmbi lui Ruth.

– Ai găsit un profesor care să se ocupe de școala ta când te întorci la New York?

– Nick! Lindsay, care își descheia nasturii de la haină, se opri. Încă nu am fost de acord să mă întorc.

– Asta e o prostie, obiectă el făcându-i semn din încheietură.

Era un gest pe care Lindsay și-l aducea bine aminte. Dacă s-ar fi certat acum, cearta ar fi fost aprinsă și furioasă.

– Trebuie să mă întorc în două zile. Sunt regizorul baletului *Spărgătorul de nuci*. În ianuarie, mă apuc de planurile pentru baletul meu. În timp ce vorbea, își scoase haina. Purta un costum simplu gri de jogging și arăta magnific, în opinia lui Ruth. Cu tine în rolul lui Ariel, nu mă îndoiesc că o să fie un succes.

– Nick...

– Dar prima dată vreau să te văd dansând, zise el peste protestele ei, ca să mă asigur că nu te-ai pierdut.

– Pierdut? Enervată, Lindsay aruncă haina pe un scaun. O să te apuci să scrii cărți cu fraze în rusă cu mult timp înainte ca eu să mă stric, Davidov!

– Asta rămâne de văzut. Se întoarse către Seth în timp ce-și scotea căciula. Spune-mi, domnule Bannion, o cunoști bine pe *ptichka* mea?

Seth o privi lung pe Lindsay până când ea roși.

– Destul de bine. Îl privi din nou pe Nikolai. De ce?

– Mă întreb dacă poți să-mi spui dacă și-a păstrat mușchii la fel de bine precum și-a păstrat temperamentul. E important pentru mine, căci așa o să-mi dau seama cât timp trebuie să petrec ca să o fac să intre din nou în formă.

– Să mă faci să intru în formă! Deși știa prea bine că era manipulată, asta nu o împiedică pe Lindsay să cadă în capcană. Nu am nevoie de tine sau de altcineva ca să fiu în formă.

– Bine, încuviință el, uitându-se către picioarele ei. Atunci ai nevoie de poante și de colanți.

Lindsay se roti pe călcâie și porni către birou. Încă fumegând, trânti ușa în spatele ei. Nick rânji către Seth și Ruth.

– O cunoști foarte bine, comentă Seth.

Nikolai chicoti.

– La fel de bine cum mă cunosc pe mine. Suntem foarte asemănători. Căută adânc într-unul dintre buzunarele hainei și scoase o pereche de pantofi de balet. Se așeză pe un scaun ca să se schimbe. O cunoști de mult pe Lindsay?

Nikolai știa că era indiscret și pricepu asta când Seth ridică din sprânceană auzind cât de direct îi vorbise. „E un bărbat retras", decise Nikolai. Dar el se gândea la Lindsay. Dacă un bărbat o oprea pe Lindsay să-și reia activitatea profesională, el voia să-l cunoască și să-l înțeleagă pe acel bărbat. Conchise că Seth nu avea să fie un bărbat ușor de înțeles. Lui Lindsay, știa prea bine, îi plăceau lucrurile complicate.

– De câteva luni, răspunse Seth.

Artistul din el recunoștea un bărbat extraordinar de frumos. Chipul lui avea ceva năstrușnic, ceea ce îl făcea să nu fie prea copilăros. Avea o față care putea fi distribuită cu ușurință în rolul prințului din poveste. O față care era greu de urât. Seth își băgă mâinile în buzunare. Și el simțea dorința de a-l înțelege pe acest bărbat.

– Ați lucrat ceva timp împreună în New York.

– Nu am avut un partener mai bun în toată cariera mea, zise el cu sinceritate. Dar ei nu aș putea să-i spun asta vreodată. Lucrează cel mai bine când îi stârnești

pasiunile. Are un temperament teribil de pasional. El zâmbi în timp ce se ridică. La fel ca un rus.

Lindsay se întoarse în cameră purtând colanți negri și un costum cu jambiere albe și poante. Încă ținea bărbia sus.

– Te-ai îngrășat un pic, comentă Nikolai, cercetându-i critic figura subțire.

– Am 46 de kilograme, zise ea defensiv.

– O să trebuiască să slăbești cel puțin două, îi zise el în timp ce înaintă către bară. Sunt un dansator, nu un halterofil.

Făcu un *plié* în timp ce Lindsay spumega de furie.

– Nu mai trebuie să mă înfometez pentru tine, Nick.

– Uiți că acum sunt regizor.

Îi zâmbi anost și continuă să se încălzească.

– Uiți că, îl contracară ea, nu mai sunt în companie.

– Doar hârtii.

Îi făcu semn să i se alăture.

– O să vă lăsăm singuri.

Lindsay se întoarse către Seth când el vorbi. Nikolai urmări schimbul de priviri dintre ei. „Acest bărbat nu trădează nici o emoție", decise el.

– Să vă oferim un pic de intimitate.

– Vă rog, o întrerupse Nikolai pe Lindsay, care încerca să răspundă, trebuie să rămâneți!

– Da, Nick nu a putut niciodată să ofere un spectacol fără public. Ea zâmbi, întinzându-se să atingă mâna lui Seth. Nu pleca!

– Te rog, unchiule Seth!

Vrăjită de posibilitatea de a-i urmări pe doi dintre dansatorii ei preferați performând, Ruth îl scutură

pe Seth de braț. În privirea ei se citea entuziasmul. Seth ezită. O privi pe Lindsay lung și pătrunzător.

– În regulă.

Revenise la tonul formal, iar asta o îngrijora. De ce, se gândi ea în timp ce i se alătura lui Nikolai, era atât de înșelătoare apropierea dintre ei? Ea îi vorbi relaxată lui Nick în timp ce amândoi își întindeau și își încălzeau mușchii, dar el observă de câte ori privirea ei îl căută pe Seth în oglindă.

– De cât timp îl iubești? șopti el doar pentru urechile lui Lindsay.

Ea ridică brusc privirea.

– Nu ai putut să ții niciodată un secret față de mine, *ptichka*. Un prieten vede, de cele mai multe ori, mai clar decât un iubit.

– Nu știu, oftă Lindsay, simțind povara cuvintelor. Câteodată, mi se pare că dintotdeauna.

– Iar privirea ta e tragică. El o opri punându-i o mână pe obraz. E dragostea chiar atât de tragică, pasărea mea mică?

Lindsay clătină din cap, încercând să alunge acea stare.

– Ce fel de întrebare e asta din partea unui rus? Dragostea e menită să fie tragică, nu?

– Aici nu vorbim de Cehov, *ptichka!* După ce o bătu pe obraz, porni către CD-player. Poate că Shakespeare ți s-ar potrivi. El ridică privirea de la CD-urile pe care le studia. Îți aduci aminti de acei *pas de deux* din *Romeo și Julieta?*

Lindsay îl privi cu nostalgie.

– Sigur că da. Am repetat la nesfârșit. Tu mi-ai masat degetele când am avut crampe, apoi ai aruncat

cu un prosop plin de transpirație în mine când am ratat un *sauté*.

– Ai memorie bună. El introduse CD-ul în player și programă o selecție. Atunci, haide, dansează cu mine, *ptichka*, de dragul timpurilor vechi și noi! rosti Nikolai și întinse mâna.

Uniunea lor era magică. Degetele lor se atinseră, apoi se despărțiră. Lindsay simți imediat: tinerețea, speranța, amărăciunea primei iubiri. Simțea pașii în mod instinctiv. Curgeau în ritmul muzicii și se îmbinau armonios cu ai lui Nick. Când o ridică pentru prima dată, ea se simți pierdută în muzică, în emoție.

Ruth îi privea aproape fără să respire. Deși dansul părea înșelător de simplu de executat, pregătirea ei o făcea să aprecieze la adevărata valoare toate mișcările dificile și complexe. Era romantism în forma lui cea mai pură: un bărbat și o femeie atrași irezistibil unul de celălalt, pierzându-se în mrejele unei noi iubiri. Muzica vibra în același ritm cu emoția unei iubiri profunde și blestemate. Strălucea puternic în ochii lui Lindsay când îl privea pe Davidov. Aici nu era îndrăzneala țanțoșă a Dulcineei, ci vulnerabilitatea unei fete care se îndrăgostea pentru prima dată. Și când îngenunchează pe podea, atingându-se reciproc cu vârfurile degetelor, inima lui Ruth aproape că explodă de bucurie.

Preț de câteva secunde după ce se opri muzica, dansatorii rămaseră nemișcați, privindu-se în ochi, degetele lor încă atingându-se. Apoi Davidov zâmbi și o trase în brațe. Ea tremură ușor sub palma lui.

– Se pare că nu te-ai pierdut până la urmă, *ptichka*. Întoarce-te cu mine! Am nevoie de tine!

– Oh, Nick!

Epuizată, își sprijini capul pe umărul lui. Uitase ce sentiment covârșitor de plăcere o cuprindea când dansa cu el. Cu toate acestea, însăși esența dansului îi intensificase sentimentele pentru Seth. Dacă ar fi putut să se întoarcă în casa înzăpezită, să taie orice legătură cu lumea în afară de el, ar fi făcut asta într-o clipită. Mintea ei aproape că părea amețită de dorințe și de îndoieli. Se agăță de Nick ca și cum el era ancora ei.

- Nu e chiar atât de rea. Deasupra creștetului lui Lindsay, el rânji către Seth și Ruth.

- A fost minunată! rosti Ruth cu o voce răgușită de emoții. Amândoi ați fost minunați. Nu-i așa unchiule, Seth?

Încet, Lindsay înălță capul. Când îl privi, în ochii ei se putea vedea dragostea.

- Da. Seth o urmări, dar fără a-și trăda emoțiile. Nu am văzut doi oameni care să se potrivească mai bine. Se ridică, luându-și în același timp haina. Trebuie să plec. Puse o mână peste umărul lui Ruth, auzindu-i protestele. Ruth poate să rămână. Mai e doar o oră până la cursul ei.

- Da, bineînțeles. Lindsay se ridică, neștiind cum să facă față zidului care brusc se ridicase între ei. Trupul ei încă mustea de emoții care îi aparțineau doar lui. Seth! îi rosti ea numele ca și cum era singurul lucru important din lume.

- Trec să o iau diseară. Își mută atenția asupra lui Nikolai, care se ridicase și stătea în picioare lângă Lindsay. A fost o plăcere să te întâlnesc, domnule Davidov.

- Și pentru mine, răspunse Nikolai.

Putea să simtă neliniștea lui Lindsay când Seth se întoarse. Făcu un pas în față și apoi se opri.

Noaptea fusese visul ei, iar dansul, fantezia. Închise ochii strâns, în timp ce ușa se închise în urma lui.

– Lindsay! Nick îi atinse umărul, dar ea clătină dezaprobator din cap.

– Nu, te rog! Trebuie să... trebuie să dau niște telefoane.

Întorcându-se, fugi către biroul ei. Nick suspină în timp ce ușa se închise de tot.

– Suntem niște emotivi noi, dansatorii, comentă el, întorcându-se către Ruth.

Ochii ei erau negri, mari, tineri. Haide atunci, arată-mi de ce te-ar trimite Lindsay la mine!

Uimită, Ruth se holbă la el.

– Vreți... vreți să dansez pentru dumneavoastră? întrebă ea, simțindu-și picioarele grele, ca de plumb. Nu avea să fie în stare să le miște.

Nick aprobă din cap, devenind brusc foarte serios.

– Da. Privi către ușa închisă în timp ce se întoarse către CD-player. O să-i oferim lui Lindsay tot timpul de care are nevoie pentru a da telefoanele, dar nu o să-l pierdem. Schimbă-ți pantofii!

capitolul 12

Lui Ruth nu-i venea să creadă ce se întâmpla. În timp ce se grăbea să-și schimbe cizmele cu pantofii de balet, nu-și mai simțea degetele, care păreau amorțite. Davidov voia să o vadă dansând. Era un vis. Era sigură. Era atât de ireal și absurd încât era sigură că în orice moment avea să se trezească din somn, în patul ei înalt, moale din Casa Cliff.

Dar era în studioul lui Lindsay. Pentru a se liniști, Ruth își puse mintea la treabă, verificând iar și iar toate punctele de referință în timp ce-și descheia cizmele. Vedea peretele lung de oglinzi, podeaua de lemn, strălucitoare, mereu imaculată. Privi partitura familiară așezată pe pian, CD-urile împrăștiate pe raft. Planta bolnăvicioasă pe care Lindsay se chinuise să o îngrijească cu atâta atenție, care stătea în fața ferestrei de est. Ruth observă că se ofilise încă o frunză. Putea să audă zgomotul radiatorului care fusese pornit. Șuiera încet.

Nu era un vis, își tot spunea. Era real. Cu mâinile tremurânde, se încălță cu pantofii ei preferați de balet. Se ridică, abia îndrăznind să se uite la Davidov. El ar fi trebuit să fie neînsemnat în costumul gri, simplu, de jogging, dar nu era. Ruth, în ciuda tinereții, recunoștea că unii bărbați nu aveau să fie niciodată obișnuiți. Unii atrăgeau atenția fără efort. Era vorba nu doar de chipul și fizicul lui, ci și de aura lui.

Când dansase cu Lindsay, Ruth se transfigurase. Nu era un Romeo adolescent, ci avea 28 de ani, poate

la apogeul carierei lui de dansator. Dar ea îl văzuse tânăr, cuprins de magia primei iubiri. Nimeni nu ar fi pus la îndoială vreun rol pe care Nick Davidov ar fi ales să-l joace. Acum încercă să privească bărbatul, dar aproape că îi era teamă să ridice ochii. Legenda era foarte importantă pentru ea. Încă era suficient de tânără încât să viseze la eroi indestructibili.

Îl găsea remarcabil de frumos, însă privirea lui apăsătoare și nasul ușor strâmb făceau ca fața să nu fie extrem de copilăroasă. Ruth era bucuroasă fără să știe de ce. Acum îi putea vedea doar profilul în timp ce el trecea prin colecția de CD-uri ale lui Lindsay. Pe fruntea lui se vedeau stropi de transpirație, mărturie a efortului depus în dansul de mai devreme. Stătea ușor încruntat și, deși studia CD-ul pe care îl avea în mână, Ruth se întrebă unde erau gândurile lui. Părea distant, într-o lume care era doar a lui. Ea se gândi că poate așa trebuiau să fie legendele: distante și inabordabile.

Cu toate acestea, Lindsay nu fusese niciodată așa, se gândi ea. Iar Davidov nu i se păruse așa la început. Fusese prietenos, își aminti. Îi zâmbise. „Poate că a uitat de mine, se gândi ea, simțindu-se mică și prostuță. De ce ar vrea să mă vadă dansând?" Își îndreptă spatele cu mândrie. „Dar el mi-a cerut-o. El mi-a ordonat. Și o să-și aducă aminte de mine până ce o să termin", se hotărî ea în timp ce înaintă către bara de balet să se încălzească. Iar într-o zi o să dansez cu el. Așa cum a făcut-o Lindsay", își spuse în timp ce execută prima poziție.

Fără să vorbească, Davidov puse jos CD-ul pe care îl ținea în mână și începu să măsoare studioul. Mișcările lui semănau cu ale unui animal închis în cușcă. Ruth pierdu ritmul de uimire. Se înșelase; nu uitase de ea,

însă gândurile lui erau concentrate asupra femeii din spatele ușii de birou. Detestase privirea rănită și disperarea pe care le văzuse în ochii lui Lindsay când ieșise din cameră.

Prin câte stări și emoții trecuse într-o singură după-amiază, cugetă Nick. O urmărise pe Lindsay și îi simțise bucuria când îl văzuse pentru prima dată. Ochii ei străluciseră de emoție. Fiind emotiv, Davidov înțelegea oamenii emotivi. Admira capacitatea lui Lindsay de a vorbi fără cuvinte într-un mod atât de pasional.

Nu se putea înșela în privința sentimentelor ei față de Seth Bannion. Le văzuse imediat. Și, deși Seth era un bărbat care se controla foarte bine, Nikolai simțise și acolo ceva – un curent ușor, ca o șoaptă abia perceptibilă. Dar Seth o părăsise pe Lindsay fără să-i ofere o îmbrățișare sau o atingere, nici măcar un cuvânt. Nikolai era sigur că nu avea să-i înțeleagă vreodată pe americani și obsesia lor de a fi reținuți și nici ezitarea de a se atinge.

Cu toate acestea, știa că plecarea lui impersonală o rănise pe Lindsay. Dar nu o devastase. Ea era mult prea puternică. Era ceva mai mult, era sigur, ceva mai profund. Instinctul îi spunea să treacă dincolo de ușa biroului și să-i ceară să-i spună care era problema, dar știa că Lindsay avea nevoie de timp. Așa că avea să i-l ofere.

Și mai era fata.

Se întoarse și o văzu pe Ruth încălzindu-se la bara de balet. Soarele care pătrundea prin ferestre se reflecta în oglinzi. Strălucea în jurul ei în timp ce își ridică piciorul în aer într-un unghi aproape imposibil de nouăzeci de grade. Îl ținu acolo drept, aparent fără efort.

Nikolai se încruntă, mijind ochii. Când o privise afară, văzuse o fată drăguță cu trăsături exotice și o structură osoasă bună. Văzuse un copil care încă nu ieșise de pe băncile școlii, dar acum vedea o femeie frumoasă. Un miraj al luminii, se gândi el, apropiindu-se. Simți o emoție puternică pe care o suprimă rapid.

Ruth se mișcă, iar unghiul de lumină se mută. Era din nou o fată tânără. Tensiunea din umerii lui Nick se evaporă. Clătină din cap zâmbind, gândindu-se la lucrurile pe care tocmai și le imaginase. Redeveni profesionistul sever, porni către CD-player și alese un CD.

– Haide! zise el impunător. În centrul camerei, o să-ți spun combinația.

Ruth înghiți în sec, încercând să pretindă că era relaxată, ca și cum în fiecare zi aveai oportunitatea de a dansa în fața lui Nikolai Davidov. Însă îi erau greu să se desprindă de bara de balet. Nikolai zâmbi, recunoscând brusc neliniștea fetei.

– Haide! îi zise el de această dată cu mai multă blândețe. Rareori le rup picioarele dansatorilor mei.

Ca răspuns la cuvintele lui, Ruth îi zâmbi fâstâcită, apoi porni către centrul camerei. El selectă muzica de pe CD, apoi începu.

Lindsay avea dreptate. Nikolai observă asta încă din primele momente, dar ritmul instrucțiunilor lui nu crescu, rămase constant, lin. Dacă Ruth ar fi fost în stare să-i cerceteze chipul, probabil i s-ar fi părut că era nemulțumit. Ținea buzele strânse și avea o privire impenetrabilă.

Teama inițială pe care Ruth o simțise dispăru. Dansa și permise muzicii să o conducă. Un *arabesque*, un *soubresaut*, o serie rapidă, elegantă de piruete. Ea îi oferi ceea

ce el îi cerea fără ezitare. Când se opriră instrucțiunile, ea făcu la fel, așteptând. Știa că avea să fie mai mult. Simțea asta.

Nick se îndreptă către CD-player fără a privi în urmă și fără a-i adresa vreun cuvânt lui Ruth. Căută repede printre CD-uri până când găsi ce căuta.

– *Spărgătorul de nuci*. Lindsay îl pune în scenă de Crăciun?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare, dar Ruth răspunse:

– Da, zise pe un ton puternic și clar, fără inflexiuni de emotivitate.

Ea era dansatoarea acum, femeia în control.

– Tu ești Carla, zise el cu atâta încredere, încât Ruth se gândi că probabil Lindsay îi spusese că o distribuise în acel rol. Ordonă combinația rapid. Arată-mi! îi ceru el încrucișându-și brațele la piept.

Lindsay stătea tăcută în biroul ei. Instrucțiunile lui Nikolai pentru Ruth se auzeau destul de clar din spatele ușii închise, dar ea nu le conștientiza. Era uimită de profunzimea durerii. Și continua să o simtă val după val. Fusese atât de sigură că putea să facă față finalului idilei ei cu Seth, la fel de sigură cum fusese că putea să facă față zăpezii. Nu își dăduse seama cât de mult avea să sufere.

Abia reușise să câștige bătălia hidoasă cu lacrimile. Simțea că nevoia de a plânge se mai potolise. Când i se oferise lui Seth, își jurase că nu avea să regrete acest lucru și că nu urma să plângă. Se liniști la gândul că, atunci când durerea avea să treacă, urma să rămână cu amintiri frumoase, prețioase. Avusese dreptate, era convinsă,

când decisese să nu se arunce în brațele lui și să nu-i mărturisească iubirea, așa cum tânjea să o facă. Ar fi fost imposibil de suportat pentru amândoi. Ea făcuse ca totul să fie mai ușor pentru el, imprimând o notă relaxantă timpului petrecut împreună. Dar nu se așteptase la răceala lui și nici la ușurința cu care ieșise din studioul și din viața ei. Pentru câteva clipe, când era în bucătăria lui și apoi în mașină, pe drumul către studio, crezuse că se înșelase. Imaginația îi juca feste, își zise clătinând rapid din cap. Iluzii și dorințe.

Ce se întâmplase între ei fusese minunat, dar acum se terminase. Asta îi spusese lui Seth, asta trebuia să-și amintească.

Își îndreptă spatele, încercând cu disperare să se comporte cu aceeași detașare pe care o văzuse în ochii lui Seth când ieșise din studio. Însă fără să vrea strânse pumnii puternic, simțind cum emoțiile o copleșesc. „Oare o să încetez să-l iubesc? Oare pot?"

Ochii ei se opriră asupra telefonului. Își desfăcu degetele, atingând receptorul. Tânjea să-l sune, să-i audă vocea. Putea să inventeze o mie de scuze. Se certă pe sine și închise ochii, strângându-i puternic „Idioato! El abia dacă a avut timp să ajungă în cealaltă parte a orașului, iar tu deja ești pregătită să te faci de râs."

Avea să fie mai ușor, își zise ea cu fermitate. Trebuia.

Ridicându-se, Lindsay se îndreptă către fereastră. Se formaseră țurțuri la colțurile geamului. În spatele școlii era un deal înalt și înclinat care dădea într-un câmp îngust. Deja mai bine de o duzină de copii se dădeau cu sania. Erau mult prea departe de ea pentru a auzi țipetele și râsetele de bucurie, care cu siguranță umpleau aerul proaspăt. Dar putea să le simtă entuziasmul și libertatea.

Pe ici, pe colo erau tot soiul de copaci, împodobiți așa cum trebuiau să fie, încărcați de zăpadă și strălucind în lumina puternică a soarelui.

Lindsay îi privi lung. O pată roșie coborî dealul, apoi încet urcă drumul lung înapoi către vârf. Urmă o pată verde, care se opri la mijloc, ca apoi să se rostogolească la vale. Preț de o clipă, Lindsay își dori aproape cu disperare să alerge afară și să li se alăture. Voia să simtă frigul, fiorii zăpezii lovind-o în față, respirația întretăiată din pricina vitezei la coborâre. Voia drumul lung, obositor înapoi către vârf. Se simțea mult prea înfierbântată, mult prea izolată în spatele ferestrei.

Ea își sprijini capul de sticla rece. „Viața mergea mai departe. Și cum nu are de gând să se oprească pentru mine, aș face bine să țin ritmul. Nu mai am cum să dau înapoi, să mă ascund. Trebuie să o fac." Apoi auzi muzica sugestivă din *Spărgătorul de nuci*.

„Și încep de aici."

Lindsay înaintă către ușa biroului, o deschise și intră în studio.

Nici Nikolai și nici Ruth nu o observară și, dorindu-și să nu-i deranjeze, nu înaintă în cameră, ci rămase locului, urmărind-o pe Ruth, care zâmbea seducător, mișcându-se fără efort și cu grație pe comenzile date de Nikolai. Nick o privea fără să comenteze.

Nimeni, decise Lindsay, nu putea să-și dea seama doar privindu-l ce gândea.

Făcea parte din șarmul lui să fie deschis precum o carte într-un moment, ca în altul să fie indescifrabil precum un sfinx. Poate că acesta era motivul pentru care femeile erau atrase de el, se gândi ea. Dintr-odată, ea își dădu seama că nu era cu mult diferit de Seth.

Dar nu voia să se gândească la asta. Așa că se concentră asupra lui Ruth.

Cât de tânără era! Era un copil, în ciuda ochilor ei înțelepți și triști. Pentru ea, trebuiau să existe baluri la școală, jocuri de fotbal și nopți plăcute de vară. De ce trebuia să fie atât de complicată viața unei adolescente de 17 ani?

Lindsay își duse degetele la tâmple, încercând să-și amintească de ea la aceeași vârstă. Deja ajunsese la New York și viața fusese foarte simplă, dar și foarte exigentă, ambele din același motiv: baletul. Avea să fie la fel pentru Ruth.

Lindsay continuă să o urmărească dansând. Pentru unii, decise ea, viața nu era menită să fie ușoară. Se gândi la ea și la Ruth. Pentru unii, era menită să fie grea, dar recompensele puteau fi atât de dulci! Lindsay își aminti de sentimentul de euforie de pe scenă, apogeul a sute de ore de muncă și de repetiții, răsplata pentru toată durerea și toate sacrificiile. Avea să le cunoască și Ruth. Acesta era destinul ei. Lindsay refuză să accepte ideea că, pentru a obține ceea ce simțea că merita Ruth, trebuia să se lupte cu Seth. Iar în confruntarea dintre ei, ea trebuia să fie foarte puternică. De acum avea suficient timp să se gândească la asta în nopțile pline de singurătate. Era sigură că în câteva zile avea să facă față situației, că urma să fie capabilă să se descurce cu propriile emoții. Atunci voia să vorbească cu Seth despre Ruth.

Când se opri muzica, Ruth menținu ultima poziție timp de mai multe secunde. În timp ce coborî brațele, începu următoarea mișcare, dar Nick nu-i vorbi. Nu-i dădu nici un ordin, nu făcu nici un comentariu, ci porni către CD-player și îl opri.

Ruth, cu respirația întretăiată, își umezi buzele. Acum, când dansul se terminase, ea redeveni neliniștită. Degetele ei care se mișcaseră cu eleganță în timpul dansului acum tremurau.

„Crede că am fost îngrozitoare și o să-mi spună asta. O să-i fie milă de mine și o să-mi zică ceva împăciuitor și blând." Ambele variante erau teribile pentru ea. Avea o mie de întrebări în minte. Și-ar fi dorit să aibă curajul de a le spune, însă singurul lucru pe care reuși să-l facă fu să-și prindă o mână cu cealaltă. I se părea că toată viața ei atârna de un fir de ață, așteptând opinia unui bărbat, cuvintele acestuia. Brusc, Davidov o privi. Intensitatea privirii lui o înspăimântă și își strânse mâinile și mai puternic. Apoi masca dispăru, iar el îi zâmbi. Inima lui Ruth se opri.

„Iată-le", se gândi ea ametită. Acele cuvinte blânde, teribile.

– Domnule Davidov, începu ea, dorindu-și să-l oprească înainte ca el să înceapă.

Prefera o lovitură rapidă și curată.

– Lindsay avea dreptate, o întrerupse el. Când ajungi în New York, să vii la mine.

– La dumneavoastră? repetă Ruth tâmp, nesigură că îl auzise bine, neîndrăznind să creadă că era adevărat.

– Da, la mine. Nikolai păru amuzat de răspunsul lui Ruth. Știu câteva lucruri despre balet.

– Oh, domnule Davidov, nu am vrut să... Ea înaintă către el, mânată de neliniște. Eu doar... Eu doar voiam să...

Nikolai îi cuprinse mâinile pentru a o calma.

– Cât de mari sunt ochii tăi când ești confuză! zise el strângându-i ușor mâinile. Încă sunt multe lucruri pe care nu le-am văzut, bineînțeles. Îi eliberă mâinile

și o prinse de bărbie, cercetându-i minuțios chipul. Cum dansezi cu poante, continuă el. Cum dansezi cu un partener. Dar ce am văzut e bine.

Ea rămase fără grai. *Bine* din partea lui Davidov era cel mai mare compliment.

Atunci Lindsay înaintă, iar Nikolai își luă privirea de la Ruth.

– *Ptichka?*

Eliberând bărbia fetei, el se îndreptă către Lindsay. Avea ochii fermi și senini, fără urmă de roșeață, dar era palidă. Mâna ei nu era lipsită de vlagă într-a lui; degetele lor se împreunară, însă ale ei erau reci. El își puse cealaltă palmă peste mâna ei pentru a o încălzi.

– Deci ești mulțumit de cea mai bună dintre elevele mele.

O licărire în ochii ei, aproape insesizabilă, fu un semnal suficient de clar pentru el – îi spunea că tot ce se întâmplase nu trebuia discutat acum.

– Aveai îndoieli? întrebă el.

– Nu. Ea zâmbi și se întoarse către Ruth. Dar sunt sigură că ea se îndoia. Lindsay privi înapoi către Nick și îi zâmbi obosită. Ești la fel de intimidant precum îți este reputația, Nikolai Davidov.

– Prostii. Ridică din umeri când auzi opinia lui Lindsay și apoi rânji către Ruth. Am un temperament de sfânt.

– Cât de frumos minți! zise Lindsay suav.

– La fel ca întotdeauna.

Auzind-o, el doar zâmbi și îi sărută mâna.

– Face parte din farmecul meu.

Prietenia și confortul pe care el i le oferea îi mai domoleau durerea. Lindsay îi strânse mâna în semn de recunoștință.

- Mă bucur foarte mult că ești aici. Apoi, eliberându-i mâna, se îndreptă către Ruth. Ți-ar prinde bine niște ceai, sugeră ea, dar se abținu să atingă umărul fetei. Nu era sigură că gestul avea să fie bine primit. Pentru că, dacă mă ajută memoria, tremuri toată pe interior. Știu asta pentru că eu așa am pățit la fel prima dată când am dansat în fața lui, iar pe atunci nu era legenda de astăzi.

- Eu mereu am fost o legendă, *ptichka*, o corectă Nikolai. Ruth e pur și simplu mai respectuoasă decât ai fost tu. Ei îi place să se certe, îi zise el lui Ruth, făcând semn cu degetul către Lindsay.

- În special cu cei puternici, recunoscu Lindsay.

Ruth râse ușurată. „Oare toate acestea chiar se întâmplă? Oare chiar stau în fața lui Davidov, iar el mă tratează ca pe o profesionistă?" Privind în ochii lui Lindsay, Ruth văzu înțelegere și o umbră de tristețe. Unchiul Seth, își aminti ea repede, rușinată de propriul egoism. Își aminti cât de dezamăgită fusese Lindsay când Seth plecase din studio. Timidă, întinse mâna și atinse mâna mentorului ei.

- Da, te rog, aș vrea niște ceai.

- Ceai rusesc? întrebă Nikolai din cealaltă parte a camerei.

Lindsay îi zâmbi nevinovat.

- Ceai de măceșe.

El se strâmbă.

- Atunci poate o votcă? întrebă și ridică din sprâncene.

– Nu mă așteptam la celebrități rusești, își ceru scuze Lindsay zâmbind. Există posibilitatea să am o cola dietetică.

– Ceaiul e tocmai bun.

El o studie din nou, iar Lindsay înțelese că gândurile lui deja zburau departe.

– Mai târziu o să te duc la cină și o să discutăm. El făcu o pauză când observă că Lindsay îl privea curioasă. Ca în vremurile bune, *ptichka*, îi zise el inocent. Avem multe să ne povestim, nu?

– Da, admise precaută Lindsay, avem.

Ea porni înapoi către biroul ei pentru a pregăti ceaiul, dar Ruth o opri.

– Îl fac eu, se oferi ea, înțelegând că puteau să vorbească mai liber dacă rămâneau singuri. Știu unde ții toate lucrurile. Țâșni înainte ca Lindsay să apuce să-i răspundă ori să refuze.

Relaxat, Nikolai introduse la întâmplare un CD în player. Ritmul romantic al lui Chopin era suficient pentru a asigura o conversație mai intimă.

– E o fată foarte drăguță, zise el. Te felicit pentru judecata ta!

Lindsay zâmbi, uitându-se către ușa pe care Ruth o lăsase întredeschisă.

– Acum o să muncească mai mult ca niciodată, dat fiind ce i-ai spus. O s-o iei în companie, Nick, începu ea brusc nerăbdătoare, dorindu-și să-i asigure fericirea lui Ruth. Ea...

– Aceasta nu e o decizie pe care să o iei brusc, o întrerupse el. Și nu este doar a mea.

– Oh, știu, zise ea nerăbdătoare, cuprinzându-i ambele mâini. Nu fi rațional, Nick, spune-mi ce simți, ce-ți spune inima!

– Inima îmi spune că ar trebui să vii la New York. El o strânse de degete, simțind că se retrage. Inima îmi spune că ești rănită și confuză și ai rămas una dintre cele mai rafinate partenere pe care le-am avut vreodată.

– Vorbeam despre Ruth.

– *Tu* vorbeai despre Ruth, contracară el. *Ptichka*, am nevoie de tine, tonul lui suav făcând-o să-l privească în ochi.

– Oh, nu! Lindsay clătină din cap și închise ochii. Nu lupți cinstit.

– Cinstit, Lindsay? El clătină la rându-i din cap. Binele și răul nu sunt mereu cinstite. Haide, uită-te la mine!

Ea îl ascultă, privind în ochii lui de un albastru profund.

– Acest arhitect...

– Nu, zise Lindsay repede. Nu acum, nu încă. Părea din nou palidă și vulnerabilă, iar el îi atinse obrazul cu mâna.

– Prea bine. Atunci o să te întreb ceva: crezi că eu te-aș vrea înapoi în companie, să dansezi în cel mai important rol din primul meu balet dacă m-aș îndoi de talentul tău?

Ea încercă să vorbească, dar se opri văzându-l cum ridică din sprâncene.

– Înainte să vorbești de sentimente și de prietenie, gândește! adăugă el.

Inspirând adânc, Lindsay se întoarse cu spatele la el și porni către bara de balet. Îl cunoștea pe Nikolai Davidov și știa că era teribil de egoist când venea vorba de dans.

Putea să fie generos, darnic, șarmant, altruist când îi convenea. Dar, când era vorba de dans, era doar profesionist. Baletul era motorul inimii lui. Ea își frecă gâtul, acum încordat. Se simțea copleșită – era prea mult, erau prea multe lucruri cărora trebuia să le facă față.

– Nu știu, murmură ea. Nimic nu mai părea la fel de clar sau de sigur cum i se păruse cu doar câteva ore în urmă. Întorcându-se către Nick, Lindsay ridică ambele palme. Pur și simplu nu știu.

Când înaintă către ea, Lindsay ridică privirea. El văzu amestecul de durere și de confuzie de pe chipul ei. Zgomotul scos de ceainic acoperi preț de câteva clipe muzica lui Chopin.

– Mai discutăm mai târziu, decise el și o luă de umăr. Acum trebuie să ne relaxăm înainte să-ți înceapă orele.

Porniră amândoi către biroul lui Lindsay, să i se alăture lui Ruth. Oprindu-se, ea îl sărută scurt pe obraz.

– Mă bucur că ești aici.

– Bine. El o îmbrățișă. Atunci după ore mă scoți la cină.

capitolul 13

A doua zi după Crăciun, drumurile erau brăzdate de nămeți. Turțuri mari străluceau la streșinile caselor în timp ce o mulțime de țurțuri mai mici atârnau de crengile copacilor. Aerul era proaspăt și rece, iar soarele, ascuns de nori.

Neliniștită și plictisită, Monica mergea către parcul din oraș. Terenul de joacă părea abandonat și demn de milă. Ștergând zăpada din leagăn, ea se așeză. Lovi zăpada cu cizmele și își luă avânt. Era îngrijorată pentru Lindsay.

Avusese loc o schimbare, o schimbare mare. Și începuse exact după primul spectacol al sezonului. Nu era sigură dacă schimbarea venise din cauza timpului pe care Lindsay îl petrecuse cu Seth sau din cauza vizitei lui Nick Davidov. Lui Lindsay nu-i stătea în fire să aibă atâtea toane. Însă timpul trecea, iar starea ei rămânea la fel. Monica se întreba dacă nu cumva o afecta dispoziția lui Lindsay pentru că propria stare de spirit era atât de nesigură.

Monica se îngrozise când descoperise că sentimentele de atracție și de afecțiune pe care le avea față de Andy se transformaseră în iubire. Îl adorase din prima zi când el venise acasă cu fratele ei purtând tricoul lui de fotbal. Ea avea 10 ani, iar el, 15. Ironic, cel mai mare obstacol în calea ei era persoana de care se simțea cel mai apropiată: Lindsay.

De ce nu vedea Lindsay că Andy era înnebunit după ea? Monica se sprijini pe spate în leagăn, bucurându-se de fluturii din stomac și de cerul de deasupra. Era albastru-deschis. Oare de ce el nu-i spusese nimic? Monica își făcu vânt mai tare.

În anii în care Lindsay lipsise din Cliffside, Monica fusese adolescenta îndrăgostită pe care Andy o tratase cu blândețe și cu mângâieri prietenești pe creștet. De când se întorsese Lindsay, el nu părea să observe că sora mai mică a prietenului său crescuse. La fel cum Lindsay, se gândi Monica morocănoasă, nu părea să observe că Andy tânjea după ea.

– Bună!

Întorcând capul, Monica întrezări rânjetul lui Andy înainte de a zbura în față. Când alunecă în spate, el încă zâmbea. Ea își târî picioarele pe pământ și încetini.

– Bună! reuși ea să îngâne în timp ce încercă să se dezmeticească.

– Te-ai trezit dis-de-dimineață pentru o zi de sâmbătă, comentă el degajat, trecând cu mâna peste lanțul leagănului. Cum ai petrecut de Crăciun?

– Bine... Se înjură în gând și încercă să vorbească mai coerent. Și tu te-ai trezit devreme.

Andy ridică din umeri, apoi se așeză în leagăn lângă ea. Inima Monicăi bătea cu putere.

– Simțeam nevoia de o plimbare, murmură el. Tu încă dai lecții de pian?

Monica încuviință din cap.

– Am auzit că te-ai apucat să extinzi florăria.

– Da, adaug o secțiune nouă dedicată plantelor de casă.

Monica analiză mâinile prinse de lanțurile leagănului de lângă ea. O fascina ideea că asemenea mâini mari și masculine puteau să aranjeze flori cu atâta delicatețe. Avea mâini gentile.

- Astăzi deschizi?

- Mă gândeam să deschid un pic după-amiază. Ridică din umerii lați. Nu pare că mai e altcineva treaz în afară de noi.

Întoarse capul și îi zâmbi. Monica se simțea în al nouălea cer.

- Îmi place să mă trezesc devreme, bolborosi ea.

- Și mie.

Privirea ei era suavă și vulnerabilă ca a unui cățel. Își simțea palmele arzând în aerul rece de decembrie. Se ridică, cutreierând neliniștită terenul de joacă.

- Te gândești vreodată să pleci din Cliffside? întrebă ea după o scurtă tăcere.

- Sigur. Andy sări din leagăn ca să meargă lângă ea. Mai ales când am o zi proastă. Dar nu prea vreau să plec.

Ea îl privi.

- Nici eu nu vreau să plec.

Lovi cu piciorul o minge pe jumătate îngropată în zăpadă. Aplecându-se, Monica o ridică. Andy urmări lumina soarelui de iarnă reflectându-se în părul ei.

- Îmi aduc aminte când tu și fratele meu obișnuiați să vă jucați în curtea din spate. Aruncă ușor mingea. Câteodată, dădeai câte o pasă și către mine.

- Te descurcai destul de bine pentru o fată, recunoscu Andy, iar ea se strâmbă. El râse, simțindu-se mult mai relaxat de când începuse plimbarea.

Monica mereu îl făcea să se simtă bine. De această dată, când aruncă mingea, el o prinse.

– Vrei să aruncăm?

– Bine.

Ea porni iute prin zăpadă, apoi începu să alerge, amintindu-și mișcările din anii trecuți. Andy își făcu avânt și aruncă mingea care se roti în aer către ea. Perfect poziționată, ea o prinse.

– Chiar nu e rău! strigă Andy. Dar nu o să înscrii.

Monica strânse mingea sub braț.

– Privește-mă! strigă ea și porni prin zăpada bătătorită.

Alergă direct către el, apoi coti la stânga înainte ca el să aibă timp să marcheze. Agilitatea ei îl surprinse, dar reflexele lui erau bune. Se întoarse, urmărind-o în zig-zag. Absorbit de moment, se aruncă, prinzând-o de mijloc și izbind-o de pământ. Se auzi o bufnitură. Îngrozit, Andy se rostogoli deasupra ei. Sub zăpada pe care o avea pe față, ea roși.

– Oh, Monica, îmi pare rău! Ești bine? El începu să-i curețe obrajii de zăpadă. Nu m-am gândit. Te-am rănit?

Ea clătină din cap, dar nu-i revenise suflul suficient de mult cât să poată vorbi. El era pe jumătate urcat pe ea, ștergându-i preocupat zăpada de pe față și din păr. Ritmul respirației lor se sincronizase. Ea zâmbi văzându-i chipul îngrijorat, iar privirile li se întâlniră. Brusc, Andy cedă impulsului și o sărută ușor, ezitant.

– Ești sigură că ești bine?

Gustul lui era mult mai dulce decât ce își imaginase Monica vreodată. Îl gustă din nou când el o sărută a doua oară.

– Oh, Andy!

Monica își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se rostogoli până când el ajunse sub ea. Ea coborî buzele către ale lui fără a ezita, cu multă pasiune.

Zăpada alunecă pe sub gulerul lui Andy, dar el o ignoră, absorbit să-i cuprindă cu mâna ceafa pentru a prelungi neprevăzutul.

– Te iubesc, zise ea în timp ce-i săruta fața. Te iubesc atât de mult!

El îi mângâia părul. Monica se simțea eliberată. El părea hotărât să stea acolo pentru totdeauna atât timp cât Monica, moale și plăcut mirositoare, era agățată de gâtul lui. Apoi se ridică, încă ținând-o în brațe, și o privi în ochii întunecați și emoționați. O sărută din nou.

– Hai să mergem la mine acasă!

O cuprinse de umeri, trăgând-o mai aproape de el.

Trecând cu mașina prin zonă, Lindsay îi văzu pe Andy și Monica și ridică din instinct mâna pentru a-i saluta. Nici unul din ei nu o observă. Era îngândurată și conducea către Casa Cliff. Trebuia să discute cu Seth.

Simțea că nu mai era timp pentru ea, pentru ei, pentru Ruth. Nimic nu părea să meargă cum trebuia, nimic începând din acea după-amiază când se oprise prima ninsoare.

Seth plecase aproape imediat la șantierul din Noua Zeelandă, întorcându-se doar cu câteva zile înainte de Crăciun. Nu-i scrisese și nici nu o sunase și, deși Lindsay nu se așteptase să o facă, totuși sperase. Dorul de el era dureros. Voia să fie din nou cu el, să prindă din nou o parte din fericirea pe care o simțise, o parte din aprocierea pe care o împărtășiseră. Cu toate acestea, știa că, după ce aveau să vorbească, urma să se adâncească distanța dintre ei. Trebuia să-l convingă prin orice mijloace să o lase pe Ruth să plece. Ultima ei conversație cu Nick o convinsese că era timpul să facă presiuni, așa

cum era timpul pentru ea să ia o decizie finală legată de viața ei. Voia ca Ruth să meargă cu ea la New York.

Coti încet pe aleea lungă ce ducea către curtea lui Seth, fixând casa cu privirea. Inima îi bătea cu forță în piept, așa că se nu se grăbi să coboare după ce opri mașina. Nu voia să se facă din nou de râs în prezența lui Seth. Viitorul lui Ruth depindea de ea, de cât de puternică era pentru a-l convinge că știa ce avea nevoie fata.

Lindsay coborî din mașină, strângând geanta cu ambele mâini, neliniștită, în timp ce înainta către ușa de la intrare. „Relaxează-te!" Sentimentele ei față de el nu trebuiau să-i întunece judecata.

Vântul îi dădea culoare în obraji și era recunoscătoare pentru asta. Își împletise părul și îl aranjase la spate pentru ca vântul să nu i-l răvășească. În acel moment, stăpânirea de sine era vitală pentru ea. Știa că amintirile pe care le împărtășise cu Seth aveau să iasă la iveală și să o copleșească în clipa în care intra în casă. Ridică degetul acoperit de mănușă și apăsă pe sonerie. Din fericire, nu așteptă mult și Worth îi răspunse.

Era îmbrăcat aproape la fel ca data trecută. Costumul negru și cravata erau impecabile. Cămașa era de un alb strălucitor. Barba era atent tunsă, iar expresia chipului părea impenetrabilă.

– Bună dimineața, domnișoară Dunne.

Vocea lui nu indica deloc curiozitate cu privire la motivul vizitei ei matinale.

– Bună dimineața, domnule Worth.

Lindsay își potoli o parte din neliniște strângând geanta, însă cealaltă parte se putea citi în ochii ei.

– Seth e acasă?

– Cred că lucrează, domnișoară. Politicos, se feri pentru a-i permite să intre în casa călduroasă. Dacă nu vă deranjează să așteptați în salon, mă duc să văd dacă poate fi deranjat.

– Da, eu... Te rog.

Își mușcă buza în timp ce îl urmă. „Să nu începi să te bâlbâi!"

– Pot să vă ajut cu haina, domnișoară, se oferi el când ea trecu de pragul salonului.

Fără să scoată un cuvânt, Lindsay se dezbrăcă. Focul ardea. Își aminti clar cum făcuse dragoste cu Seth aici pentru prima dată, în timp ce focul șuierase și ceasul de pe șemineu ticăise, măsurând timpul pe care îl petrecuseră împreună.

– Domnișoară?

– Da? Da, scuze.

Se întoarse către Worth, brusc conștientă că el îi vorbise.

– Ați dori niște cafea cât timp așteptați?

– Nu, nimic. Mulțumesc.

Își scoase mănușile și se îndreptă către fereastră. Voia să-și recapete controlul înainte ca Seth să i se alăture. Așezând geanta și mănușile pe o masă, își împreună degetele.

Îi era greu să aștepte acolo, descoperi ea, în camera în care i se dăruise complet. Amintirile erau chinuitor de intime. „Prioritățile. Trebuie să-mi aduc aminte de prioritățile mele." În reflexia geamului se vedea pe sine: pantaloni gri trei sferturi, pulover vișiniu din mohair cu mâneci pline și strânse. Părea stăpână pe sine, însă stăpânirea de sine, la fel ca femeia din oglindă, era o iluzie.

– Lindsay!

Ea se întoarse, crezându-se pregătită. O avalanșă de sentimente o cuprinse văzându-l din nou. Dar cel mai acaparator sentiment era bucuria. Ea zâmbi încântată și traversă camera către el. Întinse mâinile fără ezitare.

– Seth. Ce mă bucur să te văd!

El îi strânse ușor mâinile înainte de a le elibera.

– Arăți bine, îi zise el pe un ton relaxat și distant, ceea ce o făcu să-și înghită cuvintele care îi stăteau pe limbă.

– Mulțumesc. Se întoarse și porni către foc, simțind nevoia de a se încălzi. Sper că nu te deranjez.

– Nu. Seth rămase locului. Nu mă deranjezi, Lindsay.

– Lucrurile au mers bine în Noua Zeelandă? întrebă ea, privindu-l cu un zâmbet mai rezervat. Îmi imaginez că vremea a fost diferită acolo.

– Un pic, recunoscu el. Înaintă, dar păstră distanța. Trebuie să mă întorc după 1 ianuarie pentru câteva săptămâni. Ruth mi-a zis că ai vândut casa.

– Da. Lindsay trase de gulerul puloverului, dorindu-și să fi avut ceva cu care să-și ocupe mâinile. M-am mutat în școală. Totul se schimbă, nu?

El încuviință din cap.

– E destul spațiu acolo și, bineînțeles, casa părea teribil de goală când stăteam doar eu în ea. O să fie mai ușor de organizat totul când mă întorc la New York...

– Pleci la New York? o întrerupse el tăios.

Lindsay îl văzu încruntându-se.

– Când?

– Luna viitoare. Ea porni către fereastră, incapabilă să mai stea locului. Atunci Nick își începe baletul. Am ajuns la un acord în cele din urmă.

– Înțeleg. Seth vorbi încet. Îi privi gâtul lung până când se întoarse cu fața către el. Atunci ai hotărât să te întorci.

– Pentru o singură reprezentație. Ea zâmbi, încercând să pretindă că era o banală conversație. Inima i-o luase la goană. Premiera o să fie televizată. Din moment ce am fost cel mai cunoscut partener al lui Nick, am fost de acord să joc rolul principal. Astfel, reuniunea noastră o să atragă și mai multă atenție asupra spectacolului.

– O singură reprezentație, murmură Seth. Își băgă mâinile în buzunare în timp ce o privi. Chiar crezi că o să te poți opri după asta?

– Bineînțeles, încercă Lindsay să spună cu calm. Am mai multe motive pentru care vreau să fac asta. E important pentru Nick. Ea oftă. Câteva raze de soare alunecară prin geam, reflectându-se în părul ei. E important pentru mine.

– Să vezi dacă încă poți fi o vedetă?

Ea ridică din sprâncene, amuzată.

– Nu. Dacă aș fi avut un asemenea ego, lucrurile ar fi fost diferite de mult. Acea parte nu a contat pentru mine. Presupun că din această cauză eu și mama nu am ajuns la o înțelegere.

– Nu crezi că asta o să se schimbe de îndată ce te întorci în acea lume? În tonul lui se simțea ceva apăsător, ceea ce o făcu pe Lindsay să se încrunte. Când ai dansat cu Davidov, în studio, tot ce erai se contopise în dans.

– Da, și așa trebuie să fie. Ea înaintă către el, scurtând ușor distanța și dorindu-și să-l facă să înțeleagă. Dar dansul și interpretarea nu sunt întotdeauna același lucru. Eu am avut parte de spectacol, îi aminti ea. Eu am fost în lumina reflectoarelor. Nu-mi mai trebuie.

– E mult mai simplu să rămâi aici, acum. Și mult mai greu după ce o să stai din nou în lumina reflectoarelor.

– Nu. Lindsay clătină din cap. Depinde de motivele pentru care te întorci. Ea înaintă către el, atingându-i mâna cu degetul. Tu vrei să-l știi pe al meu?

El o cercetă un moment lung, în tăcere, apoi se întoarse.

– Nu. Nu, nu cred că vreau. Stătea cu fața către foc. Și dacă te-aș ruga să nu pleci?

– Să nu plec? întrebă ea confuză. Ea înaintă, punându-și mâna pe brațul lui. De ce ai face asta?

Seth se întoarse și privirile li se întâlniră. El nu o atinse.

– Pentru că te iubesc și nu vreau să te pierd.

Lindsay miji ochii. Apoi sări în brațele lui, strângându-l cu toată puterea.

– Sărută-mă! îi ceru ea. Înainte să mă trezesc.

Buzele lor se întâlniră înfometate, dorindu-și să potolească nevoia stringentă care prin sărutări repetate se mai domoli. Ea își lipi fața de umărul lui, nevenindu-i să creadă că era adevărat ce auzise. Îi simți mâinile pe spate, de-a lungul puloverului moale, apoi sub el, pe pielea delicată.

– Mi-a fost dor să te ating, murmură el. Au fost nopți în care nu m-am putut gândi la altceva în afară de pielea ta.

– Oh, Seth, nu pot să cred! Ea își trecu ambele mâini prin părul lui. Mai spune-mi o dată!

El o sărută pe frunte înainte de a o strânge din nou în brațe.

– Te iubesc. Ea îi simți trupul relaxându-se în timp ce îl auzi oftând. Nu am spus asta nici unei femei.

- Nici măcar vreunei contese italiene sau vreunui star de cinema francez?

Vocea lui Lindsay se auzea înăbușit la pieptul lui. El o îndepărtă suficient de mult încât privirile lor să se întâlnească, apoi o ținu într-un loc, uitându-se la ea pătrunzător și hotărât.

- Nimeni nu m-a atins așa cum ai făcut-o tu. Aș putea spune că mi-am petrecut toată viața căutând pe cineva ca tine, dar nu-i așa. El îi zâmbi, cuprinzându-i fața cu mâinile. Nu știam că există cineva ca tine. Tu ai fost o surpriză.

- Acesta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Ea întoarse capul și îi sărută palma.

- Când am știut că te iubesc, mi-a fost teamă pentru că asta însemna că am atâta nevoie de tine!

Ea îl privi fascinată. El îi cucerise nu doar inima și trupul, ci și mintea. Profunzimea sentimentelor era incredibilă. Brusc, se lipi de el, simțind cum inima ei o ia la goană.

- Strânge-mă! îi șopti ea, închizând ochii. Încă mă tem.

Gura ei o găsi pe a lui, iar sărutul deveni electric. Se ofereau pătimaș unul altuia. Era un sărut de dependență totală. Se strângeau unul pe celălalt și se ofereau.

- Am fost pe jumătate moartă din acea zi în care ai plecat din studio, îi mărturisi ea. Degetele ei simțeau nevoia să exploreze ridurile de pe chipul lui. Totul a fost lipsit de sens, la fel cum ar fi fost fotografia cu zăpada.

- Nu am putut să rămân. Tu mi-ai spus că a fost frumos ce s-a întâmplat între noi. Doi adulți singuri, atrași unul de altul. Foarte simplu. El clătină din cap,

trăgând-o mai aproape cu posesivitate. Asta m-a răpus. Eu te iubeam. Aveam nevoie de tine. Pentru prima dată în viața mea, nu era simplu.

– Tu nu poți să-ți dai seama când cineva minte? întrebă ea suav.

– Nu când încercam să fac față ideii de a fi îndrăgostit.

– Dacă aș fi știut...

Vocea ei se stinse în timp ce se cuibări în brațele lui, ascultându-i bătăile inimii.

– Am vrut să-ți spun, dar apoi te-am văzut dansând. Ai fost magnifică, perfectă! El inspiră adânc, mirosindu-i parfumul. Am detestat tot. Fiecare secundă în care te priveam îndepărtându-te.

– Nu, Seth! Ea își puse vârfurile degetelor peste buzele lui. Nu e așa. Nu e așa deloc.

– Nu? El o prinse de umeri, îndepărtând-o. El îți oferea o viață pe care tu nu ai putea să o împărtășești cu mine. El îți oferea din nou un loc în lumina reflectoarelor. Mi-am spus că trebuia să fac ce era corect și să te las să pleci. Am stat departe de tine în toate aceste săptămâni. Dar am știut încă din momentul în care te-am văzut aici că nu te pot lăsa să pleci.

– Nu înțelegi. Ea avea ochii triști și rugători. Nu mai vreau acea viață din nou și nici locul din lumina reflectoarelor, chiar dacă le-aș putea obține. Nu mă întorc pentru acest balet din acest motiv.

– Nu vreau să te duci. O strânse mai tare de umeri. Îți cer să nu te duci!

Ea îl privi lung, încă cuprinsă de emoții.

– Cum ar fi dacă eu ți-aș cere să nu te mai duci în Noua Zeelandă?

Brusc, el o eliberă și se întoarse cu spatele.

– Nu este același lucru. E serviciul meu. În câteva săptămâni, o să fie gata și o să mă întorc. Nu este ceva care să-mi schimbe complet viața. Când se întoarse către ea, avea pumnii strânși în buzunare. Ar fi loc pentru mine și copii în viața ta dacă ai fi prim-balerină în companie?

– Poate că nu. Ea se apropie de el, dar înțelese din privirea lui că era mai bine să nu-l atingă. Dar nu o să fiu niciodată prim-balerină în companie. Chiar dacă mi-aș dori din tot sufletul, nu ar fi posibil. Iar eu nu-mi doresc. De ce nu vrei să înțelegi? Pur și simplu nu am nevoie de asta. Nici măcar nu o să fiu oficial cu compania pentru această reprezentație. O să am statut de invitat. De această dată, ea se întoarse cu spatele, copleșită de emoții. Vreau să o fac pentru Nick, pentru că este prietenul meu. Legătura noastră este foarte specială. Și pentru mine. O să pot închide acest capitol din viața mea cu ceva frumos în locul morții tatălui meu. Asta e important pentru mine; până de curând, nu mi-am dat seama cât e de important. Trebuie să o fac, altfel o să trăiesc cu acest regret pentru totdeauna.

În liniștea dintre ei, un buștean alunecă în foc, aruncând scântei prin paravan.

– Așadar, o să pleci indiferent de ce simt.

Lindsay se întoarse încet. Îl privi fix și hotărâtă.

– O să plec și o să-ți cer să ai încredere în mine. Și vreau să o iau pe Ruth.

– Nu! îi răspunse el imediat și tăios. Ceri mult. Mult prea mult.

– Nu este mult, ripostă ea. Ascultă-mă! Nick a cerut-o pe ea. A urmărit-o dansând; a testat-o aici și o vrea.

Ar putea avea un loc în companie până la vară, Seth, atât e de bună! Nu-i pune piedici!

– Nu-mi spune mie că îi pun piedici! Furia țâșnea din cuvintele lui. Mi-ai povestit ce fel de viață ar avea – durerea fizică și chinul emoțional, presiunea, tensiunea. E un copil. Nu are nevoie de așa ceva.

– Ba da, are. Nu e un copil; e o femeie tânără și trebuie să treacă prin tot pentru a deveni balerină. Nu ai dreptul să-i refuzi asta.

– Am tot dreptul.

Lindsay inspiră adânc, încercând să se controleze.

– Legal, dreptul tău o să expire în câteva luni. Atunci, o s-o pui în poziția de a merge contra voinței tale. O să fie teribil de nefericită din cauza asta și s-ar putea să fie prea târziu pentru ea. Nikolai Davidov nu se oferă să instruiască fiecare dansatoare pe care o întâlnește. Ruth e specială.

– Nu-mi vorbi despre Ruth! El ridică vocea, luând-o prin surprindere. I-a luat aproape un an ca să înceapă să fie fericită aici. Nu o s-o împing într-o lume în care trebuie să se pedepsească zilnic doar pentru a ține ritmul. Dacă este ceea ce tu îți dorești, du-te, nu te pot opri! O luă de braț și o trase lângă el. Dar nu o să-ți trăiești cariera prin Ruth.

Lindsay se albi la față. Mîji ochii, nevenindu-i să creadă.

– Asta crezi tu despre mine? șopti ea.

– Nu știu ce cred despre tine. Fața lui era înflăcărată de furie în timp ce a ei era rece din cauza șocului. Nu te înțeleg. Nu te pot ține aici; faptul că te iubesc nu e suficient. Dar Ruth e altceva. Nu o să rămâi în lumina

reflectoarelor prin ea, Lindsay! Trebuie să lupți singură pentru asta.

– Dă-mi drumul, te rog! Deși tremura, vocea ei era foarte calmă. Când Seth o eliberă, ea rămase locului studiindu-l. Tot ce ți-am spus este adevărat. Tot. Roagă-l pe Worth să-mi aducă haina! Am ore în curând. Se întoarse către foc, îndreptându-și spatele. Nu cred că mai avem ce să ne spunem.

capitolul 14

Era cu totul altfel să fii elevă, nu profesoară. Majoritatea fetelor din clasele lui Lindsay erau mult mai tinere decât ea; de fapt, erau adolescente. Cele care împliniseră sau trecuseră de 20 de ani erau în circuitul profesional de mult. Ea lucra din greu. Zilele erau foarte lungi, ceea ce făcea ca nopțile să fie mai ușor de suportat.

Timpul și-l petrecea la ore, apoi la repetiții și apoi la mai multe ore. Locuia împreună cu doi membri ai companiei cu care era prietenă din trecut. Noaptea dormea profund din pricina oboselii. Dimineața, exercițiile puneau stăpânire pe trupul ei. Mușchii ei se obișnuiră din nou cu durerea și crampele în timp ce ianuarie se transformă în februarie. Rutina era aceeași dintotdeauna: imposibilă.

Afară cerul se întunecase din cauza unei furtuni de zăpadă, dar nimeni nu păru să observe, căci repetau un dans din primul act al baletului *Ariel* al lui Davidov. Muzica era de poveste, invocând tot soiul de scene cu păduri întunecate și flori sălbatice. Aici, tânărul prinț avea să o întâlnească pe Ariel. Muritorul și Spiritul aveau să se îndrăgostească. Mișcarea de *pas de deux* era foarte dificilă și punea multă presiune pe rolul feminin din cauza combinațiilor de *soubresaut* și *jeté*. Implica foarte multă energie, dar în același timp mișcările trebuiau să pară ușoare și diafane. Aproape de finalul scenei, Lindsay trebuia să sară, îndepărtându-se de Nick, rotindu-se

în aer, ca la aterizare să fie din nou cu fața spre el. Dar la aterizare, ca să nu cadă, Lindsay puse ambele picioare jos. Nick înjură ofuscat.

-Scuză-mă!

Respirația ei era greoaie din cauza efortului din timpul dansului.

-Scuze! El își revărsă furia gesticulând cu mâinile către ea. Nu pot să dansez cu niște scuze.

Ceilalți dansatori din încăpere o priveau pe Lindsay cu compătimire. Cu toții simțiseră limba ascuțită lui Davidov. Pianistul porni automat suita de la început. Lindsay își simțea trupul ostenit de munca de peste douăsprezece ore pe care o depusese.

-Aproape că nu am pus picioarele jos în toată scena trei, ripostă ea. Cineva îi dădu un prosop, iar ea își șterse recunoscătoare transpirația de pe gât și de pe față. Nu am aripi, Nick!

-Asta e clar.

Rămase surprinsă că sarcasmul lui o răni. De obicei, ar fi enervat-o doar, apoi lucrurile s-ar fi liniștit. Acum simțea că era necesar să se apere.

-E greu, murmură ea, dându-și șuvițele rătăcite după ureche.

-Greu! urlă el, traversând camera pentru a o confrunta. Da, e greu. Credeai că te-am adus aici ca să te urmăresc cum faci o simplă piruetă pe scenă?

Avea părul umed, lipit de față și ochii înflăcărați, fixați asupra ei.

-Nu m-ai adus tu, îl corectă ea cu vocea tremurândă din cauza oboselii. Eu am venit!

-Tu ai venit. Se întoarse cu spatele la ea. Să dansezi ca un șofer de camion.

Scâncetele îi ieșiseră pe gură fără să le poată opri. Îngrozită, își duse mâinile la față. În timp ce fugea din cameră, văzu chipul șocat al lui Nick.

Ușa de la toaletă se trânti în urma lui Lindsay. În colțul îndepărtat, era o bancă joasă. Se ghemui pe ea și începu să plângă în hohote. Incapabilă să-și mai reprime durerea, o exterioriză. Plânsul ei răsuna în încăpere. Simțind că o cuprinde cineva în brațe, Lindsay se pierdu în îmbrățișare, acceptând orbește alinarea. Avea nevoie de cineva. Nikolai o legănă și o mângâie până când lacrimile ei se mai potoliră. Se agățase de el precum un copil, iar el o ținea strâns, murmurând în rusă.

– Porumbița mea! O sărută suav pe tâmple. Am fost necruțător.

– Da...

Ea folosi prosopul pe care îl aruncase pe umeri pentru a-și șterge lacrimile. Se simțea stoarsă, goală, iar dacă durerea încă era acolo, ea era mult prea amorțită ca să o mai simtă.

– Dar obișnuiai să ripostezi. El îi ridică bărbia. Avea ochii umezi și uluitori. Suntem foarte sensibili, nu? Nikolai zâmbi, sărutându-i colțurile gurii. Eu țip la tine, tu țipi la mine, apoi dansăm.

Spre neliniștea amândurora, Lindsay își îngropă fața în umărul lui și începu să plângă din nou.

– Detest oamenii care se comportă așa. Totul pare prostesc. Câteodată, mă simt la fel ca acum trei ani, și nimic nu e schimbat. Apoi văd fete precum Allyson Gray, pufni Lindsay, gândindu-se la dansatoarea care avea să preia rolul lui Ariel. Ea are 12 ani.

– 20 de ani, o corectă Nikolai, mângâind-o pe creștet.

– Ea mă face să mă simt ca și cum aș avea 40 de ani, iar orele mi se par mult mai lungi decât mi s-au părut vreodată.

– Te descurci minunat, știi asta. El o strânse în brațe și o sărută pe creștet.

– Mă simt ca un bolovan, zise ea simțindu-se groaznic. Un bolovan fără coordonare.

Nikolai zâmbi și își menținu tonul afectuos.

– Ai scăpat de cele două kilograme.

– Trei, îl corectă ea, apoi oftă, ștergându-și ochii din nou. Cine are timp să mai mănânce? Probabil, o să mă tot micșorez până când o să dispar. Ea privi în jur, apoi miji ochii mirată. Nick, nu ai voie să fii aici, este toaleta femeilor.

– Eu sunt Davidov, zise el imperial. Eu mă duc oriunde.

Ea începu să râdă și îl sărută.

– Mă simt foarte prost. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva la vreo repetiție.

– Nu e vorba despre lucrurile pe care le-am discutat. El o prinse de umeri și o privi serios.

– E vorba despre arhitect.

– Nu, zise ea mult prea repede.

El ridică doar din sprânceana stângă.

– Da.

Ea expiră adânc și închise ochii.

– Da.

– Putem să vorbim despre asta acum?

Deschizând ochii, Lindsay încuviință. Se cuibări din nou în brațele lui, sprijinindu-și capul pe umărul lui, și tăcu preț de câteva momente.

– Mi-a zis că mă iubește, începu ea. Am crezut că asta am așteptat toată viața. El mă iubește, iar viața o să fie perfectă de acum. Dar dragostea nu e suficientă. Eu nu știam, dar așa e. Înțelegerea, încrederea... Iubirea este o închisoare fără ele.

Tăcu din nou, amintindu-și fiecare detaliu de la ultima ei întâlnire cu Seth. Nikolai aștepta ca ea să continue.

– El nu a putut să accepte ca eu să mă întorc pentru acest balet. Nu a putut, nu a vrut să înțeleagă că trebuia să o fac. Și nici nu a avut încredere în mine când i-am zis că mă întorc doar pentru această ultimă reprezentație. Nu a putut să creadă că nu mai voiam această viață din nou, că îmi doream să îmi clădesc una alături de el. Mi-a cerut să nu plec.

– E egoist, zise Nikolai. Se încruntă către perete și se mută mai aproape de Lindsay. E un om egoist.

Ea zâmbi, gândindu-se cât de simplu fusese pentru Nick să-i ceară să se întoarcă. Se părea că era prinsă între doi bărbați egoiști.

– Da. Dar poate că trebuie să fie ceva egoism în dragoste. Nu știu. Era calmă acum și respira normal. Dacă m-ar fi crezut, dacă ar fi crezut că nu mă întorceam la o viață care avea să-l excludă, poate că am fi ajuns la o înțelegere.

– Poate?

– E și Ruth. Simțea că o apăsa și altă povară. Nimic din ce am spus nu l-a putut convinge să o trimită aici. Nimic care să-l facă să înțeleagă că el o lipsește de tot ce este ea, de tot ce poate fi. Ne-am certat des în privința ei, cel mai violent ultima dată când l-am văzut. Lindsay înghiți în sec, simțind durerea revenind. El o iubește

foarte mult și ia foarte în serios responsabilitățile față de ea. Nu voia ca ea să se confrunte cu greutățile vieții pe care noi o ducem aici. Crede că ea este mult prea tânără și... Auzind un blestem în rusă pe care îl recunoscu de îndată, Lindsay se opri. O înveseli un pic și o relaxă. Bineînțeles că tu vezi lucrurile așa, dar pentru cineva din exterior totul e diferit.

- Nu există decât o singură cale, începu el.

- Cea a lui Davidov, continuă Lindsay, admirându-l pentru încrederea lui.

- Logic, admise el, iar ea simți umor în tonul lui.

- Cineva care nu e dansator s-ar putea să aibă altă părere, murmură ea. Eu înțeleg cum se simte el, iar asta face ca totul să fie mai greu, deoarece știu că, indiferent ce se întâmplă, locul lui Ruth e aici. El crede că... Ea își mușcă buza când își aminti. El crede că vreau să o folosesc, să-mi continui cariera prin ea. Asta m-a durut cel mai tare.

Davidov tăcu preț de mai multe clipe, analizând tot ce îi spusese Lindsay, apoi adăugă la cele auzite propriile lui impresii despre Seth Bannion.

- Eu cred că doar un bărbat foarte rănit ți-ar fi spus așa ceva.

- Nu l-am mai văzut după aceea. Ne-am despărțit răniți.

- O să te întorci la primăvară, când o să termini cu dansul. El îi înclină bărbia. O să-l vezi atunci.

- Nu știu. Nu știu dacă pot, îi zise ea cu ochi triști. Poate că e mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt, să nu ne mai rănim din nou.

- Dragostea doare, *ptichka*, zise el ridicând din umerii lați. Baletul te rănește, iubitul te rănește, viața... Acum

spală-te pe față! îi zise el brusc. Este timpul să dansăm din nou.

Lindsay se privi la bara de balet. Era singură într-o sală de repetiții, la cinci etaje deasupra Manhattanului. Era seară, iar ferestrele erau negre. Din CD-player muzica se auzea încet, doar la pian. Rotindu-se, începu să ridice piciorul drept. Părea drept de la șold până la vârful degetelor de la picior, o singură linie lungă. Fără a-și lua ochii de la figura din oglindă, luă poziția specifică de atitudine, ridicându-se pe vârful degetului de la piciorul celălalt. Îl strânse ferm pe cel ridicat, nepermițând mușchilor să tremure, apoi coborî piciorul, readucându-l dureros la loc. Repetă exercițiul cu piciorul stâng.

Trecuse aproape o săptămână de la ieșirea ei din timpul repetițiilor. În fiecare noapte de atunci, folosise sala de repetiții după ce pleca toată lumea. Încă o oră în plus pentru a-i aminti propriului trup ce aștepta de la el, încă o oră în care mintea ei era ocupată cu altceva și nu avea timp să cutreiere către Seth.

Glissade, assemblé, changement, changement. Mintea ei ordona, iar trupul asculta. În șase săptămâni, avea să urce pe scenă pentru prima dată după mai bine de trei ani. Pentru ultima dată în viața ei. Avea să fie pregătită.

Execută dureros de încet un *grand plié*, conștientă de fiecare tendon. Costumul ei era umed din pricina efortului. Când se ridică din nou, o mișcare în oglindă îi întrerupse concentrarea. Îi veni să blesteme, dar se opri brusc.

– Ruth?

Se întoarse exact când fata începu să alerge către ea.

Cuprinsă într-o îmbrățișare strânsă, Lindsay rămase fără cuvinte, gândindu-se la prima lor întâlnire. Îi atinsese umărul lui Ruth, dar ea o respinsese. Cât de mult se schimbase, se gândi Lindsay, cuprinzând-o la rându-i cu putere.

- Lasă-mă să te văd! Îndepărtându-se, Lindsay îi cuprinse fața. Era vioaie, zâmbitoare, cu ochii întunecați și strălucitori. Arăți minunat! Minunat!

- Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost așa de dor de tine!

- Ce cauți aici? Lindsay îi cuprinse mâinile, încălzindu-i-le. Seth e cu tine?

Sperând, temându-se, ea privi către ușă.

- Nu, el e acasă.

Ruth observă imediat răspunsul pentru întrebarea nespusă pe care o avea. Ea încă îl iubea.

- Nu putea să plece chiar acum.

- Am înțeles. Lindsay își concentră din nou atenția asupra lui Ruth și reuși să zâmbească. Dar tu cum ai ajuns aici? Și de ce?

- Am venit cu trenul, răspunse Ruth. Ca să studiez baletul.

- Să studiezi? Lindsay încremeni. Nu înțeleg.

- Eu și unchiul Seth am avut o discuție foarte lungă cu câteva săptămâni înainte ca el să se întoarcă în Noua Zeelandă. Desfăcu fermoarul de la jacheta din catifea și se dezbrăcă. Exact după ce ai plecat tu la New York, ca să fiu exactă.

- O discuție? Lindsay înaintă către CD-player și opri muzica. Luă un prosop uscat pentru a-și șterge gâtul și apoi îl lăsă pe umeri. Despre ce?

- Despre ce îmi doream în viață, ce era important pentru mine și de ce. O urmări pe Lindsay scoțând

cu atenție CD-ul din player. Citi neliniștea în mișcările ei. Avea foarte multe îndoieli legate de venirea mea aici. Presupun că știi asta.

– Da, știu, zise Lindsay și puse CD-ul în carcasă.

– El își dorea ce este mai bun pentru mine. După moartea părinților mei, nu m-am putut adapta la noua situație. În primele luni, el a lăsat totul deoparte pentru a fi cu mine când aveam nevoie de el. Chiar și după aceea știu că și-a reorganizat viața, munca pentru mine. Ruth își așeză haina pe spătarul unui scaun din lemn. A fost foarte bun cu mine.

Lindsay încuviință, incapabilă să vorbească. Rana era deschisă iar.

– Știu că i-a fost greu să mă lase să vin, să mă lase să fac această alegere. S-a comportat minunat în privința asta, s-a ocupat de toate hârtiile pentru școală și a aranjat să stau cu o familie pe care o cunoaște. Au un duplex grozav pe East Side. Mă lasă să-l aduc acolo și pe Nijinsky. Înaintă către bara de balet și, deși era îmbrăcată în jeanși și pantofi sport, începu să exerseze. E minunat aici! Chipul ei radia în timp ce Lindsay o urmărea în oglindă. Domnul Davidov mi-a zis că o să lucreze cu mine seara când o să aibă timp.

– L-ai văzut pe Nick?

Lindsay înaintă, astfel că amândouă erau în fața barei de balet.

– Cu o oră în urmă. Încercam să te găsesc.

Ea zâmbi, capul ei coborând sub al lui Lindsay în timp ce îndoia un genunchi.

– El mi-a spus că o să te găsesc aici, că vii în fiecare seară să faci exerciții. Abia aștept să văd baletul! Mi-a zis că aș putea să-l urmăresc din culise dacă vreau.

-Și bineînțeles că tu vrei. Lindsay o atinse pe creștet, apoi porni către bancă pentru a-și schimba pantofii.

-Nu ești entuziasmată? Ruth făcu trei piruete în drum spre Lindsay. O să ai rolul principal în primul balet al lui Davidov.

-O singură dată, îi aminti Lindsay, desfăcând fundele pantofilor.

-La premieră! continuă Ruth. Împreunându-și mâinile, Ruth o privi pe Lindsay. Cum o să poți renunța la tot din nou?

-Nu din nou, o corectă ea. Acesta e un favor pe care îl fac unui prieten și mie însămi.

Lindsay clipi când își scoase pantoful.

-Te doare?

-Oh, Dumnezeule, da!

Ruth căzu în genunchi și începu să-i maseze degetele lui Lindsay. Putea să simtă tensiunea din ele. Suspinând, Lindsay își sprijini capul de perete și închise ochii.

-Unchiul Seth o să încerce să vină pentru a petrece câteva zile cu mine la primăvară. Nu e deloc fericit.

-O să-i fie dor de tine.

Crampele din piciorul lui Lindsay începeau să se domolească.

-Nu mă refeream la asta.

Cuvintele ei o făcură pe Lindsay să deschidă ochii larg. Ruth o privea serioasă, deși degetele ei nu se opriră din masat.

-A zis ceva? Mi-a trimis vreun mesaj?

Ruth clătină din cap. Lindsay închise ochii din nou.

capitolul 15

Lindsay descoperi că absența de trei ani de pe scenă nu-i calmase deloc nervii de dinaintea unei reprezentații. În ultimele două săptămâni, îndurase ore de interviuri și sesiuni foto, întrebări, răspunsuri și blițul a nenumărate camere. Reuniunea dintre Dunne și Davidov pentru un singur spectacol la un balet pe care el însuși îl scrisese era de interes pentru mass-media. De dragul lui Nick și al companiei, Lindsay nu refuzase nici o oportunitate de publicitate. Din păcate, asta însemna să prelungească zilele care erau deja imposibil de lungi.

Spectacolul avea să fie de caritate, iar audiența îndesată de vedete. Baletul avea să fie televizat și tot profitul donat pentru un fond de burse dedicat tinerilor dansatori cu adevărat talentați. Publicitatea putea să încurajeze și mai mult donațiile. Iar Lindsay își dorea ca totul să fie un succes.

Dacă baletul avea să fie bine primit, atunci urma să fie inclus în repertoriul de sezon. Nick avea să dobândească o deschidere incredibilă în lumea dansului. Pentru el și pentru ea, Lindsay își dorea succesul.

Primise un telefon de la mama sa și o vizită în cabină de la Ruth. Tonul mamei la telefon fusese călduros, fără presiune.

Mae era încântată de viitoarea ei reprezentație, așa cum era de așteptat; însă, spre surprinderea și bucuria lui Lindsay, propriile responsabilități și noua ei viață nu-i permiteau să părăsească California. Inima

și gândurile ei aveau să fie cu Lindsay, îi promisese ea, și intenționa să urmărească baletul la televizor.

Vizita lui Ruth fusese precum o gură de aer proaspăt. Ruth era complet fascinată de modul în care se derulau lucrurile în spatele cortinei. Era gata să răspundă la orice cerere din partea oricui. Anul viitor, se gândise Lindsay urmărind-o cărând costume și recuzită, avea să se preocupe și să se îngrijoreze pentru propriile costume.

Luând un ciocan, apucă o pereche nouă de poante, se așeză pe podea și începu să le bată. Avea să le înmoaie înainte de a le coase funde. Costumele ei erau înșirate în ordine în dulap. Zgomotul de fundal acompania sunetul ciocanului care se lovea de lemn. Mai trebuiau să se ocupe de machiaj și de coafură și să se îmbrace în tutuul alb pentru primul act. Lindsay trecu în revistă fiecare proces, conștientă de camerele video care înregistrau tot ce se petrecea pe scenă înaintea spectacolului. Doar încălzirea fusese executată în privat, la insistențele ei. Aici avea să înceapă procesul de concentrare de care urma să aibă nevoie în următoarele ore.

Simțea cum îi creștea tensiunea în piept în timp ce înainta pe coridorul care ducea în partea stângă a scenei. Pe acolo avea să-și facă intrarea după dansul de deschidere al grupului din pădure. Muzica și luminile erau deja pe ea. Știa că Nick avea să aștepte în partea dreaptă a scenei, așteptându-i intrarea. Ruth stătea lângă ea, atingând-o ușor pe încheietură, ca și cum ar fi vrut să-i ureze succes fără a folosi cuvinte. Superstițiile erau mereu vii în teatru.

Lindsay îi urmări pe dansatori – femeile în rochiile lor lungi, albe, tip clopoțel, bărbații cu vestele și tunicile lor.

Douăzeci de rotiri, apoi cincisprezece, iar ea începu să inspire lung și încet. Zece rotiri și apoi cinci. I se usca gâtul. Nodul din stomac amenința să se transforme realmente în stare de greață. Sângele îi înghețase în vene. Închise ochii repede, apoi alergă pe scenă.

Valul de aplauze care se auzi la intrarea ei era unul de bun venit. Lindsay nici măcar nu-l auzi. Pentru ea, exista doar muzica. Mișcările ei curgeau cu bucuria primei scene. Dansul fu scurt, dar foarte intens, iar când alergă în culise, picături de sudoare îi curgeau de pe chip. Își permise să fie pudrată și hrănită cu câteva picături amărâte de apă în timp ce-l urmărea pe Nick interpretând scena a doua. În doar câteva secunde, tot publicul îi mânca din palmă.

– Oh, da! răsuflă Lindsay, apoi se întoarse zâmbind către Ruth. O să fie perfect.

Baletul se concentra în jurul rolurilor principale și erau destul de rare scenele în care unul sau amândoi să nu fie pe scenă. În scena finală, ritmul muzicii încetini și luminile deveniră diafane. Lindsay purta o rochie bufantă, lungă până la genunchi.

Aici, Ariel trebuia să decidă dacă renunță sau nu la nemurire pentru iubire; pentru a se căsători cu prințul, trebuia să devină muritoare și să renunțe la toată magia ei.

Lindsay dansa singură în lumina lunii din pădure, amintindu-și de bucuria și simplitatea vieții ei alături de copaci și flori. Ca să aibă parte de dragoste – dragoste de muritori –, trebuia să renunțe la tot ce cunoștea. Alegerea o făcea să fie apăsător de tristă. Exact în momentul în care disperarea ajunse la cote maxime, când ea căzu la pământ, în genunchi, prințul intră în pădure.

El îngenunche lângă ea, atingându-i umărul pentru a-i ridica bărbia.

Mișcarea amplă de *pas de deux* exprima dragostea lui pentru ea, nevoia lui de a o avea aproape. Ea era vrăjită de el, dar înspăimântată de pierderea vieții pe care o cunoștea, de ideea de a se confrunta cu moartea în calitate de muritor. Ea alerga liberă printre copaci, alintată de lumina lunii care fusese dintotdeauna a ei, dar iar și iar inima o făcea să se întoarcă la el.

Se opri, căci venise vremea răsăritului și era timpul să ia o decizie. El se întinse către ea, dar ea se întoarse nesigură, temătoare. Disperat, el se hotărî să o părăsească. În ultimul moment, ea îl strigă înapoi. Primele raze ale soarelui atingeau copacii în timp ce ea alerga spre el. El o ridică în brațe, iar ea îi oferi inima și viața ei.

Cortina se lăsase, dar Nick încă o ținea. Inimile le băteau nebunește, iar în acel moment aveau ochi doar unul pentru celălalt.

- Mulțumesc.

El o sărută suav, ca un prieten care își lua la revedere.

- Nick!

Ochii ei erau plini de emoție, dar el o lăsă jos înainte ca ea să-i vorbească.

- Ascultă! îi ceru el, făcând semn către cortina trasă. Aplauzele erau tot mai puternice dincolo de cortină. Nu-i putem lăsa să aștepte la nesfârșit.

Flori și oameni. Se părea că nici una, nici alta nu mai încăpeau în cabina lui Lindsay. Se auzeau râsete, iar cineva îi turnă un pahar de șampanie. Ea îl puse jos fără a gusta. Mintea ei era deja îmbătată de frumusețea momentului. Răspundea la întrebări și zâmbea, dar

totul era în ceață. Încă era în costum și machiată, încă era Ariel.

Veneau bărbați în smochinguri și femei în rochii strălucitoare de seară, care se amestecau cu elfi și spirite din pădure. Ea vorbise cu un actor foarte cunoscut, un star, și cu un demnitar francez aflat în vizită. Tot ce spera era că răspunsurile ei avuseseră coerență. Când o zări pe Ruth, o strigă cu o privire rugătoare.

– Stai cu mine, da? o întrebă ea pe fata care abia reușise să-și croiască drum prin mulțime. Încă nu mi-am revenit. Am nevoie de cineva.

– Oh, Lindsay! Ruth o îmbrățișă. Ai fost minunată! Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.

Lindsay râse și o îmbrățișă la rândul ei.

– Doar ajută-mă să revin cu picioarele pe pământ! Sunt încă în aer.

O întrerupse asistentul directorului, care îi adusese și mai multe flori și șampanie.

Trecu mai bine de o oră înainte ca mulțimea să se împrăștie. Lindsay începea să simtă oboseala care urma după extazul emoțional. Nick, care reușise să iasă din propria cabină, reuși să o golească și pe a ei. Observând semnele oboselii de pe chipul ei, el le aminti celor care rămăseseră despre recepția care avea loc la un restaurant din apropiere.

– Trebuie să plecați pentru ca *ptichka* să se schimbe, zise el jovial, bătând pe cineva pe spate și împingând politicos persoana afară pe ușă. Păstrați-ne niște șampanie! Și caviar, adăugă el, dacă e rusesc.

În doar câteva minute, doar el și Ruth i se alăturară lui Lindsay în camera plină de flori.

- Deci, i se adresă el lui Ruth, înaintând și ciupind-o de bărbie. Crezi că profesorul tău s-a descurcat bine în această seară?

- Oh, da! Ruth zâmbi către Lindsay. A fost minunată!

- Eu mă refeream la mine.

Își aranjă părul pe spate, părând insultat.

- Nu te-ai descurcat prea rău, îl informă Lindsay.

- Prea rău? pufni el, îndreptându-și spatele. Ruth, te rog să ne lași un moment. Eu și această doamnă avem ceva de discutat.

- Bineînțeles.

Înainte ca Ruth să plece, Lindsay o prinse de mână.

- Așteaptă! Luă de pe masa ei un trandafir, unul dintre cei care îi fuseseră aruncați la picioare după spectacol. I-l dădu lui Ruth. Pentru noua Ariel, într-o zi.

Fără a scoate un cuvânt, Ruth privi trandafirul și apoi pe Lindsay. Ochii ei spuneau tot, deși ea reuși doar să încuviințeze din cap înainte de a ieși din cameră.

- Ah, mica mea pasăre! Nick îi luă mâna și i-o sărută. Ai o inimă atât de bună!

Ea îi strânse degetele.

- Da, dar tu o s-o distribui în spectacol. În trei ani, poate doi.

El încuviință.

- Unii sunt meniți pentru asta. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Nu o să mai dansez niciodată Ariel perfect, așa cum am făcut-o în această seară.

Lindsay se aplecă, astfel că stăteau față în față.

- O spui pentru mine, Nick, pentru mine? Credeam că am terminat cu buchetele pe această seară.

- Te iubesc, *ptichka!*

- Te iubesc, Nicky!

– O să-mi faci un ultim favor?

Ea îi zâmbi, sprijinindu-se din nou în scaun.

– Cum aș putea să te refuz?

– Mai este cineva cu care aș vrea să te întâlnești în această seară.

Ea îl privi amuzată și obosită.

– Pot doar să mă rog să nu fie un alt reporter. O să mă întâlnesc cu oricine vrei tu, recunoscu ea, atât timp cât nu te aștepți să merg la recepție.

– Ești scuzată, zise el înclinând din cap.

El porni către ușă, o deschise și apoi se întoarse preț de o clipă pentru a o privi.

Ea stătea acolo, pe scaun, vizibil extenuată. Părul îi aluneca liber pe umeri în rochia subțire și albă, avea ochii mari, accentuați de linii și de machiajul viu. Ea îi zâmbi, dar el ieși fără a-i mai vorbi.

Lindsay închise scurt ochii, însă simți un fior pe șina spinării. Își simți gâtul uscat, așa cum se întâmplase înainte de primul dans din balet. Știa cine avea să fie acolo dinainte de a deschide ochii.

Ea se ridică atunci când Seth închise ușa în urma lui, dar încet, ca și cum ar fi măsurat distanța dintre ei. Era din nou trează, complet vie, ca și cum ar fi fost trezită dintr-un somn lung și odihnitor. Brusc, fu conștientă de mirosul puternic al florilor și de multitudinea de culori care se vedea dintr-o parte în alta a camerei. Era conștientă că el părea mai tras la față, dar că mergea drept și că ochii lui erau la fel de serioși și direcți. Era conștientă de faptul că dragostea ei pentru el era la fel de puternică.

– Bună.

Ea încercă să zâmbească. Îi stătea atât de bine în haine elegante, decise ea încolăcindu-și degetele. Își aminti, de asemenea, cât de bine arăta în jeanși și cămașă de flanel. „Sunt atât de mulți Seth Bannion! Iar eu îi iubesc pe toți."

- Ai fost minunată, îi zise el. Nu se apropie de ea, ci rămase locului, întipărindu-și cumva în memorie fiecare detaliu legat de ea. Dar cred că ai auzit asta prea des în această seară.

- Niciodată nu e prea des, îi răspunse ea. Mai ales dacă vine din partea ta. Voia să traverseze camera către el, dar durerea încă era acolo și distanța părea prea mare. Nu am știut că vii.

- Am rugat-o pe Ruth să nu spună nimic. El înaintă, dar distanța încă părea imensă. Nu am venit să te văd înainte de spectacol pentru că am crezut că era posibil să te supăr. Nu mi se părea corect.

- Tu ai trimis-o... Mă bucur.

- M-am înșelat în privința asta. El ridică un trandafir de pe masă și îl cercetă atent. Ai avut dreptate, locul ei e aici. M-am înșelat în privința multor lucruri.

- Și eu am greșit că te-am forțat mult prea repede. Lindsay își desfăcu degetele, apoi, simțindu-se neajutorată, le încolăci înapoi. Ruth avea nevoie de ceea ce îi ofereai tu. Nu cred că ar fi fost cea de azi dacă nu ar fi existat acele luni alături de tine. Acum e fericită.

- Și tu? El ridică privirea, uitându-se fix la ea. Tu ești?

Ea deschise gura să vorbească, dar toate cuvintele păreau nepotrivite, așa că se întoarse cu spatele. Pe măsuță erau o sticlă de șampanie pe jumătate plină și paharul ei neatins. Lindsay ridică paharul și sorbi. Bulele îi domoliră arșița de pe gât.

– Ai vrea niște șampanie? Se pare că am destulă.

– Da. El ajunse lângă ea. Aș vrea.

Neliniștită că el era atât de aproape acum, Lindsay privi în jur în căutarea altui pahar.

– Ce prostie, zise ea, cu spatele la el. Se pare că nu am nici un alt pahar curat.

– O să-l împărțim pe al tău.

Puse mâna pe umărul ei, întorcând-o delicat spre el, astfel că erau față în față. Își puse degetele peste degetele ei, pe piciorul paharului. Bău fără a-și lua ochii de la ea.

– Nimic nu are gust fără tine. Ea aproape că rămase fără glas în timp ce coborî paharul. Nimic.

El strânse degetele peste ale ei, iar ea văzu o strălucire în ochii lui.

– Nu mă ierta prea repede, Lindsay, o sfătui el. El așeză paharul pe masă. Lucrurile pe care le-am spus...

– Nu. Nu mai contează acum.

Ochii ei erau plini de emoție.

– Ba da, o corectă el. Pentru mine contează. M-am temut că o să te pierd și te-am alungat din viața mea.

– Nu am fost niciodată alungată.

Ea s-ar fi dus către el, dar Seth se întoarse.

– Ești o persoană de care este înspăimântător să fii îndrăgostit, Lindsay, atât de călduroasă, atât de generoasă! Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine. Când se întoarse, ea citi emoția din ochii lui, nu atât de controlată acum, nu atât de reținută. Nu am avut nevoie de nimeni vreodată și apoi am avut nevoie de tine și simțeam că te pierd.

– Dar nu era așa.

Ea fu în brațele lui înainte ca el să apuce să spună altceva. Când el încremeni, ea își înălță capul și îi găsi buzele.

Brusc, sărutul deveni hulpav și pătrunzător. Sunetul respirației lui o făcea să simtă fiori de plăcere în tot corpul.

- Oh, Seth, am fost pe jumătate moartă timp de trei luni! Să nu mă mai părăsești niciodată!

Strângând-o în brațe, el îi mirosi părul.

- Tu m-ai părăsit, murmură el.

- Nu o să mai fac asta niciodată, zise ea, ridicând ochii mari, superbi, ca el să vadă promisiunea din ei. Niciodată!

- Lindsay! El se întinse și îi cuprinse fața cu mâinile. Eu nu pot... nu vreau să te rog să renunți la ce ai aici. Văzându-te în această seară...

- Nu trebuie să mă rogi nimic. Ea îi cuprinse încheieturile în palme, dorindu-și să-l facă să înțeleagă. De ce nu vrei să înțelegi? Nu-mi mai doresc asta. Acum nu-mi mai doresc. Te vreau pe tine. Vreau o casă și o familie.

El o privi pătrunzător, apoi clătină din cap.

- Îmi vine atât de greu să cred că o să renunți la asta! Cu siguranță ai auzit aplauzele.

Ea zâmbi. „Ar trebui să fie atât de simplu!"

- Seth, mi-am depășit limitele timp de trei luni. Am muncit mai mult decât am făcut-o vreodată în viața mea pentru a oferi un singur spectacol; sunt obosită, vreau să mă duc acasă. Căsătorește-te cu mine! Împarte-ți viața cu mine!

Suspinând, el își sprijini fruntea de a ei.

- Nimeni nu m-a cerut în căsătorie până acum.

- Bun, atunci sunt prima.

Îi era atât de ușor să se topească în brațele lui!

- Și ultima, murmură el între săruturi.